

DIARI DE SESSIONS

C O R T S V A L E N C I A N E S

IX Legislatura

Número 82 • 2017

Sessió plenària realitzada el dia 8 de març de 2017

Presidència del Molt Excel·lent
Senyor Enric Morera i Català

SUMARI

(Comença la sessió a les 10 hores i 7 minuts)

Compareixença del president del Consell, senyor Ximo Puig i Ferrer, per a respondre les preguntes d'interés general per a la Comunitat Valenciana formulades pels grups parlamentaris (RE números 51.641, 51.664, 51.672 i 51.676) 4096

Pregunta formulada pel Grup Parlamentari Popular sobre el decret pel qual s'estableix el model lingüístic educatiu valencià i les instruccions per a l'aplicació del Programa d'educació plurilingüe dinàmic (RE número 51.641)

Intervencions de la diputada senyora Isabel Bonig Trigueros (GP Popular), del president del Consell, senyor Ximo Puig i Ferrer, de la diputada senyora Beatriz Gascó Enríquez (GP Popular), del conseller d'Educació, Investigació, Cultura i Esport, senyor Vicent Marzà Ibáñez, i de la diputada senyora María José Catalá Verdet (GP Popular).

Pregunta formulada pel Grup Parlamentari Compromís sobre el descontrol i els casos de dubtosa legalitat en la gestió de VAERSA durant els governs del Partit Popular (RE número 51.664)

Intervencions del diputat senyor Fran Ferri Fayos (GP Compromís) i del president del Consell, senyor Ximo Puig i Ferrer.

Pregunta formulada pel Grup Parlamentari Ciudadanos sobre els drets, llibertats i igualtat d'oportunitats de tots els ciutadans de la Comunitat Valenciana (RE número 51.672)

Intervencions del diputat senyor Alexis Frederic Marí Malonda (GP Ciudadanos), del president del Consell, senyor Ximo Puig i Ferrer, de la diputada senyora Mercedes Ventura Campos (GP Ciudadanos), del conseller d'Educació, Investigació, Cultura i Esport, senyor Vicent Marzà Ibáñez, i del diputat senyor Antonio Joaquín Woodward Poch (GP Ciudadanos).

Pregunta formulada pel Grup Parlamentari Podemos-Podem sobre les mesures concretes per a la prevenció i la detecció de la violència masclista i l'atenció integral a les seues víctimes (RE número 51.676)

Intervencions del diputat senyor Antonio Montiel Márquez (GP Podemos-Podem), del president del Consell, senyor Ximo Puig i Ferrer, de la diputada senyora Cristina Cabedo Laborda (GP Podemos-Podem), de la consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives, senyora Mónica Oltra Jarque, i de la diputada senyora Llum Quiñonero Hernández (GP Podemos-Podem).

Projecte de llei, de La Generalitat, integral del reconeixement del dret a la identitat i a l'expressió de gènere a la Comunitat Valenciana. Debat de totalitat (RE número 38.043, BOC número 128) 4111

Intervenció de la consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives, senyora Mónica Oltra Jarque, per a presentar el projecte de llei.

Intervencions de les diputades Cristina Cabedo Laborda (GP Podemos-Podem) i senyora María del Carmen Sánchez Zamora (GP Ciudadanos), del diputat senyor Fran Ferri Fayos (GP Compromís) i de les diputades senyora Rosa de Falastín Mustafá Ávila (GP Socialista) i senyora María Bernal Talavera (GP Popular).

Projecte de llei, de La Generalitat, sobre acció concertada per a la prestació de serveis a les persones en l'àmbit sanitari, provinent del Decret llei 7/2016, de 4 de novembre, del Consell. Debat i votació del dictamen de la Comissió de Sanitat i Consum (BOC número 159) 4118

Intervenció de la diputada senyora María José Catalá Verdet (GP Popular) per a presentar el dictamen de la comissió.

Intervencions del diputat senyor Daniel Geffner Sclarsky (GP Podemos-Podem), de les diputades senyora Mercedes Ventura Campos (GP Ciudadanos) i senyora Isaura Navarro Casillas (GP Compromís) i dels diputats senyor Juan Ignacio Subías Ruiz de Villa (GP Socialista) i senyor José Juan Zaplana López (GP Popular).

Votació: s'aprova per 49 vots a favor i 42 en contra.

Compareixença de la vicepresidenta del Consell i consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives, senyora Mónica Oltra Jarque, per a explicar quins mitjans ha ofert la Generalitat al govern de la nació per a acollir els refugiats sirians que arriben a Espanya, sol·licitada pel Grup Parlamentari Popular (RE número 48.974) 4128

Intervencions de les diputades senyora María José Catalá Verdet (GP Popular) i senyora Fabiola Meco Tébar (GP Podemos-Podem), del diputat senyor Alexis Frederic Marí Malonda (GP Ciudadanos) i de les diputades senyora Marian Campello Moreno (GP Compromís) i senyora Clara Tirado Museros (GP Socialista).

Declaració institucional amb motiu del Dia Internacional de la Dona Treballadora 4142

*(Se suspén la sessió a les 15 hores i 2 minuts)
(Es reprén la sessió a les 17 hores i 4 minuts)*

Preguntes 4143

Pregunta 599 a la consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives, senyora Mónica Oltra Jarque, sobre el procediment d'assignació de places socials de residències i centres de dia, que formula la diputada senyora Marian Campello Moreno (GP Compromís) (RE número 36.533).

Pregunta 781 a la consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives, senyora Mónica Oltra Jarque, sobre mesures per a garantir l'autonomia personal de les persones amb discapacitat, que formula el diputat senyor Alberto García Salvador (GP Ciudadanos) (RE número 50.514).

Pregunta 790 a la consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives, senyora Mónica Oltra Jarque, sobre el pacte valencià contra la violència masclista, que formula la diputada senyora Llum Quiñonero Hernández (GP Podemos-Podem) (RE número 50.985).

Pregunta 763 a la consellera d'Agricultura, Medi Ambient, Canvi Climàtic i Desenvolupament Rural, senyora Elena Cebrián Calvo, sobre els danys causats en el camp pels últims temporals, que formula el diputat senyor José Ramón Calpe Saera (GP Popular) (RE número 49.427).

Pregunta 609 al Consell, que respon el conseller de Transparència, Responsabilitat Social, Participació i Cooperació, senyor Manuel Alcaraz Ramos, sobre el compliment dels acords de Les Corts, que formula el diputat senyor Rubén Ibáñez Bordonau (GP Popular) (RE número 36.765).

Pregunta 694 a la consellera de Sanitat Universal i Salut Pública, senyora Carmen Montón Giménez, sobre els serveis als pacients afectats per dany cerebral adquirit, que formula la diputada senyora Isaura Navarro Casillas (GP Compromís) (RE número 45.381).

Pregunta 777 al Consell, que respon el conseller de Transparència, Responsabilitat Social, Participació i Cooperació, senyor Manuel Alcaraz Ramos, sobre col·laboració amb la Fundació Internacional Baltasar Garzón, que formula el diputat senyor Emigdio Tormo Moratalla (GP Ciudadanos) (RE número 50.186).

Pregunta 765 a la consellera d'Agricultura, Medi Ambient, Canvi Climàtic i Desenvolupament Rural, senyora Elena Cebrián Calvo, sobre la declaració de la serra d'Escalona parc natural, que formula el diputat senyor Antonio Estañ García (GP Podemos-Podem) (RE número 49.466).

Pregunta 739 al conseller d'Economia Sostenible, Sectors Productius, Comerç i Treball, senyor Rafael Climent González, sobre l'estratègia en matèria d'emprenedoria i cooperativisme, que formula el diputat senyor Juan Carlos Caballero Montañés (GP Popular) (RE número 47.451)

Pregunta 558 al conseller d'Economia Sostenible, Sectors Productius, Comerç i Treball, senyor Rafael Climent González, sobre la millora de la seguretat i salut en el treball, que formula la diputada senyora Toñi Serna Serrano (GP Socialista) (RE número 32.621).

Pregunta 750 al conseller d'Economia Sostenible, Sectors Productius, Comerç i Treball, senyor Rafael Climent González, sobre la regulació laboral dels treballadors del camp, que formula la diputada senyora Mercedes Caballero Hueso (GP Socialista) (RE número 48.550).

Pregunta 729 al Consell, que contesta el conseller d'Economia Sostenible, Sectors Productius, Comerç i Treball, senyor Rafael Climent González, sobre impacte en l'economia valenciana de les polítiques dels Estats Units, que formula el diputat senyor David de Miguel Martínez (GP Ciudadanos) (RE número 47.326).

Pregunta 788 al conseller d'Educació, Investigació, Cultura i Esport, senyor Vicent Marzà Ibáñez, sobre les conseqüències de transformar l'IES Balears en escola oficial d'idiomes, que formula el diputat senyor César Jiménez Doménech (GP Podemos-Podem) (RE número 50.860).

Interpel·lació al conseller d'Economia Sostenible, Sectors Productius, Comerç i Treball, senyor Rafael Climent González, sobre les línies generals del seu departament en matèria d'obertures en festius i horaris comercials, que formula el diputat senyor José Salas Maldonado (GP Popular) (RE número 14.178, BOC número 57) 4166

Interpel·lació al Consell, que contesta el conseller d'Economia Sostenible, Sectors Productius, Comerç i Treball, senyor Rafael Climent González, sobre les accions que té previst dur a terme per a millorar el funcionament i la implantació de les diferents polítiques del Servof durant l'exercici 2017, que formula el diputat senyor Antonio Joaquín Woodward Poch (GP Ciudadanos) (RE número 49.399, BOC número 155) 4170

(Se suspén la sessió a les 19 hores i 53 minuts)

Relació de diputats i diputades assistents a la sessió

Ple de les Corts Valencianes realitzat el dia 8 de març de 2017. Comença la sessió a les 10 hores i 7 minuts. Presideix el president de les Corts Valencianes, senyor Enric Morera i Català. Sessió plenària número 48. Primera reunió.

El senyor president:

Senyories, anem a començar la sessió de ple número 48 de la present legislatura, de la novena legislatura.

Senyories, s'obri la sessió. *(El president colpeja amb la maceta)*

Senyories, d'acord amb la Junta de Síndics que acabem de realitzar, els comuniquem que a les dotze del migdia realitzarem, d'acord amb la posició de tots els grups, quinze minuts de parada per a sintonitzar amb la campanya a nivell internacional respecte al Dia Internacional de la Dona Treballadora.

Per altra banda, atenem la petició del Consell de la retirada de dos punts de l'ordre del dia, que són els punts número 11 i 12.

I, senyories, pel que fa al segon punt de l'ordre del dia anem a passar a votació la retirada o no d'estos punts. S'interpretarà «sí» com sí a la seua retirada dels punts de l'ordre del dia.

Senyories, anem a votar la retirada del punt 2 de l'ordre del dia. Senyories, «sí» s'entendrà sí a la retirada del punt dos de l'ordre del dia. Senyories, comença la votació. Senyories, s'accepta la retirada del punt de l'ordre del dia i, per tant, l'ordre del dia queda configurat sense la inclusió d'este punt en els nostres debats. *(Soroll de papers)*

Compareixença del president del Consell, senyor Ximo Puig i Ferrer, per a respondre les preguntes d'interés general per a la Comunitat Valenciana formulades pels grups parlamentaris (RE números 51.641, 51.664, 51.672 i 51.676)

El senyor president:

Senyories, passem al primer punt de l'ordre del dia, que és la compareixença del president del Consell per a respondre a les preguntes d'interés general de la Comunitat Valenciana.

Per a formular la pregunta de control, té la paraula la il·lustre síndica del Grup Parlamentari Popular, i demane silenci i respecte per a escoltar la pregunta de la síndica del Grup Popular.

La senyora Bonig Trigueros:

Gràcies, senyor president.

Molt honorable president, vicepresidenta, membres del Consell.

Hui, dia 8 de març, Dia Internacional de la Dona, crec que parle en nom de totes les dones i de tota la cambra per a recolzar la lluita de les dones per a aconseguir la igualtat real i efectiva. *(Aplaudiments)*

Però precisament hui, també, en este dia he de fer menció a un altre dret fonamental reconegut en la Declaració universal de drets humans, l'article 26 que diu que «els pares tenen el dret preferent a escollir el tipus d'educació que hauran de donar als seus fills». *(Veus)* Sí, és un dret.

Per això, senyor president, li pregunte com valora el seu decret de xantatge lingüístic.

Moltes gràcies. *(Aplaudiments)*

El senyor president:

Moltes gràcies, senyora Bonig.

Senyor president del Consell.

El senyor president del Consell:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyora Bonig.

Senyories.

Abans de res, m'agradaria en nom del Consell fer una ferma defensa del que ha estat el treball durant anys i anys de milers de dones per a fer possible la igualtat, una igualtat que encara està lluny d'assolir-se en plena realitat però el camí que s'ha desplegat durant tants anys és mereixedor del nostre suport, el reconeixement a tot el que ha significat de lluita de milers i milers de dones, del moviment feminista que ens ha fet i ens fa millors com a societat.

Com diu Carmen Alborch, el feminisme és patrimoni democràtic de la humanitat. Gràcies a totes les valencianes que durant anys i anys han lluitat i estan lluitant per a la igualtat. *(Aplaudiments)*

Dit açò, senyora Bonig, la meua valoració del model plurilingüe i dinàmic és molt positiva. ¿Sap per què? Perquè amb eixe model les xiquetes i xiquets valencians aprendran castellà, valencià i anglés, allò que malauradament fins ara vostés no van aconseguir.

Gràcies. *(Aplaudiments)*

El senyor president:

Moltes gràcies, president del Consell.

Síndica del Grup Popular, senyora Isabel Bonig, té vosté la paraula.

La senyora Bonig Trigueros:

Gràcies, senyor president.

Mire, senyor president, crec que vosté no s'ha llegit el decret, crec que no. ¿Vosté sap el que diu la disposició adicional quinta del seu decret?

Mire, el que no li vaig a permetre, president, és que el seu sectarisme, ideologització de l'educació, el seu intervencionisme en l'àmbit de la llibertat dels pares en matèria de les famílies, en matèria educativa, tracte d'identificar el Partit Popular de la Comunitat Valenciana que som un partit que ataca el valencià. Vosté és el president de tots els valencians, encara que sols governa per a una part dels valencians. I, mire, li porte dades, números objectius.

En el curs 1995-1996, els estudiants en valencià en infantil, primària i secundària eren 74.277; en el curs 2012-2013, els estudiants en línia en valencià 235.970, vora 236.000 estudiants. (*Aplaudiments*) En vint anys de govern del Partit Popular de la Comunitat Valenciana vam incrementar un 218% el nombre d'estudiants que estaven estudiant, de xiquets i xiquetes, en valencià respecte al govern del qual vosté era cap de gabinet del senyor president Lerma.

I, mire, senyor president, el PP de la Comunitat Valenciana no ataca el valencià, el promou defenent la llibertat sense generar confrontació en les aules i en els centres. Però, mire vosté, ¿por qué le tienen tanto miedo a la libertad de elección de las familias y de los padres? ¿Por qué? ¿Por qué tienen tanto miedo a la igualdad de oportunidades de salida, nunca de llegada, de salida? ¡Ah!, claro, que ustedes son partidarios de las cuotas; las cuotas en las oposiciones; las cuotas..., porque ahora en caso de empate las mujeres; las cuotas en política; en las empresas, como si ustedes nos tuvieran que regalar a estas alturas a las mujeres... (*Aplaudiments*) Yo estoy aquí por mérito propio igual que el resto de mujeres, no por una concesión graciable de la izquierda o de su gobierno.

Mire usted, señor presidente, con este decreto lo peor es que crea alumnos de primera y de segunda utilizando la terminología de su decreto, está creando alumnos avanzados, los que quieren inglés y le certificarán si cogen la línea en valenciano, y los básicos, los de segunda, que son aquellos que no certificarán inglés si cogen líneas en castellano (*aplaudiments*) que es la que nos une a España, que no es un concepto discutido y discutible.

Ese es su modelo educativo, un modelo del chantaje a los padres y de la manipulación a los directores, no lo digo yo, lo dicen ya asociaciones; *ho diu la veu d'un poble*, el decreto de plurilingüismo es confuso y discriminatorio, supone una manipulación y un chantaje.

Y, además, señor presidente, yo lo podría entender pero, ¿han evaluado, ustedes que son tanto de revisar el pasado, han evaluado el decreto de plurilingüismo del 2012, del Partido Popular, que fue consensuado con toda la comunidad educativa excepto, ¿cómo no?, el STEPV, el sindicato del señor *conseller*? ¿Puede usted traer a esta cámara la evaluación y explicar en qué ha fallado? Yo se lo voy a decir: no lo puede hacer porque no existe. Ustedes lo han derogado simplemente porque lo había hecho el Partido Popular. (*Aplaudiments*)

Y, mire, presidente, al igual que ha pasado con los decretos, el varapalo judicial de los decretos de invasión de competencias en materia turística y de deporte con las diputaciones porque, sí, un ejemplo del seu diàleg, transparència, i l'opacitat. ¿Ja no escolta això que som un govern transparent que obri les portes i les finestres perquè entre aire pur? Set condemnes per opacitat. (*Aplaudiments*) ¿Anirà vosté, senyora vicepresidenta, al plató de les televisions a dir que forma part d'un govern opac? Perquè no ho diu el Partit Popular, ho diuen els tribunals.

Mire, si después, espero que usted recapacite y que sea responsable, si igual como sucedió con el decreto de las diputaciones, si prospera algún decreto en el Tribunal Superior de Justicia por vulneración de derechos fundamentales en esta materia de plurilingüismo, ¿van ustedes a asumir responsabilidades políticas? Porque, ¡claro!, yo recuerdo a la vicepresidenta y a los miembros hoy del gobierno, y a usted, exigiendo antes, en el anterior gobierno, responsabilidad política...

El senyor president:

Senyoria,...

La senyora Bonig Trigueros:

...porque la judicial la miran los tribunales. ¿Va usted a asumir responsabilidades políticas si le tumban también el decreto por vulnerar derechos fundamentales? (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyora Bonig.

La senyora Bonig Trigueros:

Señor presidente, ¿va usted a atender *la veu d'un poble*? No han contestado a las alegaciones.

El senyor president:

Moltes gràcies.

La senyora Bonig Trigueros:

El viernes hay una...

El senyor president:

Senyoria,...

La senyora Bonig Trigueros:

...concentració en las capitals de provincia, ¿va usted a recibir a los padres?, ¿va a escuchar el derecho de los padres a elegir libremente el tipo de educaci3n? (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyora Bonig.

La senyora Bonig Trigueros:

¿Va a respetar la libertad, señor presidente?

El senyor president:

Moltes gràcies, senyora Bonig.

La senyora Bonig Trigueros:

¿O tendrá que ser el Partido Popular, el partido de los trabajadores el que garantice una *educaci3n pública, de qualitat...*

El senyor president:

Senyora Bonig.

La senyora Bonig Trigueros:

...i en igualtat de condicions per als pobres, els fills dels treballadors i per als fills dels rics?

Moltes gràcies. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyora Bonig.

President del Consell, per a respondre a les preguntes formulades.

El senyor president del Consell:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyora portaveu del PP, perdó, del partido de los trabajadores no, del PP, ¿no? (*Rialles*) Bé.

Senyories, fa uns dies un mitjà de comunicaci3n publicava l'opini3n d'una mare d'Alacant que deia el següent (*veus*), una

madre de Alicante, sí, nacida en Alicante: «Mi lengua habitual es y será el castellano, la de mi familia también, pero me niego a aceptar que mis hijos arrastren de adultos la misma carencia de siempre, es decir, tener un buen nivel académico en casi todo pero quedarse atrás cada vez que en una situaci3n laboral, cultural, social, entra en juego el valenciano.»

Açò és precisament el que pretén este model, millorar les oportunitats de tots i de totes les alumnes de la Comunitat Valenciana, un model que partix d'una realitat que vosté deia que no haviem avaluat. ¡Sí que l'hem avaluada! L'avaluaci3n diu en estos moments que el 99,5% de la poblaci3n domina de forma oral el castellà; el 30% el valencià; i el 6,6% l'anglés.

Per a revertir esta situaci3n hem elaborat este decret basat en la proposta feta pels experts...

El senyor president:

Un segon, president, un segon.

Senyories,...

El senyor president del Consell:

Jo sé que no els interessa açò.

El senyor president:

...si volen escoltar la resposta del president del Consell els demane silenci per a poder escoltar amb tota la plenitud la resposta, perquè després es queixen, i pot ser amb raó en altres moments, però jo demane que n'hi haja coherència en la petici3n de silenci i en estos moments per a escoltar la resposta del president del Consell.

Senyor president del Consell, continue vosté.

El senyor president del Consell:

Moltes gràcies.

Des d'esta proposta el que es fa és un model que ha estat avalat per nombrosos estudis i per la realitat que significa que aprendre de xicotets una varietat d'idiomes és major per a les millors capacitats futures; és el model que garantix allò que volem, que els xiquets i les xiquetes valencianes al final entenguen, parlen, escriuen el castellà, l'anglés, el valencià.

I, mire, la realitat és que fins ara això no ha estat així, i per això en estos moments del que es tracta és que se supere una situaci3n en la qual en estos moments la doble via fa que molts alumnes tinguen menys oportunitats, i els que no tinguen els recursos suficients per a anar a l'ensenyament privat tenen molts menys oportunitats de saber anglés.

Este es el model que acaba amb els grups de primera i de segona, senyora Bonig, en el que s'estava convertint el model de dos línies, perquè en realitat eixe model d'alumnat, molts dels alumnes de diversitat d'origen, anaven a la línia en castellà, i el

que feia finalment és que tingueren menys oportunitats. Per això ara millorarem la qualitat de l'educació de llengües.

El plurilingüisme, en este cas, és l'adaptació a la realitat, a més, social de l'entorn, i és evident que continuarà l'excepció lingüística de la llei d'ús i ensenyament, i tots aquells que vullguen continuar de la mateixa manera que fins ara podran continuar.

Per tant, la llibertat, senyora Bonig, ¡no està en qüestió!, el que està en qüestió és el fracàs estrepitos d'un model (*aplaudiments*) que ens ha portat ací. Això és el que està en qüestió.

I, en este sentit, els anuncie un pla de xoc de formació del professorat en idiomes per a garantir l'aplicació efectiva del decret de plurilingüisme, un pla de xoc que crearà 5.260 noves places d'anglès; 1.540 de valencià; i 1.500 places de formació a la carta per a docents en les escoles oficials d'idiomes el curs vinent. Com també, senyories, este pla genera noves oportunitats, major igualtat i s'adapta a les diferents realitats socials de la Comunitat Valenciana. La Comunitat Valenciana ja porta massa temps perdent coneixement en idiomes, perdent per tant oportunitats.

Els estudiants no han de continuar carregant en el que significa eixe pretés conflicte permanent, confrontació permanent. Utilitzen vostés permanentment la llengua com un objecte de confrontació, i això és el que no és raonable.

I, escolte, la realitat és molt tossuda. Vosté està..., vosté, senyora Bonig, especialment, i ho senc molt, està..., està ancorada en l'extrema radicalitat. (*Aplaudiments*) ¡I això no és bo! Ho fa en els atacs, quasi homòfobs. Està en una actitud que no és una actitud raonable. Per tant, mos agradaria comptar amb vosté per desenvolupar de veritat un projecte d'educació inclusiva i que tots els xiquets i les xiquetes valencianes tingueren l'oportunitat de saber anglés. Allò que vostés, malauradament, no han aconseguit.

Moltes gràcies. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, president del Consell.

Senyories..., senyories (*Remors*) Senyoria, això forma part de la mateixa dinàmica de la resposta parlamentària. (*Protestes*) Senyories..., senyories, anem a continuar la sessió. (*Algú diu: «¿Cómo que ataques homófobos?»*)

Senyories, anem a continuar la sessió de control.

¿Qui fa la repregunta? (*Remors*)

Senyories, entenc que les...

Senyora Bonig, ¿per a què demana vosté la paraula?

La senyora Bonig Trigueros:

Per dignitat, i decor i al·lusions directes a la meua persona, 59.3.

El senyor president:

Senyoria, no hi ha hagut..., senyoria, no té vosté la paraula, perquè no hi ha hagut ninguna al·lusió, ni personal ni al grup.

La senyora Bonig Trigueros:

¡Home! Homòfob, homòfoba...

El senyor president:

No hi ha hagut ninguna al·lusió. Ha segut un comentari general en el context de la resposta parlamentària. (*Protestes*)

La senyora Bonig Trigueros:

Perfecte.

El senyor president:

Anem a continuar...

La senyora Bonig Trigueros:

Molt bé, senyor president, però jo no sóc homòfoba. ¿Eh? Ja està. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Senyories, continuem..., continuem la sessió de control.

La senyora Gascó Enríquez:

Buenos días, presidente.

Mire, yo le voy a pedir hoy por favor que me conteste usted, porque sabemos todos lo que piensa con el tema lingüístico el señor Marzá. Porque eso sí que es *realitat y radicalitat*, señor *president*.

Él piensa que las cosas se tienen que hacer tanto si son legales como si no. Él piensa que se tiene que utilizar a los centros educativos públicos para financiar a Escola Valenciana. Y para eso mete circulares como esta en todas las mochilas de los colegios, firmado por el equipo directivo, con el logotipo de La Generalitat, pidiendo dinero a Escola Valenciana. Y, ¿sabe para qué? Para hacer carteles como este, de Escola Valenciana, donde reivindican *la construcció dels països catalans*. *Esta és la realitat i la radicalitat*, presidente. (*Aplaudiments*)

Pero es que piden dinero a los alumnos para acabar haciendo actos como este. Esta es la realidad y *la realitat*, señor presidente.

Pero esto es lo que piensa el señor *conseller*,...

El senyor president:

Senyories,...

La senyora Gascó Enríquez:

...nadie sabe qué es lo que piensa usted de todo este *desfícaci* a nivel lingüístico. Porque usted...

El senyor president:

Un segon, senyoria.

Li vaig a donar el temps que vosté...

La senyora Gascó Enríquez:

Gracias.

El senyor president:

Senyories, està en l'ús de la paraula la il·lustre diputada Beatriz Gascó, i no estem escoltant-la per l'enrenou i les paraules que s'estan produint en esta bancada. Demane silenci i respecte per a l'oradora que està en l'ús de la paraula.

Continue vosté...

La senyora Gascó Enríquez:

Muchas gracias, presidente.

Presidente, yo no sé si al final voy a conseguir que me conteste a mí, pero por si acaso yo voy a hacer de portavoz de una madre, de una madre que está en el paro, que tiene una discapacidad y que es de una zona castellano-parlante, en concreto es de Geldo, cuyo DNI es 790912... y después, si quiere, le doy el resto por una cuestión de confidencialidad, y le dice así, señor Puig: «Mi hijo no va a poder tener un título de inglés porque va a ir un centro de los básicos. ¿Va a pagarme usted la academia y los profesores para que mi hijo no se convierta en un ciudadano de segunda por hablar castellano? Yo no puedo pagarlo. ¿O piensa anteponer el castellano..., el catalán de Marzà, y no el castellano, al bienestar de los que menos tenemos y consentir que nos chantajeen a todos, pero sobre todo a los más vulnerables? (*Aplaudiments i sorolls*)

El senyor president:

Moltes gràcies, il·lustre diputada.

Sí, conseller... (*Remors*) Senyories... senyories, demane el mateix silenci i respecte per al conseller d'educació, cultura i esport.

Senyor conseller, té vosté la paraula.

El senyor conseller d'Educació, Investigació, Cultura i Esport:

Moltes gràcies.

Vaig a llegir-los el *Boletín Oficial del Estado*, la llei Wert, una llei del seu partit, que diu: «Al finalizar la educación básica, todos los alumnos y alumnas deberán comprender y expresarse de forma oral y por escrito en lengua castellana y en la lengua cooficial correspondiente.»

La seua legalitat vostés no la complien, perquè no hi havia ningú... (*aplaudiments*) n'hi havien molts alumnes..., n'hi havien molts alumnes..., n'hi havien molts alumnes que en este territori no saben parlar ni valencià ni anglés, que també es diu que haurien vostés de garantir-ho. Estan acostumats a no complir les lleis. Ja ho sabem. Nosaltres sí que les vam complir. (*Aplaudiments i sorolls*) I per a complir-les, per a complir-les...

El senyor president:

Senyories...

El senyor conseller d'Educació, Investigació, Cultura i Esport:

...que els vaig a definir les paraules que més els agraden. *Discriminación*. Discriminació, és que només en tot el territori valencià, de totes les escoles públiques només n'hi hagueren sis que tingueren programes plurilingües, de mil. ¿Saben què anem a fer nosaltres? Que totes siguen plurilingües. Totes, absolutament totes. No només sis. Vostés són els dels privilegis i les discriminacions. Nosaltres som els dels drets. (*Aplaudiments*)

¿Sap què passa? Que, a més a més, parlen de xantatge. I jo li definiré què és el xantatge. Xantatge és fer que totes les famílies valencianes paguen un peatge per a aprendre anglés, que s'hagen de pagar la privada o que s'hagen de pagar..., (*remors*) que s'hagen de pagar una acadèmia d'anglés.

El senyor president:

Senyories.

El senyor conseller d'Educació, Investigació, Cultura i Esport:

Per això nosaltres el que volem són drets i oportunitats per a tots. Vostés el que volen, privilegis, xantatges i peatges a pagar. Nosaltres volem que tot el món pugua accedir, en igualtat d'oportunitat, a l'aprenentatge de l'anglés, el valencià i el castellà. Per això, PP, xantatge i peatges; botànic, drets i oportunitats per a totes i tots. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Senyories, si és que no deixaven parlar el conseller. És que jo..., *(rialles)* demane el mateix silenci i respecte que he exigit per a tots, per a escoltar l'oradora que està en l'ús de la paraula, la il·lustre diputada María José Catalá.

La senyora Catalá Verdet:

Gràcies, senyor president.

Senyor conseller,...

El senyor president:

Un segon, un segon...

La senyora Catalá Verdet:

...em sap greu que vosté confonga les coses. Tots els centres eren plurilingües. La diferència és que n'hi havien sis que eren públics i el 80% de la docència era en anglés. Eren col·leges de primera divisió amb 80% de docència en anglés, i eren col·leges que vosté ha eliminat. Eixa és la diferència. *(Aplaudiments)* Eixes són les xifres que vosté parla. Els altres eren tots plurilingües.

Mire, li vaig a llegir també una normativa. Una normativa publicada este dilluns. «Orden 7/2017, de marzo, de la conselleria de educación, por la que se regulan los certificados oficiales administrativos de conocimientos de valenciano de la Junta Qualificadora de Coneixements de Valencià. Textualmente, se consideran equivalentes, y por lo tanto se validan, los certificados que se detallan en el anexo II». Annex II, per descomptat, tota la Junta Permanent de Català, el Consorci per a la Normalització Lingüística, el Centre d'Estudis Jurídics i Formació Especialitzada de Catalunya, «las universidades de Cataluña integradas en el Xarxa Vives, el Instituto/Escuela Balear de Administración Pública, la Escuela Municipal de Mallorca de Manacor, la Obra Cultural Balear, la Universidad de las Islas Baleares, el Gobierno de Andorra, el Instituto Ramon Llull –i una cosa molt interessant, una cosa molt inèdita en esta comunitat–, el Instituto Francocatalán de la Universitat de Perpiñán». Eixos són els certificats que vosté considera equivalents, que vostés consideren equivalents.

¿Quin criteri han triat vostés per a considerar que eixos títols són equivalents als títols de valencià en la nostra comunitat? *(Aplaudiments)*

El senyor president:

Moltes gràcies, il·lustre diputada.

Conseller d'educació.

El senyor conseller d'Educació, Investigació, Cultura i Esport:

Moltes gràcies, president.

El senyor president:

Un segon, un segon..., un segon, conseller. Té ara vosté la paraula.

El senyor conseller d'Educació, Investigació, Cultura i Esport:

Gràcies.

El cert és que m'ha sorprés que fóra precisament vosté la que rescate el fantasma del catalanisme. Pensava que vosté era un poquet més moderada i no està a l'extrema dreta del Partit Popular. Però bé, continuarem..., continuarem en el que déiem.

Nosaltres sabem a què hem vingut ací. Vostés han vingut, ¿a què? A rescatar fantasmes. Nosaltres a rescatar persones i a generar oportunitats per a totes i tots. *(Aplaudiments i sorolls)*

¿Saben quin han segut els criteris? Clar que sí. Li explicaré quins han segut els criteris: criteris tant pedagògics i acadèmics. Vostés no sabien d'això. Per exemple, allò quan van prometre... ¿Se'n recorda quan van prometre allò del xinés? Doncs mire, jo estava de ponent en expollengües, una de les fires internacionals a París, i vaig poder parlar amb un senyor de l'Institut Confuci. I, ¿sap què em va dir? Que estaven molt enfadats, perquè vostés havien enganyat la gent, perquè no hi havia professorat format per a ensenyar xinés. Vostés, d'estudis acadèmics, ni un. Sempre fum de canya i *cuentos chinos*.

Nosaltres, ¿sap què vam fer? Hem generat un pla de xoc perquè els nostres professors estiguen preparats per a ensenyar anglés de veritat, no com vostés. Així que tranquils, no es preocupen. Durant vint anys tenim el resultat que tenim, que quasi no n'hi han alumnes de la pública ni de la concertada que sàpien valencià i anglés. Nosaltres volem que ara sí que els sàpien. ¿Com? En estudis acadèmics i, sobretot, garantint oportunitats i no rescatant fantasmes com vostés rescaten.

Gràcies. *(Aplaudiments)*

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor conseller.

Senyories, continuem la sessió de control, amb la pregunta que formula el síndic del Grup Compromís al president del Consell.

Senyories, anem a escoltar la pregunta que formula... *(Remors)* Senyories, demane silenci per a escoltar a l'orador que està en l'ús de la paraula.

Senyor Ferri, té vosté la paraula.

El senyor Ferri Fayos:

Gràcies, senyor president.

Hui, dia de les dones, m'agradaria enviar dos missatges: a les dones protagonistes de la lluita, tot el nostre suport; als homes, com diu la vicepresidenta, deconstruïm el mascle que portem dins i tragam l'home, acompanyem-les en la lluita. *(Aplaudiments)*

Senyor president, hui, des de Compromís, li volem preguntar sobre la valoració que fa el Consell del descontrol i les irregularitats que van ocórrer en la gestió de VAERSA durant els governs del Partit Popular.

Senyories, 20.000, 40.000, 60.000, 80.000, 100.000, 120.000, 140.000..., 24 milions de peles. Això es van gastar els directores de VAERSA, posats pel Partit Popular, en les seues targetes *black*. *(Aplaudiments)*

Euros, senyories, que no van a anar a parar a la gestió de residus, que no van a anar a parar a la prevenció i extinció d'incendis, sinó que van a anar a gastar en les seues targetes *black*... No els van arribar a gastar, perquè dos directors..., dos directors se'ls van gastar en sobres, en trages i en fartades.

Senyor president, segons la informació de la intervenció general, estos dos directores eren Felipe Espinosa i Juan Miguel Bellver. Es van gastar en total 138.525 euros en dos targetes de crèdit que vam pagar tots els valencians i valencianes. D'estos 140.000 euros, 45.000 es van retirar en caixers en caps de setmana.

Senyor president, vosté jo no sé si ha vist les sèries estes de policies que escarben en el fem d'una persona i, a partir del fem, fan tot un perfil, personal, un perfil també dels hàbits, etcètera, etcètera. En este cas, passa el mateix, però ho podríem fer amb els extractes del compte bancari. Extractes que pagàvem tots amb els nostres impostos, segons la informació pública publicada en *El Temps*.

Per exemple, anem a pensar en la vida del senyor Espinosa, director de VAERSA, posat pel Partit Popular. Tenia un paladar selecte, es pegava dinars i soparots de com a mitjana 141 euros en un restaurant d'una urbanització. Sembla que treballava molt, perquè, a més, ho fea en caps de setmana. Quan havia d'anar a apagar incendis o a gestionar residus, li agradava anar ben vestit. Es comprava trages d'Hugo Boss i sabetilles de Lottusse per més de 900 euros. Espinosa, a més, era un home de costums, no només estava acostumat a utilitzar la targeta amb els diners de tots els valencians i valencianes, sinó que, a més, era un client fidel. Tenia visites constants a El Corte Inglés o a Leroy Merlin, com a exemple.

Però després de la faena, de tanta faena, este home que treballava caps de setmana i tot, mereixia descans. I així es pegava viatges en el seu Jaguar i el seu Land Rover, que no sabem si els vam pagar tots els valencians i valencianes, però sí que sabem que li vam pagar les seues reparacions: 6.500 euros en un concessionari.

Nosaltres també pagàrem la gasolina, 15.786 euros. Amb aquest cotxe, el senyor Espinosa segurament va anar d'excursió a Andorra, on nosaltres li pagàrem 632 euros en l'estació d'esquí de Grandvalira i, a més, moltes despeses en una tenda d'esports del principat.

I quan necessitava descansar de la neu, l'home va dir: «Bé, ¿ara què faig? Me'n vaig a Madrid de turisme urbà i cultural.» I li vam pagar un hotel, amb vistes a la Castellana, per 642 euros a un hotel de cinc estrelles, l'hotel Hesperia.

Senyor president, estes magarrufes, estes faltes tenen un responsable polític. I el responsable polític és el Partit Popular. El Partit Popular els va nomenar. El Partit Popular els va emparar. I el Partit Popular no els va investigar quan se'n van anar.

Ha hagut de ser el govern del botànic qui ha vingut ara a obrir els calaixos, a obrir les finestres i portar a la fiscalia esta *desbarrafada* que va ser este senyor posat pel Partit Popular.

Potser algun dia sabrem per què alguns consellers i alguna consellera de medi ambient i infraestructures no van voler investigar. La mateixa, per cert, que li va deixar un cotxe de luxe a un senyor de VAERSA, també imputat per prevaricació. Potser això ens done alguna pista.

Per cert, ara, en eixe partit, el Partit Popular, demanen un certificat d'antecedents penals per a poder militar. Bé, vull dir, que no tinguen antecedents penals. Però, ¿això quina broma és? La gent sap molt bé que el problema no és que entre gent que té antecedents penals al Partit Popular. El problema va ser que el Partit Popular va clavar la corrupció en les nostres institucions. Eixe va ser el problema.

Senyor president, la informació que apareix en la intervenció assenyala també la contractació de dos milions d'euros en alguns despatxos d'advocats sospitosa. I ja és de sobra conegut per tots i per totes el repartiment de més de dos milions d'euros en sobresous repartits entre directius, o la compra fraudulenta en vehicles d'alta gama. I tot això mentre a VAERSA es retallaven els recursos i es tiraven treballadors al carrer.

Per això li preguntem: ¿quina valoració fa el Consell de l'informe de la intervenció general sobre el descontrol i els casos de dubtosa legalitat en VAERSA durant els governs del Partit Popular?

N'hi ha qui es queixa que en este ple parlem de corrupció. I la veritat, senyor president, els molesta. Jo no sé per què. El que queda clar és que els molesta més que en este ple parlem de casos de corrupció del que els molestava quan la corrupció estava ocorrent i ens furtaven a mans plenes.

Però, miren, hui dia 8 de març...

El senyor president:

Senyoria.

El senyor Ferri Fayos:

...-ja acabe, senyor president- faig una proposta a les senyories del Partit Popular: Compromís deixarà de parlar en este ple de la seua corrupció el dia que el Partit Popular torne tots els diners que va saquejar a mans plens (*veus*) durant el seu govern. *(Aplaudiments)*

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Ferri.

President del Consell.

El senyor president del Consell:

Moltes gràcies, president.

Moltes gràcies, senyor Ferri.

Una de les prioritats que es va fixar el Consell a través del pacte del botànic fou netejar La Generalitat, acabar les ombres immenses d'opacitat i de corrupció que hi havia en esta administració.

La greu hipoteca reputacional que heretarem ens obligava i ens obliga permanentment a restablir la confiança en les institucions. I no se pot restablir la confiança en les institucions si no s'arriba a la fi del que ha passat, i sobre allò que vosté acaba de plantejar, que és fonamental que els ciutadans sàpiguen que no només van a la presó, sinó que a més tornen els diners. I això és una qüestió fonamental.

Este és el treball que l'administració d'una manera proactiva està fent, detectar aquells casos de corrupció, de suposada corrupció, i portar-los davant de la justícia. Tot això amb eixa finalitat de recuperar els diners de les valencianes i dels valencians.

En este marc, per exemple, i a instància del Consell, la intervenció ha realitzat en este temps informes com en primer lloc el de l'IVAM, on es tragueren a la llum els excessos de l'anterior direcció general, amb compres d'art pagades amb sobrepreus de fins un 1.500%. I este informe es traslladà a la fiscalia.

En segon lloc, també les ressonàncies magnètiques, on es comprovà la falta de control sobre esta organització d'este servei sanitari, els accessos a la facturació per part de la concessionària.

En tercer lloc, la Fundació V Encuentro Mundial de las Familias, on es detectaren incompliments legals i comptables en l'organització i en tot l'organigrama que gestionà la visita del papa per valor de 22 milions d'euros.

Són exemples d'una voluntat clara d'este Consell per aclarir allò que s'ha fet amb els diners públics. I en este context és en el que se situa l'informe de la intervenció que el Consell demanà sobre VAERSA. Una empresa pública sobre la que hi ha totes les sospites. De fet, dos d'estos casos, vinculats a la gestió d'esta empresa, ja tenen una condemna ferma per prevaricació. Primer, el cas de la compra de vehicles sense concurs. Es gastaren 1.400.000 euros en totterrenys, i per tant sense possibilitat d'estalviar perquè es va fer sense cap tipus de concurs públic.

En segon lloc, el repartiment de sobresous, dels que vosté parlava, contra l'ordre expressa del Consell i els informes legals pertinents. 1.800.000 euros que es repartiren entre els directius que nomenà el govern del Partit Popular. Casos penats, que no seran els únics, perquè VAERSA,

contràriament a allò que defensava una antiga presidenta de VAERSA, no era en absolut cap model a seguir.

En estos moments hi ha més processos oberts que impliquen esta societat i que es mesclen amb altres casos de corrupció, com, per exemple, els treballs de VAERSA per la fundació que organitzà la visita del papa, un cas que prompte se vorà en els tribunals. En eixe judici que incorpora la trama Gürtel, el Correa, el Bigotes i companyia. I, en segon lloc, l'externalització dels serveis jurídics sense concurrència, al qual vosté també feia esment.

En l'informe de la intervenció sobre l'ús de les targetes de crèdit, com vosté ha explicat, es veia fins a quin punt existia una sensació d'absoluta impunitat. Quantes coses ens quedarem sense saber. Existia una autèntica sensació d'impunitat, que se podia fer tot. Vosté ha parlat d'El Corte Inglés, de l'ús de les targetes, però és que hi ha factures en Màlaga, en els llocs més..., en caps de setmana, les coses més absolutament increïbles. Com s'atrevien a fer això? Perquè hi havia total impunitat.

Els dos directors de VAERSA van tindre fins a quatre targetes Visa Or vigents al mateix temps. Vora 140.000 euros gastats en restaurants i hotels d'impossible justificació en raó del treball. Pagaven des de la factura del concessionari del Jaguar a una clínica veterinària. Anaven a restaurants a càrrec de VISA no sols dies laborals, com vosté ha dit, dissabtes, diumenges.

Mire, fins a 240 vegades van traure diners en metàl·lic, fins a 48.000 euros en el caixer automàtic. De 500 en 500. 500, 500... De dilluns a diumenge, vint-i-quatre hores. *Sin complejos.*

Per això el Consell portarà este informe, perquè se depuren totes les responsabilitats. Diu l'informe: «S'han de considerar estos fets com actes de lucre personal per als directius i en perjudici de l'entitat.»

Realment no hi havia un ionqui dels diners, hi havia una epidèmia de ionquis. I algú alguna vegada és possible que haja de demanar perdó? Algú alguna vegada els demanara perdó als valencians? Perquè mentre no els demanen perdó als valencians pel que han fet, sense dubte són absolutament indignes de representar el poble valencià. *(Aplaudiments)*

El senyor president:

Moltes gràcies, president del Consell.

Senyories, continuem amb les preguntes de control.

En este cas la pregunta del Grup Ciudadanos. Des de... Senyor Marí, té vosté la paraula.

El senyor Marí Malonda:

Gracias, *president.*

President, buenos días.

Le pregunto: ¿están las políticas del Consell garantizando los derechos, libertades e igualdad de oportunidades de todos los ciudadanos de la Comunidad Valenciana?

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Marí.

President del Consell.

El senyor president del Consell:

Moltes gràcies, president.

Sí. Sí, señor Marí, sí.

La mejor manera de garantizar los derechos, libertades y la igualdad de oportunidades de todos los valencianos y las valencianas es la reforma que ha puesto en marcha el Consell desde el primer día. Las reformas que han hecho posible la reparación de derechos. Las reformas que han hecho posible que haya un millón de personas que ya no tengan que pagar los copagos. Las reformas que han hecho posible que los niños y las familias tengan igualdad de oportunidades porque ya no tienen que pagar los libros de texto. Las reformas que han hecho posible desde el primer día que no haya esa actitud *trumpista*, de Trump, que hizo que una parte de los valencianos que viven aquí, las personas que viven aquí no tuvieran derecho a la sanidad.

Por tanto, desde luego estamos en el camino correcto de la recuperación, de dignificar todo el espacio público. Efectivamente no podemos hacer triunfalismo y no lo vamos a hacer nunca. Y es evidente que queda mucho por hacer. Pero hoy ya hay más libertad y más igualdad que hace veinte meses. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, president del Consell.

Senyor Marí, per acabar de concretar la... Senyor Marí, té vosté la paraula.

El senyor Marí Malonda:

Gracias, *president*.

President, no, no, no. Usted no está garantizando los derechos y libertades y la igualdad de oportunidades de todos los valencianos. No, se lo digo yo que no.

Mire, voy a comenzar, *president*, con una cita de John Stuart Mill, que decía, «el fin del gobierno debería ser mejorar al pueblo mediante la educación y dar buen uso a las más altas cualidades que haya alcanzado».

Mire, *president*, yo no sé usted cómo lo verá. ¿Usted considera que el fin de su gobierno está siendo actualmente ese? Porque para mi grupo parlamentario ya le digo yo que no lo es. Ustedes no solo no rescatan personas ni derechos, *president*, es que vulneran principios y derechos constitucionales.

¿Qué han hecho en educación, *president*? Se lo digo yo. Con su nuevo decreto de plurilingüismo lo que hacen es discriminar a una parte de la población, están obligando a quienes quieren tener más formación y más preparación en inglés tener que pasar por el aro de estudiar más horas en valenciano. Y no sólo por eso, es que además solo los que sigan en inversión en valenciano tendrán el título de uno en inglés. A nosotros esto nos parece, grave no, muy grave.

¿Le parece esto garantizar derechos, *president*? Díganos, ¿no es eso chantajear a los ciudadanos? ¿Qué le parece que su gobierno cree valencianos de primera y de segunda? ¿Qué le parece que su gobierno castigue a una parte a tener peor formación en inglés? Le recuerdo que hoy en día el inglés, ya se lo dijimos, es fundamental para encontrar empleo. Nueve de cada diez ofertas así lo exigen. ¿Es esa la finalidad, *president*, de su gobierno? ¿Dificultar la empleabilidad de nuestros jóvenes?

Más de lo mismo con el requisito lingüístico en la Ley de función pública que la negocian sin contar con dos de los sindicatos que forman parte de la mesa general. Porque el *conseller* Marzà no quería que le molestasen en la foto quienes discrepan de su política lingüística. O, si no, por qué les obligaron a levantarse e irse de esa reunión, *president*, míreme, por qué. ¿Por qué les obligaron a levantarse e irse de esa reunión? Explíquelo aquí, a la cámara, que lo sepamos todos. Por qué obligaron a irse a esos dos sindicatos a levantarse y abandonar esa mesa.

Mire, y se lo digo yo, porque los que les molestan no se sientan en las reuniones. Y volvemos a lo de siempre, que no sabemos si es peor lo que pasó o la justificación que dio diciendo que si los políticos fuéramos perfectos seríamos muy aburridos. Esa es la justificación que ustedes dieron.

Una vez más usted está permitiendo a los nacionalistas que se salgan con la suya, *president*. Y se equivoca, se equivoca, porque la lengua no puede ser nunca objeto de confrontación entre los ciudadanos. La lengua, *president*, hay que quererla, cuidarla y apoyarla, pero desde el respeto, no usarla nunca como arma política, ni imponerla tampoco, *president*, ni imponerla tampoco. Así no, *president*.

Imposiciones, ninguna. Mire, yo le voy a regalar un *hashtag*, el otro se lo puse, como sé que juega por las tardes-noches, alguna vez lo veo que *tuitea*. Le voy a regalar un *hashtag*, aplíqueselo. Abra el *hashtag* y le ponga «prohibido imponer». Ese será un buen *hashtag* que puede utilizar usted a partir de ahora: «prohibido imponer». (*Aplaudiments*)

Pero, mire, tampoco debe servir todo esto para cerrar puertas al talento. ¿Van a asumir en un mundo global, en pleno siglo XXI, a los investigadores, médicos, profesores que no hablen valenciano? Como el ejemplo de la semana pasada, o en el pleno anterior, de la Guardia Civil, gente que viene muchas veces para estar uno o dos años aquí e irse a otro lugar del territorio nacional a trabajar. Quizá para usted un buen guardia civil es el que hable valenciano. ¿Para mí sabe lo que es? Es que produzca seguridad y dé tranquilidad a los ciudadanos. Ese es el buen guardia civil, sí.

Y el otro tema que nos preocupa. ¿Qué va a hacer con los interinos que están en la bolsa y no tienen el título de valenciano, *president*? ¿Qué es lo que va a hacer? ¿Les van a

expulsar de la bolsa? ¿Van a permitir que profesionales con años de experiencia y formación se queden sin trabajo por no tener un título? ¿Van a hacer lo mismo que en Cataluña, que miles de profesores se tuvieron que ir? Se tuvieron que ir, *president*, por esa misma política sectaria. ¿Esa es su forma de rescatar personas y de proteger a los ciudadanos? Pues mire no, *president*, eso no es rescatar, eso es venderse al sectarismo y al adoctrinamiento del nacionalismo más radical de su socio de Compromís.

La imposición, el adoctrinamiento, la parasitación del espacio público forman parte de la hoja de ruta de sus socios de gobierno y estamos viendo cómo esta hoja de ruta se está siguiendo con su beneplácito, *president*, con su beneplácito.

Y para acabar, ya que estamos hablando de educación, pues mire, yo me voy a permitir darle unas notas. Mire, en inmersión lingüística encubierta el *conseller* Marzà, sobresaliente; usted, muy deficiente. En seguimiento de la hoja de ruta del Bloc, el *conseller* Marzà, matrícula de honor; usted, muy deficiente. En Constitución, el bodrio ese de los países catalanes, que aún siguen con el bodrio de los países *catalans*, el *conseller* Marzà, *cum laude*; usted, muy deficiente. ¿Y sabe por qué tiene usted esas notas? Porque hace seguidismo de las políticas más radicales y más sectarias de Compromís y lleva al Partido Socialista a la más absoluta irrelevancia política. Pero le da igual, porque usted ya es *president*, entonces ya le da igual, usted es *president*. Y sobre todo, *president*, a cualquier precio.

Así no, *president*, ya se lo dijimos. Mire, espabile, gire al centro, mire al centro y abandone el sectarismo más radical del nacionalismo y del independentismo de la gente que le acompaña.

Muchas gracias. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Marí.

President del Consell, per a respondre al Grup Ciudadanos, al seu síndic, el senyor Marí.

El senyor president del Consell:

Moltes gràcies, president.

Señor Marí, estamos hablando de los derechos de los ciudadanos. No estamos hablando de ninguna imposición. Aquí no se impone nada. De hecho, el modelo educativo lo que permite claramente es que pueda decidir la comunidad educativa.

Y oiga, mire, hay una cuestión que es elemental: ahora no había ningún certificado de inglés, lo va a haber a partir de ahora. ¡Hasta ahora no había nada! (*Aplaudiments*) Es más, el 6,6%, el 6,6%, un gran éxito. ¡Oiga! partimos de un gran fracaso en educación y lo que estamos intentando es precisamente, y hoy lo he anunciado, 5.000 nuevos profesores para mejorar de verdad el inglés.

Desde el primer día hemos dicho que el inglés es una cuestión para nosotros absolutamente y radicalmente prioritaria.

Y, oiga, es que el *conseller* es profesor de inglés. O sea, tampoco no es que sea una persona, digamos, anti-inglés. O sea, vamos a ver si nos entendemos.

Y oiga, de verdad, si se suben a la bola ésta pues que viene por otro lado, pues súbanse. De verdad, los fantasmas, los fantasmas se han ido de vacaciones, se han ido de vacaciones, ya no están los fantasmas. (*Aplaudiments*) Y aquí los empresarios valencianos se van con los de Tarragona y defienden y hablan y hablan como quieren y se entienden. ¿Sabe? Se entienden. Pero si hay alguien que quiere generar unas fantasías y rescatar fantasmas es su problema. Pero eso ya no le importa a la sociedad valencia. Se van a equivocar absolutamente. Nadie defiende el proyecto político *dels països catalans*, pero si a ustedes les interesa sacar el fantasma, sáquenlo a pasear. ¿No tienen nada, nada mejor que ofrecer a la sociedad valenciana que sacar (*apludiments*) fantasmas del pasado? Y, ¿ustedes venían a regenerar la política? ¡Por favor, por favor, por favor!

Mire, hay cosas que... Además, esto de las imposiciones..., a mí nunca me gustaron mucho algunas asignaturas, ¿sabe? Y ¿vamos a hablar que en educación se imponen las matemáticas o no se imponen las matemáticas, se impone el griego, se impone la filosofía? Oiga, es que el sistema educativo no se hace a través de una asamblea, ¿verdad? Supongo que en eso estaremos de acuerdo. Y ¿sabe que hay un derecho de los ciudadanos a saber valenciano, castellano e inglés? Pero es que además, el Estatuto de autonomía de esta comunidad dice que el valenciano y el castellano son lenguas oficiales. ¡Entérense de una vez, entérense de una vez! (*Aplaudiments*) Es que no estamos pidiendo perdón, estamos queriendo que se cumpla el Estatuto de autonomía, que ya está bien.

Y le voy a decir más, le voy a decir más. Mire, es absolutamente, es absolutamente el derecho de los ciudadanos el que se altera en la administración pública, la función pública, cuando tú no puedes expresarte en una lengua oficial. No es un problema ni un derecho de ningún funcionario, el derecho es del ciudadano, y el ciudadano tiene que ser (*apludiments*) escuchado en castellano o en valenciano, en las dos lenguas. Los radicales son los que no hacían eso, esos son los radicales, porque nosotros lo que estamos es cumpliendo el Estatut de autonomía de la Comunitat Valenciana. Y eso es lo que hay.

Y a partir de ahora, hay diálogo abierto en función pública. Hay una reunión en la que se reúnen aquellos que habían acordado una formulación del requisito lingüístico, y es una reunión, no es una reunión de negociación, es una reunión de explicación. A continuación, se les explicó a los otros sindicatos. Y ahora hay un proceso abierto de negociación. Y aquí va a haber un proceso también de discusión en las Cortes Valencianas, porque esto es el parlamento, y aquí se va a decidir la ley.

Por tanto, estamos en un momento en el que en veinte meses se ha avanzado en libertad y en igualdad. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, president.

Senyories, continuem ja amb la darrera pregunta de la sessió de control, que formula... ¡Ai!, perdó, perdó, perdó. Com sé que el president del Consell té pressa...

La diputada Mercedes Ventura té la paraula. Disculpe, disculpe que no...

Quan vosté vullga.

La senyora Ventura Campos:

Buenos días, señor *president*.

Estas últimas semanas diferentes sindicatos han afirmado que miles de profesoras perderán su trabajo en septiembre si no se tienen el título en valenciano. Y además, apuntan que más de cinco mil personas, en este caso, profesoras, carecen de la capacitación lingüística requerida.

Señor *president*, es una situación que a Ciudadanos nos preocupa. Nos preocupa porque podemos llegar a la misma imagen que se llegó a Cataluña donde se despidieron más de catorce mil profesoras y un número significativo de profesionales cualificados, que tuvieron que irse porque no tenían el requisito lingüístico.

¿Esta forma es la que tienen ustedes para retener el talento? ¿Qué van a hacer con los profesoras que no tienen el título de valenciano? ¿Van a permitir que se queden sin trabajo y que tengan que ir a buscar trabajo fuera de la Comunidad Valenciana? ¿Han pensado también ustedes en las personas con más de cincuenta años, que llevan toda la vida en la docencia, que van a ser despedidos, dónde los van a ubicar, dónde..., qué opciones tienen para encontrar empleo?

En definitiva, me gustaría conocer qué plan tienen ustedes con los interinos y aquellas personas que no tienen el requisito lingüístico, que van a expulsar si no tienen el mismo.

Muchas gracias. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyora Ventura.

Li contestarà el conseller d'educació.

Quan vosté vullga.

El senyor conseller d'Educació, Investigació, Cultura i Esport:

Gràcies, senyor president.

Em permetrà fer una broma, que sé que vostés també són del tema. Jo de menudet veia uns anuncis que dien que «si no son Micro Machines, no son los auténticos», que dia que per a saber diferenciar... La ciutadania diferencia, el discurs de sempre el té el Partit Popular. Si vostés volen tornar a fer el mateix discurs del PP, supose que el carril del centre seguirà buit, ¿eh? Així que espere que, definitivament, (*apludiments*) ocupen el carril del centre i no l'extrema dreta, que eixa ja està ocupada.

Mire, el que farem serà tan senzill com aplicar la llei. És una qüestió que el Partit Popular va regular i que va tindre temps en una moratòria, durant molt de temps, perquè el professorat estiguera en temps per a formar-se. I una vegada format, poguera continuar en el seu lloc. Per tant, el que nosaltres diem és: han tingut temps per a formar-se i, per tant, podrien tindre ja la formació.

Vaig a allò que diem sempre, el dret dels xiquets a aprendre. A mi també m'agradaria fer una reflexió. Si un mestre..., jo fóra pare i el mestre o professor dels meus xiquets ha tingut molts anys per a aprendre i per a acreditar una llengua amb una planificació i no ho fa fet, em preocuparia també què després serà capaç d'ensenyar als meus fills i filles.

Per això, el que farem serà acompanyar-los, seguirem formant-los, seguirem formant-los, però, com no pot ser d'una altra manera, complirem la llei, perquè nosaltres, com he dit abans, som de complir la llei; els de saltar-se la llei eren uns altres.

Gràcies. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Marzá.

Senyor Woodward, té vosté la paraula.

El senyor Woodward Poch:

Buenos días.

Entiendo por su respuesta que al final serán despedidos.

Bueno, ustedes han apostado por un cambio de modelo productivo basado en la innovación, la internacionalización, creando para ello la Agencia Valenciana de la Innovación. Debemos aprovechar el talento investigador del que disponemos en la Comunidad Valenciana, pero también consideramos que tenemos que ser capaces de hacer atractivo nuestro sistema de innovación, de forma que podamos atraer talento de fuera.

Y nuestra pregunta, mi pregunta es: ¿considera que la imposición del requisito lingüístico a investigadores y profesionales cualificados va a contribuir a hacer más atractivo el sistema valenciano de innovación?

Muchas gracias. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Woodward.

Senyor conseller, té vosté la paraula.

El senyor conseller d'Educació, Investigació, Cultura i Esport:

Gràcies.

Moltíssimes gràcies.

Qualsevol persona que estiga capacitada per a investigar i fer els doctorats en grans qüestions, estic segur que no tindrà cap problema en aprendre qualsevol llengua, perquè per això estem.

Però el que nosaltres li anem a dir és: no es preocupe, (veus) no es preocupe, perquè anem a seguir captant talent, no anem a expulsar talent, com passava abans. Per això, el president va anunciar en unes de les seues declaracions, que anàvem a generar una generació talent, en un programa en què estem treballant, per a captar investigadors consolidats. Investigadors també de fora, investigadors estrangers, que podran vindre ací, que no tindran ningun problema ni ninguna qüestió de requisit per poder vindre ací a treballar.

També tindrem un programa destinat a tornar el talent dels valencians i les valencianes que se n'han anat fora, els joves investigadors que, malauradament, han hagut d'exiliar-se per les polítiques anteriors.

I anem a crear noves oportunitats perquè la indústria pugui realment canviar el seu model productiu agarrant-se als eixos de recerca que nosaltres anem a generar en eixa generació talent que estem ja treballant i que presentarem en breu, en la qual no hi haurà ningun tipus de limitació. Al contrari: tindrem referents internacionals que vindran a investigar ací i valencians i valencianes que deixaran d'anar-se'n i el que faran serà quedar-se i aportar el seu valor afegit al model productiu del nostre territori.

Gràcies. *(Aplaudiments. Se sent una veu que diu: «¡Molt bé!»)*

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor conseller.

Ara sí, passem al següent grup parlamentari, que formula pregunta. I en este cas, el senyor Antonio Montiel formularà la pregunta.

El senyor Montiel Márquez:

Bon dia, president.

Bon dia, membres del govern.

Done per reproduïda la pregunta presentada per escrit.

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Montiel.

President del Consell.

El senyor president del Consell:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyor Montiel.

«¡Basta ya!» fou el crit que va unir als... «¡Basta ya!» ¿També els molesta això? No sé... «¡Basta ya!» va ser el crit que va unir a tots els espanyols contra la lluita antiterrorista, va ser el crit que, finalment, va aconseguir la pau.

Entre tots i totes ara tenim un gran repte, i és acabar amb el terrorisme masclista. I per això, avui 8 de març hem de reivindicar, una vegada més, totes les accions possibles i impossibles perquè no hi haja esta situació de terrorisme masclista, que només a la nostra terra, en els darrers mesos, ha matat tres dones.

Per tant, eixe és el gran repte, eixe és, sense dubte, el repte que hem de fer amb l'esforç de tota la societat des de l'educació, des de la convivència, des de les famílies, des de tots els àmbits: polític, social... I això és el que la vicepresidenta del Consell va proposar l'altre dia, que estaven vostés també presents. Va proposar que teníem de fer un gran acord valencià contra la violència de gènere, un acord que sume i que isca permanentment de tots els àmbits de caràcter tancat perquè, finalment, la societat assumisca, assumisca que este és, sense dubte, el gran problema que tenim, la gran prioritat, acabar amb l'assassinat de dones.

És una successió d'assassinats que ens ompli de dolor, de vergonya, de ràbia, perquè posa en qüestió el propi funcionament de la democràcia i que ens diguem que som una societat avançada. I fins que no acabem amb els assassinats de dones, no som una societat avançada.

Per tant, nosaltres, en la mesura de les nostres possibilitats, senyor Montiel, anem a fer tot el que estiga al nostre abast.

Demà, la vicepresidenta se reuneix a Madrid..., a la comissió general de comunitats autònomes participarà i donarà l'opinió del govern valencià respecte a esta qüestió. Saben vostés que va ser precisament este Consell el que va proposar que en l'agenda de la conferència de presidents figurara la lluita contra la violència de gènere. No ho havien plantejats des dels territoris. Finalment, se van sumar totes les comunitats autònomes i el propi govern. Però crec que falta encara moltíssima sensibilitat en l'àmbit polític i en tots els altes àmbits socials.

Este any, Margaret, Gloria Amparo i María Dolores ens han deixat, malauradament, pels assassinats comesos. Saben vostés que només amb una gran força social serà possible aconseguir l'èxit.

Nosaltres, des de la perspectiva del govern valencià, este any, la Conselleria d'Igualtat i Polítiques Inclusives destina 9 milions d'euros contra la violència masclista. Per primera vegada, té a més la condició de crèdit ampliable.

Hem creat uns fons de 100.000 euros en ajudes econòmiques per a atendre les necessitats immediates, hem regularitzat pagaments pendents per a col·lectius més vulnerables, hem facilitat l'exempció de taxes universitàries del trasllat d'expedient de centre de víctimes de violència masclista...

Són encara poques coses perquè volem anar molt més enllà, però no dubte que en el compromís que tenim signat amb vostés i el conjunt del pacte del botànic, és una gran prioritat la lluita en l'eradicació contra la violència de gènere.

Gràcies. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, president.

Senyor Montiel, per a concretar i acabar de formular la pregunta.

Té vosté la paraula.

El senyor Montiel Márquez:

Gràcies, senyor president.

Mire, como usted sabrá, todos los primeros miércoles de mes, tanto en Valencia como en otras ciudades de la comunidad, se realiza una concentración contra la violencia machista. Este miércoles pasado, el 1 de marzo, las mujeres de los colectivos convocantes decidieron dejar de guardar minutos de silencio y hacer ruido, hacer ruido para que los poderes públicos escuchasen el clamor y actuasen.

Según las estadísticas, según diferentes estadísticos, no vamos a entrar en el detalle, en los 67 días transcurridos del 2017 son ya 21 las mujeres a las que se ha arrebatado la vida en crímenes cuyo origen es la violencia machista.

Hoy, 8 de marzo, en esas condiciones de terror, es imposible celebrar nada. El Día Internacional de la Mujer está marcado hoy por la lucha, por la reivindicación de la igualdad real y efectiva y por la lucha para la erradicación de la violencia de género.

Nosotros hemos presentado desde Podemos muchas iniciativas en relación con la violencia. Queremos destacar que precisamente ya en el verano de 2015 presentamos la creación de una subcomisión que ha venido trabajando todos estos meses escuchando a la sociedad civil, a expertas, a víctimas y supervivientes, que están próximas ya a presentar un dictamen a las Cortes.

Pero mire, hace ahora un año, el 11 de febrero de 2016, ya le tuvimos que preguntar a usted sobre medidas concretas de acción del Consell sobre violencia machista. Y –sienta lo que le digo, porque nosotros lo sentimos así– no estamos felices ni contentos de un año después, tener que volver a preguntar por la acción de este Consell en relación con la violencia machista.

Pero le digo más, el 14 de septiembre, hace seis meses, le advertimos ya a usted, le trasladamos la opinión de colectivos y asociaciones de mujeres, esas a las que usted homenajeara hace unos minutos tan solo, que estaban en contra de la redacción de la orden de protección integral a las víctimas de violencia machista, porque presentaba una perspectiva

paternalista, patriarcal, conservadora y asistencial que tutela a las mujeres como si fueran menores o incapaces, mujeres víctimas que no necesitan ser institucionalizadas. Estas palabras las he cogido del *Diario de Sesiones* de hace seis meses.

Ya le dijimos eso hace seis meses y lamentamos que algunas de nuestras reflexiones, que además conectan con el espíritu del Acuerdo del Botánico, no hayan sido tomadas en cuenta.

Y le voy a poner dos ejemplos. En el Acuerdo del Botánico se habla de la reversión de la gestión de los servicios de la red pública de atención social integral a las víctimas de violencia de género. Su Consell, el día 24 de febrero, acordó licitar nuevamente la gestión privada de los centros Mujer 24 Horas por dos años, prorrogables por dos años más. Casi 20 millones de euros cuando en el presupuesto de este año hay 9, como usted acaba de decir, para luchar contra la violencia de género.

Otro ejemplo. El proyecto de orden que configura esa red pública de atención ha sido una orden ampliamente cuestionada. 168 alegaciones, precisamente suscritas por las asociaciones a las que usted ahora reivindica, de las cuales solo se han estimado total o parcialmente la mitad, sin que estén claras las razones de la desestimación del resto. Según las propias organizaciones sociales solo se han estimado cuestiones de detalle.

Pero, mire, hay una cuestión peor que el empecinamiento en una relación de orden tan criticada y es la deficiente interlocución con las asociaciones y colectivos sociales. En agosto, en septiembre, en diciembre, le han dirigido a la vicepresidenta y a usted cartas pidiéndole entrevistas, pidiéndole explicar su punto de vista. Han transcurrido seis meses y la simple lógica burocrática parece haberse impuesto inexorable a la sensibilidad política, al compromiso social que desde el Acuerdo del Botánico debería estar orientando la acción del Consell que usted preside.

Señor Puig, su gobierno corre el riesgo de alejarse de la calle. Esa calle que ya no quiere abordar minutos de silencio sino que ha decidido alzar la voz, hacer ruido contra lo intolerable y exigir atención, imaginación, coraje y acción política. Dígame una cosa, ¿cree usted que se puede seguir manteniendo una lógica burocrática para luchar contra la violencia de género?

Mire, hay una cosa más peligrosa que ser lento para descifrar la voz de la calle y es el complejo de autoridad, ese complejo que ataca a algunos políticos que se creen que por el mero hecho de ser votados son más sabios que el día de antes de las elecciones; ese complejo que lleva a olvidarse de fomentar, de incorporar la participación de la ciudadanía.

Mire, cuando a colectivos sociales, que llevan décadas luchando en la calle y casi sin recursos contra la violencia machista se les contesta en un documento oficial: «Teniendo en cuenta el conocimiento real del funcionamiento de los recursos residenciales y la experiencia de esta *conselleria* – que será una experiencia de unos pocos meses– en la atención a las víctimas, se elabora el proyecto de orden, se cae en una prepotencia peligrosa.» (*Aplaudiments*)

Hemos dicho que un acuerdo entre administraciones, un pacto institucional ya no es suficiente. Nosotros también

decimos basta ya, pero también le recordamos que basta ya supuso una victoria, porque estuvo implicada la sociedad civil, no solo las instituciones.

Las administraciones no pueden pretender asumir solas la tarea de transformación cultural, de construcción de un nuevo modelo social, que es lo que puede acabar desde raíz con la violencia de género. Y eso supone poner en marcha, de verdad, y no aparentemente la red de agentes de igualdad que planteamos en todos los centros escolares para luchar desde el ámbito educativo contra los estereotipos y la cultura de la discriminación entre personas.

Y, mire, le voy a poner un ejemplo, para que todo no sea negativo, el caso vasco. Recientemente se firmó un código deontológico entre más de cincuenta agencias y medios de comunicación con Emakunde, Instituto Vasco de la Mujer, y el gobierno vasco, para erradicar los estereotipos sexistas en los medios de comunicación y la publicidad. Eso es un pacto social, eso es más que un pacto entre instituciones, eso es implicar a la sociedad para derrotar al terrorismo machista como se derrotó al terrorismo de ETA.

Yo, por tanto, le llamo la atención: corren ustedes el riesgo de alejarse de la calle, corren el riesgo de destruir las reivindicaciones que en materia de igualdad ya son un grito, no son minutos de silencio, un grito colectivo enorme. Se puede ser un gobierno lento, pero hace falta valentía y coraje para afrontar la lucha contra la violencia de género.

Muchas gracias. *(Aplaudiments)*

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Montiel.

President del Consell.

El senyor president del Consell:

Moltes gràcies, president.

Moltes gràcies, senyor Montiel.

El pacte que nosaltres hem proposat, que va proposar la vicepresidenta, és un pacte social, efectivament. Les institucions no poden resoldre este problema, òbviament, i jo fa un moment li ho explicat, li he dit quina és la meua opinió. A més a més és una qüestió que va molt més enllà del que és una decisió política. Açò d'acabar amb la violència masclista amb tot el que significa la violència de gènere no se pot decretar, no es pot fer una llei i ja s'ha acabat, és evident, estic d'acord amb vosté. Cal fer una gran aliança social i començant per suposat per l'educació. Però sí que estan funcionant ja les unitats d'igualtat en l'educació, com s'ha augmentat la xarxa de centres d'atenció integral, s'ha passat de 98 a 222 places residencials, s'han ampliat els equips professionals dels centres de Dona 24 Hores fins 17 persones, també el pla d'atenció individualitzat.

Però, efectivament, malgrat que tots els instruments institucionals funcionaren d'una manera absolutament correcta, perfecta, que jo evidentment no me crec amb la saviesa eixa

que feia referència vosté, crec que, efectivament, cal sempre exercir l'autoritat que t'han conferit uns altres amb absoluta humilitat. I li ho assegure que este Consell i este president ho assumix amb absoluta humilitat. I sabem que ens equivoquem i sabem que ens agradaria anar molt més de pressa en esta qüestió.

Però, efectivament, com vosté ha dit, jo crec que coincidim en una qüestió que és fonamental; fa falta ara més que mai una gran aliança amb la societat per tal de véncer el terrorisme masclista. Eixa és la qüestió que crec que ens ha d'unir i ens ha d'unir més enllà de qualsevol opció partidària.

Moltes gràcies. *(Aplaudiments)*

El senyor president:

Moltes gràcies, president.

Diputada Cristina Cabedo, té vosté la paraula.

La senyora Cabedo Laborda:

Bon dia.

En setembre, efectivament, en el debat de política general Podemos va incidir en el malestar que suposava l'esborrany de l'ordre d'atenció social a les víctimes de violència masclista. Dues setmanes després la conselleria va escoltar aquesta demanda i es va reunir amb tota una sèrie de col·lectius per millorar l'ordre. Però, a dia d'avui, la coordinadora feminista de València s'està concentrant per la retirada de l'ordre, perquè entenen que aquesta ordre, segons aquests tres eixos de la coordinadora feminista, consolida la institucionalització de les dones que pateixen violència i també als seus fills i filles, legitima la privatització dels serveis i no garanteix el dret de les dones a ser protegides allà on decideixen viure. Aquestes crítiques que s'assenyalen són de pes.

Senyora Oltra, com pensen resoldre aquestes crítiques des de la conselleria?

Gràcies.

El senyor president:

Moltes gràcies, senyora Cabedo.

Vicepresidenta del Consell, té vosté la paraula.

La senyora consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives:

Gràcies, senyor president.

Bon dia, senyories.

Mire, nosaltres estem per a resoldre la situació de les dones que hem de protegir, no per a resoldre les crítiques en tot cas.

Nosaltres el que estem treballant és per a resoldre les situacions de les dones que han d'eixir de sa casa i que hem de protegir a elles i als seus fills.

Per tant, qüestió primera, sobre la renovació de la gestió per part d'entitats privades. Mire, no sé si vostés veuen en quina situació estem. Nosaltres no podem fer una gestió directa en este moment, no tenim personal per a fer eixa gestió directa, no la tenim i Montoro no mos deixa. No sé quina part no hem entés d'eixa part. *(Remors)* Amb la vènia del senyor Ibáñez si me deixa seguir. El senyor Montoro té unes regles que nosaltres no estem a favor, que nosaltres intentem que se revertisquen, però que són les que són. Aleshores, per això s'ha fet una pròrroga de dos anys, no de deu, de dos anys.

I la següent qüestió. Mire, vosté hauria de parlar amb els professionals que treballen amb estes dones. Primer, hem augmentat sis mesos la possibilitat d'estada, eixes dones han d'eixir de la seua casa. Moltes voltes del que se les protegix és de tornar amb l'agressor, perquè s'ha de fer un treball psicològic, s'ha de fer un treball d'acompanyament i s'ha de fer un treball, primer, de convèncer-les que han d'eixir d'eixa situació. I això és una cosa que dura en el temps.

No se pot això conceptualitzar des d'un punt de vista d'una dona que és lliure i decidix on vol viure i què vol fer, perquè hem de protegir-les de l'agressor i del possible homicida. I això és el que se fa en estos centres. No és una qüestió de paternalisme, és una qüestió que les dones han d'estar emancipades psicològicament abans de poder donar la resta de passes, perquè si no tornen amb l'agressor i si no el que corren el risc és de ser assassinades.

Aixina que fem el favor de tractar este tema amb un poquet de rigor, amb un poquet de rigor. I les crítiques estan totes bé. Un poc de rigor.

Gràcies. *(Aplaudiments)*

El senyor president:

Moltes gràcies, vicepresidenta.

Diputada Llum Quiñonero, té vosté la paraula.

La senyora Quiñonero Hernández:

Bon dia.

Bon dia en el dia de la dona i rigor, rigor i debat que per a això estem ací. *(Aplaudiments)* A voltes estem d'acord i a voltes no, però estem junts per a tirar endavant.

Ara em toca a mi preguntar-li també de la xarxa d'Infodona que s'està acabant i que no s'acaba de construir la nova. Me preocupa que se extinga la red de Infodona y que ahora la experiencia quede desaprovechada, la de tantas mujeres, mientras la nueva red de agentes de igualdad no se ha acabado de construir.

Este es un problema, este es un problema para las mujeres que están trabajando, es un problema para nuestras políticas

de igualdad. Cuesta, es difícil hacer notar los problemas que tenemos, pero yo creo que es muy sabio y muy necesario para poder también afrontarlo. No solamente tenemos que enfrentarnos con quienes nos hemos opuesto durante años, también tenemos que hacer posible y visible nuestras dificultades, unas vinculadas a las políticas del PP que hacen imposible, ni han hecho posible los recortes para que las políticas sociales y las políticas de apoyo a las mujeres y a la lucha contra la violencia sean posibles, hay esa resistencia a...

El senyor president:

Senyoria, faça vosté la pregunta.

La senyora Quiñonero Hernández:

Necesitamos defender esa red, construir esa red de agentes de igualdad y no se está consiguiendo hacer...

El senyor president:

Senyoria, la pregunta és?

La senyora Quiñonero Hernández:

La pregunta es, vicepresidenta, cómo va a asegurar la construcción y la eficacia de la red de agentes de igualdad que hasta la fecha no ha podido ponerse en pie. *(Aplaudiments)*

El senyor president:

Senyoria, moltes gràcies.

Vicepresidenta del Consell, té vosté la paraula.

La senyora consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives:

Moltes gràcies.

Bé, senyora Quiñonero, gràcies per la pregunta perquè aquí el debat m'agradaria posar les contradiccions també damunt de la taula. Perquè per un costat se mos critica que hem ampliat el contracte dels centres, en la pregunta anterior, i ara vostés plantegen que el desprivatitzar els Infodona també és problemàtic. Aleshores, en què quedem? Desprivatitzem o no desprivatitzem?

En este cas, què estem fent? Desprivatitzar. I, efectivament, el que vosté deia, els processos de transició sempre són complicats. No és el mateix... *(Sorolls i rialles)*

El senyor president:

S'ha escoltat un tro, però era una carpeta. *(Rialles)*

La senyora consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives:

Els processos de transició sempre són complicats. Per què? Perquè no és el mateix muntar una xarxa ben muntada des del principi que haver de desmuntar una xarxa mal muntada i torna-la a muntar.

Nosaltres en abril tenim previst que eixa xarxa funcione. Com? A través de la municipalització del servei. I per això s'han ampliat amplament les transferències als ajuntaments. Què estan fent els ajuntaments? La selecció de personal, selecció de personal, a més, tenint en compte capacitat, mèrit, concurrència pública, etcètera, no a *dedo* com se feia abans.

Aleshores, quan això estiga, la xarxa serà doblada. (*Remors*) Vostés se senten al·ludits sempre, perquè bé ho saben que vostés triaven a dit, eh?, que bé s'ho saben... (*Sorolls i aplaudiments*)

El senyor president:

Senyories.

Finalitze vosté, vicepresidenta.

La senyora consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives:

Que sí, que sí... Aleshores, senyora Quiñonero, quan estiga el procés acabat i, clar, cada ajuntament va a un ritme diferent, però quan estiga acabat haurem aplegat al doble de municipis als que hem aplegat ara. Jo crec que és una cosa per a felicitar-se i justament hui, dia 8 de març.

Moltes gràcies. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, vicepresidenta.

Senyories, després d'estes preguntes, finalitzem el punt primer, que és la sessió de control, agraint al Consell la seua presència i desitjant un bon viatge al president del Consell.

Projecte de llei, de La Generalitat, integral del reconeixement del dret a la identitat i a l'expressió de gènere a la Comunitat Valenciana (RE número 38.043, BOC número 128)

El senyor president:

Passarem al tercer punt de l'ordre del dia, que és el debat de totalitat del Projecte de llei de La Generalitat integral del reconeixement del dret a la identitat i a l'expressió de gènere a la Comunitat Valenciana.

Per a la presentació del projecte de llei, per part del Consell, té la paraula la vicepresidenta.

Senyories, demane silenci. Si han de parlar vostés els demanaria abandonar l'hemicicle, perquè el tema d'esta llei té molt d'interés.

Quan vosté vullga, vicepresidenta.

La senyora consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives:

Gràcies, senyor president.

Senyories.

Hui és un dia molt simbòlic per a presentar esta llei, la llei integral del reconeixement del dret a la identitat i expressió de gènere en la Comunitat Valenciana. Perquè el dia internacional de les dones és també un dia de reivindicació dels drets humans, del respecte a la diversitat i de la igualtat, des de la individualitat.

Presentar-la en el dia de les dones és molt important, perquè esta llei es fonamenta en el dret també a ser dona, amb independència dels genitals, amb independència que tingues vulva o que tingues penis.

En una societat que vol atendre els drets de cada subjecte, no caben ja les divisions en funció d'unes mires estretes, perquè ser dona és molt més que això. I hui, 8 de març, el que estes Corts van a debatre és una norma que protegeix les persones per damunt d'eixes ments fosques que ens volen alligonar, d'eixes ments sectàries que ens volen dir qui hem de ser, en compte d'escoltar-nos i preguntar-nos qui som.

Perquè ser dona és molt més que el cos o l'aspecte extern. Ser dona és allò que cadascuna sent en el seu interior. Ser dona és creure que cada persona té els mateixos drets. Ser dona és defensar la igualtat real, cada dia, al carrer i, naturalment, ací, a les Corts Valencianes també.

Hui és un gran dia, i ho és perquè hui vinc a parlar de drets aconseguits, en contraposició a campanyes anacròniques que pretenen llevar-los. Vinc a presentar una llei que se centra en el plànol de la inclusió, contraposada a un fanatisme que pretén l'exclusió. Vinc a proposar una norma fonamentada en l'estima i no en l'odi.

El consell de 8 de juliol de 2016 aprovava l'avantprojecte de llei elaborat per esta vicepresidència i Conselleria d'Igualtat i Polítiques Inclusives, en col·laboració amb les conselleries amb competències en educació, sanitat, justícia i treball i consensuada amb entitats socials i partits polítics. Esta llei és, per tant, fruit de l'Acord del Botànic, però ho és també de totes les propostes que recull el sentiment de les entitats i el consens de l'emergència i la urgència integral en matèria d'identitats trans.

I, com que va nàixer del consens, també ha estat elaborada amb eixe esperit. Fins a trenta-cinc persones han participat en tot el procés de redacció, fent-la una de les més participatives i consensuades.

N'han format part diverses persones representants del moviment LGTBI, persones expertes i els diferents grups parlamentaris. Una llei que és fruit d'un context social i l'activisme LGTBI i, especialment, trans.

Fins l'aprovació de la Llei 3/2007, de 15 de març, reguladora de la rectificació registral de la menció relativa al sexe de les persones, les persones trans només podien accedir al canvi de nom i sexe registral per sentència judicial, previ informe forense. És a dir, només podien accedir a eixa modificació les persones trans que havien sigut objecte de cirurgia de reassignació genital que, a més, havien de pagar-se elles mateixes.

La concreció de la Llei 3/2007 reconeixia el dret al canvi de nom i sexe registral, sense la necessitat d'eixa cirurgia. El requisit que establien era ser major d'edat, tindre nacionalitat espanyola, un diagnòstic de disfòria de gènere i una certificació de tractament mèdic durant dos anys que tinguera per objectiu l'adequació de les característiques físiques de la persona a la identitat de gènere sentida.

Eixa llei, que en el seu moment fa una revolució mundial, hui en dia s'ha quedat endarrerida degut, entre altres, als avanços en la consideració de les identitats trans.

Als inicis de 2008, i quasi una dècada després de reivindicacions i lluita, la Conselleria de Sanitat assumia l'atenció de les persones trans en la sanitat pública valenciana amb les següents prestacions: suport psicològic, teràpia hormonal i algunes cirurgies, histerectomia i orquidectomia.

En 2009 va nàixer una campanya d'àmbit mundial a favor de la despatologització de les identitats trans que reivindicava l'autodeterminació de gènere; en el cas espanyol, per tant, l'eliminació dels requisits indicats anteriorment per tal d'accedir a la rectificació registral del nom i la menció del sexe.

Esta campanya perseguia l'eliminació del trastorn de la identitat de gènere del DSM-5, que és el manual diagnòstic i estadístic de trastorns mentals de l'Associació Americana de Psiquiatria, utilitzat a tot el món, i que ha aconseguit parcialment; i del CIE-11, el manual de classificació estadística internacional de malalties i problemes relacionats amb la salut, de l'Organització Mundial de la Salut, previst per a 2018 i que continuarà, segurament, avanços significatius cap a la despatologització de les identitats trans.

En maig de 2012, Argentina va aprovar la Llei 26.743, que estableix el dret a la identitat de gènere, que no demana requisits i que inclou també menors d'edat, convertint-se en una referència mundial. S'han sumat, en este sentit, legislacions de Dinamarca, Malta, Colòmbia, Irlanda i Noruega.

En juny de 2012, Euskadi va aprovar una llei de reconeixement dels drets de les persones trans en pareguts termes, que ofereix, per primera vegada, una documentació administrativa transitòria, fins que es puguin aconseguir els requisits de la llei estatal.

En juliol de 2014, Andalusia aprova la seua llei, reconeixent el dret de l'autodeterminació del gènere, la primera en Espanya, per unanimitat, per unanimitat.

Més lleis vindrien a reconèixer eixe dret, com les aprovades en Catalunya, Extremadura i Regió de Múrcia, estes

aprovades per unanimitat, Comunitat de Madrid, Illes Balears, aprovades sense cap vot en contra.

Mentrestant, els col·lectius LGTB reclamen una llei estatal que reconega per igual els drets de les persones trans.

Com a govern valencià, ens sentim especialment satisfets d'esta llei. La societat valenciana és hui més lliure, més rica, més diversa, en definitiva millor, si vostés donen el recolzament a esta llei.

Lleis com la que hui presente i que emplace perquè ses senyories acullen com a pròpia, donant-li la unànime aprovació –i els vull agrair que no hi haja hagut esmenes a la totalitat a esta llei–, representen un canvi social de profunditat per a atendre una demanda social amplament reclamada, des que en 2009 va nàixer la campanya d'àmbit mundial per a la despatologització de les identitats trans. Perquè les identitats de gènere no són cap malaltia, sols són això, la capacitat de les persones per a afirmar qui som i com ens volem mostrar.

Esta llei significa, per a un col·lectiu maltractat, assolir drets, eines i veu, però també significa traçar un camí per a la nostra societat, un camí de canvi que parla de drets i de respecte, de llibertats i d'identitats diverses.

Mai he entés les persones o els col·lectius o els grups o els partits que s'oposen a l'ampliació de drets de col·lectius. Esta és una llei que no obliga ningú, però dona drets a persones que, fins ara, no els tenien. No me cap en el cap que no se puguen recolzar els drets dels altres, igual que els drets propis.

Per tant, actualment, al nostre país, les persones trans encara pateixen una opressió devastadora, i per això és necessària esta llei. Violència estructural, simbòlica, física, verbal, econòmica i psicològica són exercides cap a elles, així com cap a totes aquelles que defugen el binomi home-dona. Violències socials dirigides a les persones que no es mostren tal com uns rols construïts socialment exigixen, i són assignats en funció d'una determinada biologia.

Es tracta d'una opressió cap a tota la societat no només per al col·lectiu que és oprimat. Quan oprimixen una part de la nostra societat, estan vulnerant-nos a tots. Això seria la postura madura en una democràcia.

És una opressió cap a tota la societat; cap als hòmens perquè siguen masculins, cap a les dones perquè siguen femenines, però especialment cap a les persones trans, que trenquen els esquemes i ens mostren que existixen altres maneres i diverses maneres de ser, de mostrar-se, de sentir-se, i totes elles són vàlides, senyories, totes elles.

La llei que presente hui té com a objectiu bàsic el reconeixement a la identitat de les persones, de totes, també de les joves. Algunes de les qüestions fonamentals que aborda el nou marc jurídic es fonamenta en el reconeixement de la identitat i de l'expressió de gènere per damunt de l'assignada al nàixer, sense la necessitat de prova psicològica o mèdica.

Esta llei reconeix que existix un col·lectiu vulnerable, que necessita normes per a ser protegit, visibilitzat i normalitzat socialment, que necessita també normes per a ser respectat.

I, a més, planteja la possibilitat de concedir la documentació administrativa necessària, adequada a la seua identitat, dins de les competències autonòmiques, amb l'objectiu d'afavorir una millor inclusió i evitar situacions de discriminació.

La llei contempla els àmbits d'actuació coordinada necessaris entre educació, sanitat i igualtat per a assegurar una ràpida detecció i actuació davant de situacions discriminatòries o que atempten contra la identitat de gènere expressada per les i els menors.

A més, regula cada àrea específica, com la sanitària, on es garanteix una cartera de serveis per a atendre totes les necessitats de les persones trans: suport psicològic, teràpia hormonal, cirurgies requerides per a la modificació corporal i aspectes com la congelació d'òvuls i esperma o tractaments integrals d'acompanyament hormonal i psicològic per a joves.

També en educació hem fet molts canvis, mitjançant un protocol que assegure la identitat i la lliure elecció d'indumentària, a més de la formació del professorat i la promoció del respecte del dret a la identitat i l'expressió de gènere.

Altres àmbits és l'ocupació. Les persones trans formen part dels col·lectius que més discriminació patixen a l'hora de trobar feina. I, per això, la llei contempla la incorporació d'este col·lectiu al costat d'aquells que tenen major dificultat per a accedir a una ocupació pel que fa a mesures de formació, orientació i inserció laboral.

Hi ha moltes més mesures, entre altres àmbits com joventut, oci, cultura, esport, cooperació, comunicació, policia, polítiques familiars i socials.

Per això, esta llei vol representar un canvi estructural en la societat valenciana, perquè amb la seua aplicació aconseguirem una societat molt més respectuosa, que contemple la diferència com un valor i no com una amenaça.

Esta llei també és en record d'Ana Cano, d'Ana Cano, de Melu, que ens deixava el passat 25 de gener. Ella va presentar, junt amb l'aleshores coordinador general del col·lectiu Lambda, de lesbianes, gais, transsexuals i bisexuals, i ara director general d'igualtat en la diversitat, la primera proposta de llei trans als grups parlamentaris, allà per la setena legislatura, el 25 de novembre de 2010.

Des d'aquell moment, l'embrió de la llei trans havia estat un objectiu per a Melu i tantes persones més, lluitant a les institucions, però també al carrer. Durant prou de temps, el grup trans Lambda, el qual encapçalava ella, es concentrava el primer dijous de cada mes, demanant la seua aprovació.

Amb el govern del botànic fou convidada des de l'inici a participar del procés de la seua elaboració. I, finalment, fou una de les veus de les persones trans en la presentació de l'avantprojecte, el passat 7 de setembre.

Ella, a més, deia que esta llei no era per a ella, sinó per a les persones trans que venien darrere, que ella ja tingué la llei de 2007 que va reconèixer la seua identitat com a legal, ella ja era una supervivent de la transfòbia, una dona que havia superat els entrebancs d'una època difícil, una dona que ha viscut amb orgull la seua identitat.

Esta llei, per tant, també és per a totes aquelles persones trans que, com Melu, no han pogut gaudir-la, però que han estat fonamentals per a la seua creació.

El nostre desig, com he manifestat en altres ocasions, com en el recent congrés del col·lectiu Lambda, és l'aprovació de la llei per unanimitat dels grups parlamentaris, de tots ells. Eixe és el meu somni. Una llei que amplia drets a un col·lectiu històricament discriminat i que no en lleva cap a ningú. Si no poguera ser per unanimitat, almenys, senyories, que no tinga cap vot en contra. Perquè miren, senyories, el dret a la felicitat, el dret a poder ser com som ha costat molt de patiment, ha costat silencis, humiliacions, tortures i també la mort.

Vull acabar fent un homenatge pòstum, un homenatge a una dona valenciana del segle XV, que va nàixer atrapada en un cos d'home i que, per voler mostrar-se com era, va ser executada molt prop d'ací, a la plaça del Mercat. Li deien Margalida Borràs. I el capellà del rei Alfons el Magnànim va deixar escrites estes paraules en el seu dietari, *Com penjaren Margalida*:

«En l'any 1460, dilluns, a 28 de juliol, en lo mercat de València, penjaren a Margalida, la que era un home. E dien-li Miquel Borràs, fill d'un notari de Mallorca, lo qual anava vestit com a dona, e estigué en moltes cases en València en hàbit e vestidures de dona, la qual cosa fou sabuda, e fou presa e turmentada. E per causa de la dita Margalida o Miquel foren presos alguns e turmentats. Emperò la dita Margalida fou penjada e vestiren-li camisa d'home, e ben curta, e sens panyos, en manera que amostrava bé ses vergonyes.»

Esta llei, per a la qual demane el seu suport hui, és un acte de justícia a totes les *margalides* que, al llarg de la història, no han pogut ser lliures. Ara està en les nostres mans que les *margalides* que trobem siguen promesa de primavera, siguen promesa de vida, de llibertat, de diversitat, de felicitat.

Moltes gràcies, senyories. (*Aplaudiments*)

(*Ocupa la presidència la vicepresidenta primera, senyora Carmen Martínez Ramírez*)

La vicepresidenta primera:

Gràcies, vicepresidenta.

Per a fixar la posició del Grup Parlamentari Podemos-Podem, té la paraula la seua diputada il·lustre senyora Cristina Cabedo.

La senyora Cabedo Laborda:

Avui debatem sobre el projecte de llei integral del reconeixement del dret a la identitat i expressió de gènere de la Comunitat Valenciana, un projecte de llei presentat pel Consell, però en el qual hem participat tots els grups parlamentaris, i especialment els col·lectius LGTBI que avui ens acompanyen i que saludem.

Un projecte que també va agafar com a esberrany una llei impulsada per la nostra companya Beatriz Gimeno, en el parlament de Madrid, també molt invisibilitzada, tot i la seua lluita LGTBI. I avui, Dia Internacional de les Dones, també voldríem nomenar.

Com també volem nomenar, com ha fet la senyora vicepresidenta, Margarita Borrás, una dona trans, presa i torturada en 1460 per comportar-se i vestir-se com una dona, sent el primer cas de transfòbia institucional documentat a territori valencià. Perquè aquesta llei reconeix les persones trans com ho són, persones dignes, i perquè tan sols assegurant tots i cada u dels seus drets fonamentals i desenvolupant tots i cada u dels drets fonamentals s'assegura la dignitat de les persones, s'assegura que les persones siguen persones.

Però aquesta llei, per a poder realment complir aquesta assegurança, inclou obligacions a una societat que aspira a una verdadera igualtat en tots els seus àmbits. I per això, regula des de la sanitat a l'educació, passant per l'àmbit laboral, social, familiar, de la joventut, de les persones majors, oci, cultura, esport, cooperació internacional, comunicació, seguretat i emergències.

Però també ens falta un nou punt, un punt que ens assegura que totes les persones tinguem clar que les persones trans són persones i, per tant, persones dignes. I és no només el reconeixement dels drets, sinó el reconeixement de les violències i les discriminacions que les persones trans han patit des dels inicis dels inicis. Per això, aquesta llei, una llei pròpia de temps del canvi, mencionen la senyora Margarita Borrás.

Han passat més de cinc segles des d'aleshores i a dia d'avui encara hem de reconèixer amb vergonya però en veu alta que l'assetjament i la violència contra les persones trans encara existeix. Vam començar aquesta legislatura amb l'assassinat d'una dona trans, novament una dona trans, doble motiu, pareix, per desitjar la mort d'aquesta persona per part de les persones intolerants i amb odi.

I en els últims dies també hem hagut de veure passejar pels nostres carrers, els carrers de totes i per descomptat els carrers de les persones trans, un autobús ple d'odi i un autobús vergonyós. Un autobús conduït per persones de les quals no sabem si tenen penis o vagina, però del que sí que sabem que no tenen ni cervell ni cor.

Un autobús (*aplaudiments*) desacreditat per tots els partits polítics, inclosa la presidenta de la Comunitat de Madrid del Partit Popular, la senyora Cifuentes, però amb l'excepció únicament i exclusiva en tota Espanya de la síndica del Partit Popular a la Comunitat Valenciana, la senyora Bonig qui, lluny de condemnar aquest autobús, va demanar llibertat i respecte per a aquest. (*Veus*)

Senyora Bonig, és responsabilitat nostra en el parlament de totes les persones, i per descomptat de les persones trans, dir-li que qui necessita i a qui se li ha de garantir la llibertat és a les persones trans, i no a autobusos plens d'odi i d'intolerància. (*Applaudiments*) Un autobús, i amb açò acabe, que damunt va tindre la poca vergonya i la mala hostia d'apoderar-se d'una de les campanyes (*remors*) del col·lectiu Chrysallis, l'associació de famílies de menors trans, que efectivament van fer una campanya dient que hi ha xiquetes amb penis i xiquets amb vulva.

I per això, jo voldria acabar la nostra intervenció... Perdó, que hi ha xiquetes amb penis i xiquets amb vulva. I per això, jo voldria acabar la meua intervenció, amb les paraules d'Ana Navarro, representant de la fundació Daniela, i mare d'una xiqueta trans. I que en la nostra comissió de participació...

La senyora vicepresidenta primera:

Ha d'acabar ja, senyora Cabedo.

La senyora Cabedo Laborda:

Sí, acabe amb les paraules de la senyora Ana Navarro que en la comissió de participació ciutadana va dir, quan li van preguntar per l'àmbit d'actuació d'aquesta llei: «¿En qué ámbito de aplicación se puede regular el derecho a la dignidad? En todos. ¿Es que en los colegios privados se puede prohibir la entrada a alumnos negros? No nos tiene que dar miedo la palabra *trans*. A mí no me da miedo la palabra *cis*. El maltrato puede ser físico o psicológico. A un niño que va con un bofetón al colegio se le presentan...

La senyora vicepresidenta primera:

Senyora Cabedo, ha d'acabar ja.

La senyora Cabedo Laborda:

...los servicios sociales en su casa. A un niño que va diciendo que le están negando ser la persona que es, ¿cómo no se va a poder hacer algo? No se le llama "intervención" se le llama "protección al menor".

Gràcies, senyora Navarro, per la seua dignitat, per la dignitat de la seua filla. Gràcies, per la seua força...

La senyora vicepresidenta primera:

Gràcies, senyora Cabedo, per la seua intervenció.

La senyora Cabedo Laborda:

...i la dels col·lectius LGTBI.

La senyora vicepresidenta primera:

Senyora Cabedo, gràcies per la seua intervenció. (*Applaudiments*)

Senyora Bonig, per a què demana la paraula? Entenc que és per al·lusions. Li havia preguntat per què. Entenc que és per al·lusió directa, no? Un segon, per favor, senyora Bonig, que li pose el micro i el temps. Un momentet, per favor.

La senyora Bonig Trigueros:

Gracias, señora presidenta.

Me gustaría decirle a la señora diputada de Podemos que en esta cámara guardase el decoro; es importante en la utilización de las palabras.

En segundo lugar, yo pedí respecto del autobús, primero, que se estuviese a la decisión judicial y libertad. Libertad como pido para todo el mundo, exactamente para todo el mundo. A mí lo que me parece bastante patético y demagógico es que se utilicen problemas personales, que los hay, y dramas personales como cortinas de humo o como enfrentamientos, y como mera ideología.

Mire usted, cuando se han visto atacadas otras creencias y libertades y religiones, ustedes no han venido aquí a exigir libertad y respeto. Todo lo contrario. Así que, como hay un problema, intentemos todos, desde el respeto mutuo, intentar solucionar esos problemas, en lugar de utilizarlos para tirárnoslos en la cara.

Yo, señora diputada, podré estar a favor o podré estar en contra, tengo mis principios y convicciones. Lo que nunca haré es utilizar esos principios y convicciones según dependa y según en qué plató de en qué televisión esté para utilizar y sacar rédito político.

Muchas gracias. *(Aplaudiments)*

La senyora vicepresidenta primera:

Gracias, señora Bonig.

Les al·lusions no tenen rèplica, ho saben vostés. Les al·lusions no tenen rèplica mai. Hauran de llegir el reglament. Però les al·lusions directes no tenen rèplica. La rèplica la podrà tindre després, en el Partit Popular, si és que així ho consideren.

El Grup Parlamentari Ciudadanos, per favor, la seua diputada, senyora Mari Carmen Sánchez.

La senyora Sánchez Zamora:

Muchas gracias.

Sí, sí, y mil veces sí. Ciudadanos votará a favor de este proyecto de ley sobre identidad y expresión de género, y lo hará celebrando cada pequeño paso, cada pequeño logro, cada pequeño avance que con esta ley podamos conseguir. Porque ya era hora que la Comunidad Valenciana tuviese su propia legislación autonómica y sumarse así a otras comunidades como Madrid, Murcia o Andalucía.

Es hora de mirar hacia adelante, de despatologizar lo que nunca fue una enfermedad, de dotarle de normalidad y atribuirles todos esos derechos que merecen, para abrazar así una igualdad real. Para que desterremos la palabra *transfobia* de nuestro diccionario. No más autobuses del odio, no más autobuses provocadores, juzgando lo que no tiene juicio.

Porque, señorías del Partido Popular de la Comunidad Valenciana, porque se han quedado solos en esto, la libertad y el respeto deben ser mutuos. Donde empieza la libertad y el respeto de esta campaña, acaba la de los niños trans y sus familias, y por ende la de todo el colectivo LGTBI, y la de todos aquellos ciudadanos que no entendemos la necesidad de una polémica tan dañina y tan destructiva. *(Aplaudiments)*

Votaremos a favor, para que el acoso y el *bullying* al colectivo trans sea una terrible mancha que hayamos podido eliminar. Para que no haya una sola agresión más, ni un solo despido injustificado más, ni un solo intento de suicidio más. Para no perder la vida de una sola persona más, por el mero hecho de ser trans. Votaremos a favor para garantizar una atención sanitaria y una cartera de servicios digna.

Votaremos a favor para que los menores tengan todo el apoyo del mundo en este proceso, por encontrarse en una situación más vulnerable y frágil, debido a su corta edad. Apoyo familiar, escolar y de las administraciones. Apoyo para que no se sientan bichos raros, como algunos pretenden, por ser distintos a la mayoría, porque son seres bellos y maravillosos a los que la vida les ha puesto a prueba, y saldrán adelante con una valentía difícil de explicar.

Esta ley es solo un paso adelante más, que no quedará completo hasta que desde el gobierno de la nación se tomen medidas efectivas para todo el país. Algo tan sencillo como agilizar los trámites en el registro civil o la creación de una ventanilla única, para no tener que ir de estamento en estamento, dando una y otra vez las mismas explicaciones.

Ciudadanos votaremos a favor porque votar en contra o una abstención es no mirar a los ojos a la realidad. Pero la realidad existe y en este país hay personas a las que se les niega un derecho esencial, el derecho a tener un nombre que les represente y una identidad sexual con la que se sientan identificados. Ese derecho del que disfrutamos todas las personas que hoy tenemos que tomar la decisión sobre este proyecto de ley.

La transexualidad es una circunstancia natural, no una enfermedad. La Organización Mundial de la Salud, en su próxima edición del CIE 2017, incluirá la transexualidad en el capítulo XXI, factores que influyen en el estado de la salud. Factores, lo que significa que no estará catalogada como enfermedad. Y eso, hay gente que no lo quiere ver. Votaremos a favor con la mayoría de grupos de esta cámara.

Desde la voluntad colaboradora y constructiva, hemos escuchado a las asociaciones involucradas en el proceso de la redacción de esta ley. Nos hemos sumado a sus propuestas, atendiendo a las necesidades y puntos que debían ser mejorados. Y como grupo parlamentario, hemos adjuntado las nuestras propias. Es entonces cuando en la comisión de igualdad podremos debatir, votar y aprobar todas aquellas medidas que sumen en libertad, igualdad y derechos.

Por todo ello, Ciudadanos votará con un rotundo sí a esta ley de identidad de género y expresión de género.

Muchísimas gracias. *(Aplaudiments)*

La senyora vicepresidenta primera:

Muchas gracias, señora Sánchez.

Per a defensar la posició del Grup Parlamentari Compromís, té la paraula el seu síndic, senyor Fran Ferri.

El senyor Ferri Fayos:

Senyora vicepresidenta.

Senyories, m'agradaria començar refermant en este ple unes paraules, perquè consten en el *Diari de Sessions*, unes paraules que sembla que han incomodat els sectors més ultres de la nostra societat. Senyories, la transfòbia mata, tal com diu el cartell que ací hi ha. La transfòbia és odi o rebuig cap a les persones i la realitat trans. La transfòbia és l'afirmació que les persones no tenim dret a la nostra identitat o expressió de gènere, tal com la sentim.

La transfòbia és la creença que hem de ser esclaus del sexe assignat quan naixem. Tot això és transfòbia, senyories, i la transfòbia mata. La transfòbia mata en vida. Milers de persones són rebutjades en el dia a dia i condemnades a una vida amarga i trista. És vida que el món no et reconega tal com et sents? És vida que cada vegada que diuen el teu nom et recorden que vius en una societat en què no pots encaixar?

És vida haver de justificar davant d'un metge o un psicòleg la nostra pròpia identitat? Ens podem imaginar tot això les persones cis, que som les que no són trans? La transfòbia mata perquè genera un entorn d'odi i intolerància que pot derivar en agressions i discriminació. Per què dos joves van agredir una dona trans arrossegant-la més de vint metres ací a la plaça de l'Ajuntament? Senyories, això no és una casualitat, això és transfòbia.

La transfòbia mata perquè reforça els mecanismes que provoquen intents de suïcidi entre joves i majors. Darrere dels casos d'Alan, el jove de dèsset anys que es va llevar la vida, hi ha milers al món. Milers de joves i menors que han intentat llevar-se la vida. Mire'n, segons un estudi de la Fundació Americana de la Prevenció del Suïcidi, entre la gent, entre la població general, un 4,6 tenen intents de suïcidi. Entre el públic lèsbic, gai i bisexual estan entre un 10 i un 20%. Saben la proporció entre les persones trans? El 41%. Segons l'estudi, 4 de cada 10 persones trans han intentat llevar-se la vida. Per això, senyories, la transfòbia, mata.

Jo puc entendre que la veritat incomoda. És una veritat que incomoda per als qui intenten fer passar com a suposats opressors les víctimes d'eixa opressió. Els que parlen de *lobbys* i dictadures o inquisicions gais. És una veritat incòmoda per als qui parlen de llibertat quan en realitat volen emparar l'odi. És una veritat incòmoda per als qui sempre, sempre han estat en contra dels avanços.

Si la transfòbia mata, esta llei que lluita contra l'odi salva vides, senyora vicepresidenta, rescata persones perquè puguen ser més felices. Amb esta llei ja no cal un informe mèdic perquè l'administració valenciana et reconega tal i com eres, perquè la diversitat –senyories– no és una malaltia. Amb esta llei les escoles seran espais segurs i inclusius. S'ha

de ser a totes les escoles, perquè els drets dels xiquets i les xiquetes estan per damunt de tot això.

Amb esta llei es prohibixen les teràpies d'aversion. Mentre el Partit Popular amb la seua esmena demana i cite: «Que els diners públics paguen tractaments d'adhesió al gènere biològic.» Senyories del Partit Popular, ni el gènere és biològic ni les persones trans necessiten tractaments per a deixar de sentir-se com es senten.

Amb estes esmenes el Partit Popular s'ha convertit en la dreta més retrògrada de tot l'estat. Mentre el PP andalús i el PP madrileny aproven lleis molt semblants a la que porta ací avui el Consell, el PP valencià se situa amb els sectors més ultres. La senyora Bonig es posa al costat de la caverna d'Hazte Oír. Senyories del Partit Popular, espere que en el tràmit d'esta llei recapaciten i no es convertisquen en la lluita i en el braç polític de la transfòbia.

I vaig acabant. N'hi ha qui pensa que la culpa de la transfòbia és de les persones transsexuals, de les persones trans. Nosaltres tenim clar que no, que la culpa no està en el xiquet que es va llevar la vida, que la culpa no és de la dona agredida per aquells joves que la van arrossegat amb el cotxe. Qui ha de canviar no són les persones trans, a eixes persones les hem de deixar sentir-se com se senten. Qui hem de canviar és la resta de la societat, qui ha de canviar són els qui no accepten la diversitat.

A tot l'equip de la consellera de polítiques inclusives, a tot el moviment LGTBI que ha participat en la redacció d'esta llei, moltes gràcies per portar este projecte de llei a Les Corts. Hui som útils. Hui salvem vides.

Moltes gràcies. (*Aplaudiments*)

La senyora vicepresidenta primera:

Gràcies, senyor Ferri.

Anem a escoltar la diputada del Grup Parlamentari Socialista, senyora Rosa Mustafá, abans de fer la parada tal i com hem acordat tots els grups polítics, a les dotze, entre les dotze i les dotze i quart en la porta de Les Corts. Així que, encara així, senyora Mustafá, quan vosté vullga.

La senyora Mustafá Ávila:

Gràcies, senyora vicepresidenta.

Senyories, hui és 8 de març. Hui és un dia que a les feministes no els agrada que ens feliciten. És un dia de reivindicació, de visibilitzar la lluita pels nostres drets i per ells els anime que ens acompanyen en aquesta tasca que no és una altra sinó que aconseguir la igualtat entre totes les persones.

I precisament per això, per a defensar que totes les persones hem de tindre per llei reconeguts els mateixos drets, he pujat ací en nom del Grup Socialista. I ho faig, potser més orgullosa que mai, perquè el meu grup hui ha pres la iniciativa per a impedir que hui, precisament hui, un 8 de març, es votara una

proposta per al consell jurídic composta només per hòmens. Precisament hui. *(Aplaudiments)* S'ho haurien de fer mirar els grups proposants.

Bé. Hui anem a debatre si de veres la política els pot fer la vida millor a les persones o si, per contra, creiem que hi ha un sector de la societat que no té dret a ser feliç. El debat de hui posa les cartes damunt la taula i ens obliga a dir i a decidir si creiem que totes les persones han de tindre les mateixes oportunitats i no vore les seues vides destruïdes pels complexos dels altres. Dels qui s'obstinen en no voler vore que la diversitat no és una excepció en les societats, sinó que la diversitat és inherent a la realitat. No hi ha realitat negant la diversitat. No hi ha democràcia negant als altres el dret a ser com són, com volen ser.

Mire'n, la llei que presenta hui el Consell és una llei necessària. Les institucions tenen l'obligació de vetlar pel benestar de la ciutadania en el seu conjunt. És una llei que reconeix drets educatius, d'oci, sanitaris. És una llei que només obliga a una cosa. Diu la vicepresidenta que no obligava. Obliga a una cosa, senyora Oltra, a respectar. A respectar. *(Aplaudiments)* Respectar com sent cadascú la seua identitat i el seu dret a manifestar-la.

Afortunadament no estem al 1460 i no es tortura i executa com es va fer amb Margarita Borrás, però sí que continua l'assetjament i la violència contra les persones trans amb molta freqüència a la nostra societat. Com va dir la meua companya a l'Assemblea de Madrid, Carla Antonelli, repetiré les seues paraules. «El col·lectiu trans ha pres a esperar i a esperar. Encara que pel mig hi ha hagut moltes històries de dolor i bots al buit, de menyspreu social i desarrelaments familiars, de fills i filles rebutjades pels seus pares i mares, de suïcidis, de vellesa en l'oblit, de discriminacions de tota classe i sí, massa vides pel camí.»

Però les persones trans, estic convençuda que no volen ni poden esperar ni un dia més. Aprofite ara per a saludar als col·lectius i a les associacions que ens acompanyen i agrair-los la dedicació, la feina i la col·laboració en la redacció d'esta llei. Benvinguts i benvingudes a Les Corts. Benvinguts a una nova època.

No voldria reiterar obvietats com que ningú té dret a dir-li a cada persona com ha de sentir, com ha d'estimar i, en definitiva, com ha de viure. Però sembla que algú a esta cambra necessita que li recorden obvietats com que la llibertat d'expressió no empara les opinions que suposen discriminació i delictes d'odi. *(Aplaudiments)*

Espere, senyories, que algú rectifiqui. I espere que opten a l'hora de votar per no perpetuar el patiment de tantes persones. Votem per justícia, votem per la felicitat. Votem que sí a este projecte de llei.

Gràcies. *(Aplaudiments)*

(Ocupa la presidència el president, senyor Enric Morera i Català)

El senyor president:

Moltes gràcies, Rosa de Mustafá.

Senyories, tal com havíem previst, anem a suspendre el ple durant quinze minuts en solidaritat i en sintonia amb la vaga internacional de dones el dia 8 de març, Dia Internacional de les Dones. A les dotze i quinze minuts reprendrem el ple.

Es suspén el ple durant quinze minuts. *(El president colpeja la maceta)*

(Se suspén la sessió a les 12 hores)

(Es reprén la sessió a les 12 hores i 21 minuts)

El senyor president:

Senyories, es reprén la sessió. *(El president colpeja amb la maceta)*

Continuem amb el punt tercer del nostre ordre del dia, i ara escoltarem la posició del Grup Parlamentari Popular en boca de la il·lustre diputada María Bernal.

Senyora Bernal, quan vosté vullga.

La senyora Bernal Talavera:

Muchas gracias, presidente.

Gracias por estar aquí, vicepresidenta.

En primer lugar, hoy, 8 de marzo, quiero felicitar a todas las mujeres, a todas las personas que día a día trabajan por los derechos de todas las mujeres tan distintas en el ejercicio de los derechos y tan iguales en las carencias.

También, quiero dar la bienvenida a todos los colectivos que están hoy aquí, a Chrysalis, a Fundación Daniela, a Lambda y Ampgyl.

Intervengo en nombre del Grupo Popular en el debate de toma en consideración de la ley integral del reconocimiento del derecho a la identidad y expresión de género de la Comunidad Valenciana.

Al Grupo Parlamentario Popular esta ley no nos gusta, no nos gusta como ustedes la plantean. Es una ley que precisamente trata de luchar contra la exclusión y contra la discriminación, y comienza y nace de un texto con muchos problemas jurídicos, una ley que se queda en la política pero que no ayuda a resolver problemas.

El Grupo Popular no quiere una ley que se quede en papel mojado, una ley que no consiga dar derechos, que no consiga reconocer situaciones jurídicas ya que no le acompaña presupuesto alguno. Queremos una ley realista, una ley que escuche a toda la sociedad.

Esto no lo dice el Grupo Parlamentario Popular, lo dicen los informes que acompañan a la ley, y principalmente el informe del Consell Jurídic Consultiu y el de la abogacía. A ustedes, los dos informes preceptivos le dicen que sendos informes son favorables y conforme al ordenamiento jurídico siempre que corrijan las matizaciones, las salvedades y las observaciones esenciales. Los dos informes les indican que la ley tiene deficiencias jurídicas que deben subsanar.

Ustedes se saltan a su abogacía, se saltan al *consell jurídic* que les asesora, la abogacía les dicen que van a tener problemas en la administración y el Consell Jurídic Consultiu les llega a decir que pueden tener problemas por incurrir en inconstitucionalidad.

Ustedes crean una ley en la que los padres no pueden opinar sobre la educación de sus hijos menores. Ustedes crean un protocolo que también incumple la legislación en materia de privacidad de datos, un protocolo que el mismo sindicato UGT les dice, «no supone más que una invitación a tratar a los menores afectados con una absoluta y innecesaria condescendencia».

Ustedes están haciendo una ley en la que crean unidades de referencia sanitaria sin dotarlas de presupuesto, y encima no necesitan esta ley para ponerlas en marcha, lo podían haber hecho desde que llevan en el gobierno. Están justificando que no han hecho nada en dos años.

Es una ley que habla de principios generales pero no de realidades, es una ley que engaña al colectivo ya que les dice lo que quieren oír pero no les ponen los medios para que se hagan realidad, una ley que habla de crear unidades de cambio de sexo pero sin dotarla de presupuesto, sin tener los profesionales, sin dotarla de medios técnicos.

Usted crea una eslogan pero no lo crea en realidad, ustedes no quieren solucionar el problema de las personas trans, ustedes crean una ley para no comprometerse.

Miren ustedes hoy a los asistentes y díganles que ustedes podrían crear las unidades de referencia desde el primer día que empezaron a gobernar y que no necesitan esta ley. Díganles que es una ley sin presupuesto para cubrir todas las necesidades que hacen falta.

Concluyo, el Grupo Popular –como ya les he dicho al principio de esta ley– quiere una ley que sea útil, una ley que se pueda llevar a cabo y que no cree problemas, no queremos una ley que se quede en papel mojado, una ley que está mal hecha.

Ya les he dicho, ustedes no están haciendo una ley que resuelva los problemas, ustedes están (*inintel·ligible*) ... una ley política, pero aun así el Grupo Parlamentario Popular quiere darles una oportunidad para que la tramitación podamos mejorarla y subsanar los problemas jurídicos de la ley.

De su capacidad de consensuar la ley con la sociedad, de si escuchan a todo el mundo, pero a todo el mundo, no solo a una parte de la sociedad, va a depender que esta ley se apruebe por unanimidad o no.

Miren, a nosotros nos preocupan las personas trans, nos preocupan los niños, nos preocupa que puedan sufrir,

apoyamos a las familias, el libre desarrollo de su personalidad con el sexto sentido, el combatir el rechazo social, el mejorar su integración e igualdad en todos los campos, en la educación, en la formación, en el ámbito laboral, en el familiar, incluso en la madurez y en la tercera edad.

Sin embargo, sin presupuesto y sin apoyo social de todos los sectores, porque necesitan a todos los sectores que apoyen, el educativo, el médico, el empresarial y el sindical, van a quedar en una mera declaración de intenciones. Y el Grupo Popular no quiere una declaración de intenciones quiere una ley que sea de verdad.

Muchas gracias. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, il·lustre diputada.

Projecte de llei, de La Generalitat, sobre acció concertada per a la prestació de serveis a les persones en l'àmbit sanitari, provinent del Decret llei 7/2016, de 4 de novembre, del Consell. Debat i votació del dictamen de la Comissió de Sanitat i Consum (BOC número 159)

El senyor president:

Senyories, si no n'hi ha inconvenient, passariem al següent punt de l'ordre del dia, que es el quart, que és el debat i votació del dictamen de la Comissió de Sanitat i Consum sobre el projecte de llei de La Generalitat sobre acció concertada per a la prestació de serveis a les persones en l'àmbit sanitari.

Per a la presentació del dictamen de la comissió té la paraula la il·lustre diputada..., María José Ferrer que ens presentarà el dictamen de la comissió. María José Catalá, presidenta de la Comissió de Sanitat i Consum.

La senyora Catalá Verdet:

Gràcies.

Molt excel·lent president de Les Corts.

Il·lustres senyores diputades, il·lustres senyors diputats.

Em correspon, per acord de la Comissió de Sanitat i Consum, realitzar la presentació del dictamen del Projecte de llei de La Generalitat sobre acció concertada per a la prestació de serveis a les persones en l'àmbit sanitari.

El 9 de novembre de l'any passat tingué entrada un decret llei de La Generalitat sobre acció concertada per a la prestació de serveis a les persones en l'àmbit sanitari que fou

convalidat per resolució del ple en la sessió de l'1 de desembre i mitjançant resolució del ple 809/2009, aprovada la seua tramitació com a projecte de llei.

El 13 de desembre de 2016, la Mesa de Les Corts acordà l'obertura del termini per a la prestació de propostes de compareixença de les persones interessades en la comissió especial de participació ciutadana sense que es presentara cap.

Conclòs el tràmit de compareixences el 17 de gener de 2017, la Mesa de Les Corts acordà l'obertura del termini per a la presentació d'esmenes al projecte de llei que finalitzava el 10 de febrer presentant-se un total de vint esmenes.

La Comissió de Sanitat i Consum es va reunir el 21 de febrer de 2017 per a emetre el dictamen que avui presente davant de les seues senyories. En el desenvolupament del debat de la comissió es presentaren set esmenes transaccionals, es retiraren dos esmenes *in voce*, i per registre d'entrada es retiraren tres esmenes més. Es van aprovar en total quinze esmenes, per la qual cosa resten cinc esmenes vives per a aquest debat.

El dictamen de la comissió que presente davant de les seues senyories ja ha sigut publicat en el *Butlletí Oficial de Les Corts* número 159, de 3 de març de 2017.

Res més i moltes gràcies. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, il·lustre diputada.

Senyories, coneixerem ara la posició de cada grup parlamentari.

En primer lloc, el nom del Grup Podemos-Podem (*veus*), sí, n'hi ha esmenes vives que ara en la fixació de posició de cada grup parlamentari es defensen, les que tinguen esmenes. (*Veus*) Sí, sí, i en la fixació de posició vostés poden aprofitar per a defensar les esmenes que estan vives. Sí, és el que s'ha fet usualment, habitualment.

Senyor Geffner, té vosté la paraula.

El senyor Geffner Sclarsky:

Gràcies.

Señor presidente.

Buenos días a todos y a todas.

Nuestro grupo parlamentario Podem-Podemos votó a favor de la aprobación del Decreto Ley 7/2016, del 4 de noviembre, del Consell, sobre la acción concertada para la prestación de servicios a las personas en el ámbito sanitario.

En el pleno consideramos dicha normativa necesaria, oportuna y que mejoraba la situación de inseguridad que vivían –y

que viven– las entidades del tercer sector, inseguridad que llevan soportando muchos años.

Queremos manifestar el importante papel de estas entidades, en este caso asociaciones de pacientes y familiares que suplen las carencias que deben satisfacerse desde muchas veces la administración pública. Una cosa es mejorar la situación tan mala y precaria que sufren estas entidades y que este proyecto de ley aborda y otra distinta es que sea la solución definitiva.

Porque desde Podemos no somos partidarios de externalizar ni atribuir a entidades o asociaciones labores y actuaciones que deberían ofrecerse desde la red pública con recursos propios, dando satisfacción a las necesidades estructurales. Porque aunque estas externalizaciones sean con entidades sin ánimo de lucro, con implicaciones y principios de solidaridad, en general se otorgan en condiciones que condicionan una dotación de recursos materiales y humanos por debajo de los estándares que serían recomendables.

Vemos más desde Podemos la función de las asociaciones de pacientes y familiares como controladores de la calidad de los servicios necesarios y defensores de los derechos de los pacientes y no transformadas estas asociaciones en empresas gestoras de las prestaciones, en condiciones mayormente precarias, infrafinanciadas, que propician el endeudamiento y fomentan la resignación ante la pobreza de recursos concedidos. Pero pese a estas limitaciones que destacábamos, la vemos como una ley progresiva en la situación de actual.

Este proyecto de ley brinda cobertura jurídica a esta acción social regida por el principio de solidaridad y no el de ganancia que permitirá mejorar la sostenibilidad y calidad de prestaciones dadas por este tercer sector.

También es una ley oportuna porque da respuesta a una situación una vez agotados el plazo de trasposición de la Directiva 24/2014, de la Unión Europea, del 26 de febrero del 2014, sin que el gobierno de Rajoy haya hecho los deberes revelando falta de sensibilidad social una vez más.

En el proyecto de ley se distinguen claramente tres modalidades de prestar servicios a las personas en el ámbito sanitario: la gestión directa con medios propios, la gestión indirecta a través de mecanismos de mercado, y la modernidad brindada por entidades públicas o privadas sin ánimo de lucro.

Indicamos en el pleno nuestro voto favorable al decreto ley pero consideramos, no obstante, que había margen de mejora como era consultar a las entidades interesadas y a los beneficiarios; definir con mayor precisión los tipos de entidades beneficiarias y ajustarlo mediante un procedimiento parlamentario más participativo, inclusivo y reflexivo. Así que, tras el pleno referido, nos reunimos con las asociaciones de enfermos y familiares para sumar perspectivas desde entidades del tercer sector, para incluir sus puntos de vista. (*Soroll de papers*)

Desde el Grupo Parlamentario Podemos hemos presentado enmiendas dirigidas a mejorar la transparencia y la publicidad del proceso incorporando la necesidad de valorar los criterios para seleccionar las entidades; ampliar la labor fiscalizadora de la *conselleria* sobre la calidad de las prestaciones realizadas y no solo de tipo financiero-legal; acreditar

la formación y experiencia de los profesionales y no solo de la asociación; incrementar mecanismos para evitar ahogos presupuestarios por retrasos de pagos de las administraciones públicas; y evitar que entren sociedades pantalla o creadas *ad hoc* por empresas con ánimo de lucro.

Pretendemos así cerrar la puerta a abusos de esta modalidad de empresas que se aprovechen para entrar en la sanidad pública, pagadas por todas y todos, para montar su negocio por la puerta falsa y luego extender su campo de operaciones. Consideramos, por lo tanto, esta enmienda para que fomente y proteja lo que pagamos entre todos.

Tengo que agradecer el trabajo desarrollado en la comisión por los distintos ponentes. Desde Podemos presentamos dos enmiendas, la mayoría que se han transaccionado y aprobado.

Pensamos, por lo tanto, que con esto se mejora el decreto que en su momento aprobamos en las Corts, y desde Podemos votaremos a favor del mismo.

Gracias. (*Aplaudiments*)

El señor president:

Moltes gràcies, senyor Geffner.

Passem a conèixer la posició del Grup Parlamentari Ciudadanos. Té la paraula la il·lustre diputada Mercedes Ventura, per un temps màxim de huit minuts.

Quan vosté vullga.

La senyora Ventura Campos:

Gracias, presidente.

Nuestro grupo parlamentario, como así lo expresamos en la comisión de sanidad, no dará respaldo a este proyecto de ley.

Aunque en un primer momento manifestamos, como bien he dicho, nuestro agrado por la conversión del decreto en el proyecto de ley, y habiendo colaborado en sustancial forma y materialmente en el mismo durante el procedimiento parlamentario que ha correspondido, pues dicho proyecto continúa adoleciendo de lo más importante, y es su falta de adecuación en la trasposición de la directiva europea.

Una falta de adecuación manifiestamente clara, al no introducir ningún atisbo de beneficio en la prestación de servicios, refiriéndome a los beneficios industriales, teniendo en cuenta el artículo 77.2, el apartado *b* de la directiva de la Unión Europea de 2014.

En esta normativa que ustedes presentan existe un elemento que llama la atención, y consideramos que se trata del verdadero motivo de esta nueva regulación, el de prestar servicios sanitarios desde entidades públicas o entidades privadas sin ánimo de lucro.

Y cabe hacerse varias preguntas. La primera pregunta: ¿quiénes estarán..., o entrarán a participar teniendo en cuenta que se trata de entidades privadas sin ánimo de lucro?

Esto me lleva a una segunda pregunta. ¿Con esta normativa pretenden crear más empresas públicas? ¿Con qué finalidad?

Señorías, miren, solo esperamos que esta ley no sea una estrategia de la *conselleria* de sanidad para crear más empresas u organismos públicos al servicio de la colocación a medida.

Miren, esta reflexión..., o como reflexión a todo este proyecto, creemos que esta limitación a la concertación de la prestación de servicios sanitarios a entidades sin ánimo de lucro no se aproxima a los principios constitucionales del reparto competencial, ya que, como saben, el régimen básico de la contratación del sector público es competencia del estado. Y tampoco está en consonancia con la economía de mercado y libre competencia, ni probablemente con las normas europeas sobre competencia y libertades de mercado. Por consiguiente, estamos hablando de una normativa que puede estar rozando la inconstitucionalidad en su contenido, con el peligro que sea recurrida y paralizada. Pero lo que no cabe duda es que alberga una condición sospechosa y, por tanto, consideramos que está al margen de intereses generales.

Asimismo, señorías, este proyecto de ley no introduce limitaciones económicas a los contratos. Además, ustedes no han querido reforzar jurídicamente la norma mediante la inclusión de criterios, sobre todo criterios laborales, ya que contempla..., como pueden contemplar otras leyes, como la ley de subvenciones de la administración pública del 2003 o la ley de contratos del sector público del 2011.

Finalmente, indicarles que celebramos los acuerdos que se han llegado en la comisión, entre otros, que se incluya la publicidad de todos los contratos, no solo los periódicos; el seguimiento y la valoración *a posteriori* de los objetivos del servicio prestado; también la merecida y reconocida importancia que se le ha otorgado a la igualdad en la celebración de este tipo de contratos.

Pese a ello, no es suficiente, porque esta cámara no va a emanar una ley que no se corresponda con lo que marcan las directrices europeas, sino lo que esta cámara va a aprobar es una normativa verdaderamente escasa y presumiblemente abocada a la desaparición en muy poco periodo de tiempo.

Y es que, ciertamente, todo este empeño puede caer en agua de borrajas si tenemos en cuenta la inminente trasposición de la normativa europea por parte del gobierno central, que es prácticamente una realidad, por lo que no compartimos este distanciamiento con la normativa nacional. Un distanciamiento de lo que no seremos cómplices. Nuestro grupo, en este sentido, considera que, por todas estas razones, no van a apoyar la siguiente propuesta de ley.

Gracias. (*Aplaudiments*)

El señor president:

Moltes gràcies, senyora diputada.

Per a conèixer la posició del Grup Parlamentari Compromís, té la paraula la il·lustre diputada Isaura Navarro.

Quan vosté vullga.

La senyora Navarro Casillas:

Un segon.

Gràcies, senyor president.

I feliç dia de la dona. Ja sabem que la igualtat es reivindica i es practica, i la resta, paraules buides. Hui hem tingut en estes Corts un exemple. Moltes gràcies.

Hui finalitzem la tramitació legislativa que regula l'acció concertada per a la prestació de serveis a les persones en l'àmbit sanitari.

Sí que és veritat que n'hi havia una necessitat específica de crear este instrument jurídic per a donar cobertura a aquells serveis a les persones que se regulaven, estaven dintre de la llei de contractes sense tindre un fàcil encaix, i calia solucionar-ho.

A banda d'això, com tot el món sap, n'hi havia un mandat de..., n'hi ha un mandat d'una directiva europea que està des de febrer del 2014. Ací s'ha justificat diverses vegades que el no haver-se aprovat eixa normativa a nivell estatal era com a conseqüència que no n'hi havia govern. El ben cert és que en el 2014 sí que n'hi havia un govern, un govern que es dedicava més bé a aprovar lleis contra les persones, lleis de retallada de drets com la llei de seguretat ciutadana, la llei *mordaza*, la llei del tercer sector d'acció social..., altres prioritats, altres prioritats. És a dir, que no vinguen després ací a dir coses que no són reals.

Efectivament, en l'aprovació d'esta directiva, s'obrí la possibilitat precisament de fer esta acció concertada en les entitats sense ànim de lucre. És molt important que estes entitats que treballen –ara estem regulant en l'àmbit sanitari– no hagen de competir en igualtat de condicions en eixes grans multinacionals, que el que fan és buscar el lucre. Són entitats diferents i, per tant, la directiva dóna la possibilitat que tinguen un tracte diferent, un accés diferent a eixos contractes.

¿Què es fa en esta regulació? Doncs bé, el que es fa és passar d'adjudicar directament, com s'ha fet abans, en línies directes, a aplicar principis bàsics a la gestió, com són el de subsidiarietat, solidaritat, igualtat, publicitat, transparència, no-discriminació i eficiència pressupostària.

El principal principi és del *non profit*, com dia, que no n'hi haja benefici empresarial, ni de qualsevol altre, perquè, clar, jo entenc que allò del *non profit* per a alguns és complicat d'entendre. Això és normal, ja ho hem vist.

I la regulació de normativa específica de tramitació el que dóna precisament són garanties per al compliment d'eixos principis, perquè també n'hi havia gent que tenia problemes en la transparència.

Esta regulació, que hui acaba la seua tramitació, és la mateixa, molt pareguda, a la que s'ha aprovat en altres

comunitats autònomes, com és el cas de Balears, Aragó, Catalunya, Astúries, Múrcia, Galícia..., per a precisament garantir eixa seguretat jurídica oferint una normativa que regule esta realitat que ja existia i que existeix a tot l'estat.

I per això crida molt l'atenció que un grup com Ciudadanos, que diu que està tan a favor de la transparència, estiga en contra que s'atorgue esta transparència, esta publicitat i esta normativa que garantix seguretat jurídica, però crida més l'atenció quan, en la presa en consideració, en la votació del decret votaren a favor. I en la intervenció el que va dir el seu portaveu és, això sí, que el contingut era «manifestamente mejorable», però que anaven a votar-lo a favor, encara que els hauria agradat que es tramitara com a projecte de llei per a fer millores.

¿Quantes esmenes ha presentat Ciudadanos a este decret? Cap. Cap esmena. ¿On estan les propostes de millores? Doncs s'hauran quedat en un calaix, perquè pel registre d'entrada no han passat, no han passat.

Clar, això és un poquet incoherent amb el que es va dir ací i, per una altra banda, dificulta molt, dificulta molt el diàleg, la negociació i arribar a acords. Perquè, clar, si un no presenta cap esmena, arriba ahí a la comissió i partix d'haver votat «sí» a votar que «no», ni tan se val una abstenció, doncs és un poc rar, per al que solem estar acostumats ací en les tramitacions parlamentàries.

Doncs bé, ara ha eixit una altra persona a explicar el posicionament del Grup Ciudadanos i el que ha dit no té res a veure amb el contingut d'este decret. No té res a veure. Ha deixat clar que no han entés ni per què s'ha aprovat ni el que es va a regular. No ho han entés.

Aleshores, el problema del canvi de vot és que abans potser ho entenien i, ara, definitivament, no ho han entés. I és senzillament una llàstima, perquè este decret el que fa és que la gestió solidària siga reconeguda i regulada per la seua aportació al benestar de la societat per a aquells que col·laboren sense obtindre cap benefici econòmic. És el que estem regulant.

Als que han presentat esmenes constructives i que milloraven el text, hem parlat, com és el cas de Podemos, s'ha dialogat, s'ha negociat, i d'ahí han nascut els vots favorables i les set esmenes transaccionals. Una també transaccionada amb el Partit Popular i dos altres que també eren coincidents amb les esmenes del Grup Popular.

La participació, efectivament, dels grups parlamentaris millora el text. I és positiu que els decrets se tramiten com a projectes de llei, com demanava Ciudadanos. Llàstima la incoherència. Però, en qualsevol cas, ací estem per a treballar per les persones, pel benefici de la ciutadania.

Caldrà plantejar-se on estan els que estan fora d'este acord.

Gràcies.

El senyor president:

Moltes gràcies, senyora diputada.

Per a conèixer... En acabar de la fixació de cada grup, té vostè dret a replicar, ¿eh?, però escoltarem primer la fixació de posicions, i n'hi hauran rèpliques..., creuades.

Continuem..., per conèixer la fixació de posició del Grup Socialista. Té la paraula el senyor Ignacio Subías.

El senyor Subías Ruiz de Villa:

Muchas gracias, señor presidente.

Señoras y señores diputados.

Señora *consellera*.

La regulación de la contratación pública en el seno de la Unión Europea se opera a través de las directivas 23 y 24/2014.

Con esas normativas, la Unión Europea ha dado por concluido un proceso de revisión y de modernización de las vigentes normas sobre contratación pública, y permiten, entre otras cosas, que los poderes públicos empleen la contratación en apoyo de objetivos sociales comunes.

Había que garantizar la seguridad jurídica e incorporar diversos aspectos resaltados por la jurisprudencia del tribunal superior de justicia europeo. Y cabe destacar que en el ámbito de las concesiones desaparece la figura del contrato de gestión de servicio público y surge la nueva figura de concesión de servicios.

Queda claro que los poderes públicos siguen teniendo libertad para prestar por sí mismos determinadas categorías de servicios, los que se conocen como servicios a las personas, tales como servicios sanitarios, sociales o educativos, de manera que no sea necesario celebrar contratos públicos, mediante la simple financiación de los servicios, la concesión de licencias o la autorización a los operadores que cumplen las condiciones previamente fijadas.

Pues bien, el 18 de abril del año 2016 transcurrieron los dos años que había para la trasposición de la normativa europea al marco jurídico español. Como eso no sucedió, hoy nos vemos obligados a estar aquí. Pero estamos aquí porque el Gobierno de España, el gobierno del Partido Popular, el gobierno del señor Rajoy no realizó la trasposición que debía de haber hecho en ese tiempo.

Por eso, y dado que había que dar respuesta sobre todo a la concertación de prestaciones dirigidas a personas vulnerables, a través de entidades públicas o privadas sin ánimo de lucro, se presentó en diciembre del 2016 el Decreto 7/2016, que fue aprobado por todos los grupos parlamentarios en esta cámara, salvo la abstención del Partido Popular.

Y aquí mismo se aprobó que se tramitara como proyecto de ley para dar una respuesta jurídica, eficaz y eficiente a la concertación que afecta a determinados servicios sanitarios.

Todo ello es evidente hasta que el estado legisle, pero mientras tanto tiene que haber una respuesta adecuada, que es la que estamos dando hoy. Porque la acción concertada es

una forma de gestión alternativa de los servicios públicos, no económicos, que realizan entidades sin ánimo de lucro. Quisiera recordar que el régimen jurídico no siempre ha sido claro, de ahí la necesidad de esta norma. Y, por otra parte, recordar que sólo desde la gestión solidaria, sin ánimo de lucro, se puede colaborar con la administración bajo la forma de acción concertada.

Tras el paso por comisión del decreto ley, tramitado como proyecto de ley, el Grupo Ciudadanos no presenta ninguna enmienda. No hago más comentarios. El Grupo Podemos presenta doce enmiendas, de las doce enmiendas que presenta, tres son retiradas y las nueve restantes son o aprobadas directamente o transaccionadas. Y el Partido Popular presenta ocho enmiendas. De las ocho enmiendas, tres se transaccionan y se aprueban, y quedan cinco, que son las que me imagino, vamos, seguro, porque he visto que no las ha retirado, que siguen manteniendo hoy. Y aunque usted no ha hablado previamente, yo me voy a permitir hacer un análisis de sus enmiendas y explicarles por qué las vamos a votar que no.

En primer lugar, la enmienda 49.411, que es una enmienda que incide en el artículo 2.c, que habla de prestación de servicios sanitarios a las personas. Y ustedes añaden en el punto c: «para aquellos acuerdos que fueran compatibles con las materias o casuísticas recogidas en la Ley general de subvenciones o en la Ley de hacienda pública y de subvenciones». Se lo dije y se lo vuelvo a repetir, si lo aprobáramos supondría limitar el objeto y el ámbito de posibles acuerdos de acción concertada, para la prestación a las personas de servicios de carácter sanitario, tal y como se establece en este proyecto.

La enmienda 49.413, que incide sobre el artículo 5, en su punto 2. El punto 2 habla de las condiciones administrativas, de los requisitos y condiciones mínimos básicos, así como de las condiciones económicas. Y ustedes añaden la limitación de la prestación a 750.000 euros anuales. Ya les dije por qué no se puede aprobar. No se puede aprobar porque no se pueden establecer límites económicos de los acuerdos de acción concertada en la actividad sanitaria, por una cantidad determinada. De hecho, la Directiva 24/2014, que ya le leí, les leí en la comisión, si es necesario hoy se la volveré a leer, en su considerando 114 así lo deja claro, y deja clarísimo que se puede aprobar por más de 750.000 euros.

La enmienda 49.414, que incide en el artículo 5.5, habla de la temporalidad de la concertación y las posibles prórrogas. Añaden ustedes «con el respectivo procedimiento regulado». Miren, no aporta nada, no es necesario, es reiterativa, es evidente que cualquier nuevo acuerdo debe de ajustarse a lo previsto en el proyecto de ley, pero cuando se termina y va a haber otra es como si empezáramos, es que no tiene sentido lo que ustedes dicen.

La enmienda 49.416 y 49.418 incide en los artículos 7 y 8, en los puntos 1. El artículo 7 habla del procedimiento de concertación para la prestación de servicios sanitarios. Y el artículo 8 habla de la formalización y efectos de los acuerdos de acción concertada para la prestación de servicios sanitarios. Y ustedes añaden: «de acuerdo con lo establece la Ley general de contratos del sector público». Bien, en ambos casos es innecesaria su enmienda, pues el régimen jurídico como incide en dichos puntos al que debe de ajustarse la celebración de estos conciertos debe de ser el que establezca la presente norma.

La Directiva 24/2014 establece en su considerando 6 que los servicios no económicos de interés general deben de quedar excluidos del ámbito de aplicación de la presente directiva. Y asimismo la directiva para los servicios a las personas dice que se establece que las administraciones competentes por razón de la materia siguen teniendo libertad para prestar por sí mismas esos servicios u organizar los servicios sociales o sanitarios de manera que no sea necesario celebrar contratos públicos. Ya lo he dicho antes, mediante financiación de servicios, concesión o autorización. Con el fin de dar respuesta eficaz y eficiente a la concertación de prestaciones dirigidas a las personas vulnerables, y en concreto en ciertos servicios sanitarios, con el fin de garantizar los principios de atención personalizada, de arraigo de la persona en el entorno social, de elección de la persona y de continuidad a la atención y la calidad de los servicios que no admiten demora, es preciso introducir figuras en el marco de la directiva comunitaria que den respuesta urgente y adecuada a la hora de proveer estos servicios.

La acción concertada es una forma de gestión de servicios alternativa a la gestión directa o indirecta de los servicios públicos no económicos, que realizan entidades sin ánimo de lucro en el ámbito de las personas.

En ocasiones y por falta de claridad normativa de los contratos públicos, se ha venido asimilando el régimen de los conciertos como si fueran una determinada modalidad de contratos, de Ley de contratos del sector público. Por todo ello, como he dicho, el régimen jurídico al que deben de ajustarse, la celebración debe de ser el que se establece en esa normativa.

Por todo lo que he explicado, y como me imagino que ustedes van a mantener las enmiendas, les vamos a votar nuevamente que no a estas cinco enmiendas, porque ustedes me da la impresión de que van a *mantenella* y *no enmendalla*, y mejor sería que lo enmendaran, porque con eso podríamos obtener y aprobar todos directamente este proyecto de ley que es bueno, que es bueno para los ciudadanos, sobre todo para aquellos más vulnerables.

Muchas gracias. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Subías.

A continuació, per a conèixer la posició del Grup Parlamentari Popular, té la paraula l'il·lustre diputat José Juan Zaplana.

El senyor Zaplana López:

Buenos días, señor presidente.

Señora *consellera*.

Señores diputados y diputadas.

Me gustaría comenzar mi intervención para explicar las enmiendas que mi grupo ha presentado a este proyecto ley y

que Podemos, Compromís y el Partido Socialista votaron en contra en comisión, explicándoles a todos ustedes qué es lo que vamos a votar al finalizar este debate, porque parece que no ha quedado muy claro.

Hoy vamos a votar una norma que va a facultar al *conseller* de sanidad de turno a contratar servicios con empresas y fundaciones, tanto públicas como privadas, sin ánimo de lucro, aquellos servicios que estime oportunos, sin ningún límite ni económico ni competencial; y lo que es más difícil, sin entender, más difícil es de entender, sin saber cuál va a ser el procedimiento que se va a seguir para contratar esos servicios.

Me explico. El artículo 2 de esta norma plantea tres formas de gestión de los servicios sanitarios: las existentes, la gestión directa y la gestión indirecta a través de la normativa general de contratos del sector público, y una nueva, los acuerdos de acción concertada con empresas públicas o privadas sin ánimo de lucro. ¿Y esto qué es? Pues se pretende crear una nueva fórmula de contratación de servicios fuera de la legislación básica del estado, que es la que determina cuando un contrato es mayor o menor, cuando requiere publicidad y cuál, cuando es un contrato negociado o cuando es concurso y cuál es el procedimiento establecido para cada una de estas cosas, entre otras cosas.

Con esta norma se pretende que todo esto ya no tenga aplicación. Por ello se ha buscado la excusa de trasponer tres directivas europeas, cuando en la actualidad ya se están trasponiendo dichas directivas en la Ley de contratos del sector público, donde toca, en el Congreso de los Diputados, que son competentes en esta materia. Y decir en este punto que mi grupo hemos solicitado, tanto en la mesa de la comisión de sanidad como en la propia comisión, el posicionamiento de los letrados de la cámara para que elaboraran un informe jurídico que nos pudiera decir a todos sí lo que hoy se trae a aprobación desde su punto de vista es de acuerdo a derecho y al marco jurídico actual, con el posicionamiento en contra de los partidos que sustentan al gobierno: PSOE, Compromís y Podemos, y que puede hacer que hoy se apruebe una norma inconstitucional.

Porque desde mi grupo entendemos que este decreto de ley convertido en proyecto de ley hace una mala interpretación, interesada y errónea de las tres directivas, y que es muy probable que no se ajuste a derecho, tanto por su discrecionalidad en la concesión de contratos de servicios como en los criterios para seleccionar las empresas que lo van a realizar. Que va a posibilitar que los temas sanitarios, sociales o asistenciales queden fuera del marco de aplicación de la Ley de contratos del sector público estatal, como la usurpación de las competencias que en esta materia establece la Constitución en el artículo 149.1.18 y que concede la competencia exclusiva sobre la legislación básica sobre contratos y concesiones administrativas al estado.

Sí, lo han oído bien. En comisión los grupos que sostienen al gobierno, PSOE, Compromís y Podemos, han votado a favor de que el gobierno, en este caso la *consellera* de sanidad, tenga una nueva herramienta para adjudicar contratos sin los controles que estipula la legislación básica del estado, a total voluntad del *conseller* y por cualquier importe y a dedo, aunque no me escuchen.

Miren, este proyecto de ley recoge en 16 artículos la posibilidad de dar un contrato a una empresa con esta regulación.

En el artículo 3 dice que esta norma dice que la *conselleria* deberá ajustarse al procedimiento y requisitos previstos en este proyecto de ley. Y remite el artículo 7, que es donde marca los requerimientos.

Te vas al 7 y dice: «donde se recoge la manera de adjudicar contratos». Y el apartado 2 dice que «para la adopción de acuerdos de acción concertada la normativa de desarrollo establecerá los criterios de selección de entidades cuando éste resulte necesario», cuando éste resulte necesario. Y está pendiente de la normativa de desarrollo.

Y luego podemos leer en el artículo 5 –ojo a esto– que los contratos podrán tener un plazo de aplicación de cuatro años, con posibles prórrogas hasta diez, hasta diez años.

Total, que en virtud de este proyecto de ley el *conseller* de sanidad de turno puede acordar la prestación de contratos de servicios con empresas privadas hasta un período de diez años con un procedimiento por diseñar en una normativa que vendrá después y sin un marco jurídico estable.

Desde nuestro grupo entendemos que esta manera discrecional de dar contratos genera una lesión a los criterios de concurrencia, libre competencia y transparencia en las adjudicaciones públicas. Esta norma lesiona la posibilidad de la administración de poder generar ahorros en la gestión saltándose la parte de concurrencia para poder recibir ofertas sobre el coste propuesto. Y además perjudica a los administrados que no podrán beneficiarse de las mejoras que las distintas empresas puedan proponer en sus ofertas.

Esto no es diligencia en la gestión. Esto es propiciar una vez más el amiguismo, el enchufismo, la manipulación y las dudas que existen sobre la gestión de la actual *consellera* de sanidad.

Es por ello que nuestro grupo ha planteado una serie de enmiendas porque entendemos que la norma, tal y como está redactada no se ajusta a derecho. Y entendemos que a través de estas incorporaciones pudiéramos reconducir sus usos por parte de la administración.

En primer lugar, proponemos incorporar al articulado la mención expresa del sometimiento de esta norma a la Ley de contratos del sector público. No entendemos que esta norma sea una fórmula más, además de la gestión directa y la indirecta, entendemos que debe estar dentro de la gestión indirecta y está sometida a la Ley de contratos del sector público por transparencia. No creo que tengan ninguna duda ni ninguna pega sobre esto. La directiva europea no dice que para realizar acuerdos concertados se salten la ley actual o actúen al margen de la misma. No está en el considerando 6, está en el 114, está en el 114. En el decreto dice el 6, pero es un error, está en el 114. Luego si quieren se lo enseño.

El segundo. La aplicación de la misma es un ámbito competencial determinado, que recogía de alguna manera que esta norma sirviera para dar cobijo a empresas y fundaciones desde el sector, con proyectos permanentes en el tiempo, y que la concurrencia anual de convocatorias de subvenciones generaron un perjuicio para las personas a las que van dirigidas. Así se conseguiría arreglar el problema de que hayan decidido eliminar la mayoría de las líneas nominativas que había en los presupuestos y que al parecer es lo que han vendido a algún grupo político para que les voten a favor de esta norma.

Pero, mire, limitar el ámbito de aplicación. Claro que se pretende limitar el ámbito de aplicación. Es que sanidad es muy grande, son 6.000 millones de euros. Claro que se pretende aquí limitar en el ámbito de actuación de la norma, claro que sí, señor Subías, es lo que se pretende, es lo que pretende esta enmienda.

Y, por último, incorporar un límite económico en los contratos, que se hicieran en este sentido para que no todos los contratos puedan pactarse y darse a dedo a través de una norma. ¿Se podría dar un contrato a dedo a una fundación amiga o de amigos, amigas o de amigos, a dedo, por parte de la *conselleria* para que gestionar algo? Sí se podría con esta norma, sí se podría. Y aquí fijamos un importe, fijamos 750.000 euros al año. (*Intel·ligible*) ... otro. Pusimos 750.000 euros al año, porque creemos que es más que suficiente para que los proyectos organizados por fundaciones y empresas del tercer sector puedan realizarse. Pero poniendo límite a la administración autonómica para evitar la tentación que los grandes contratos que gestiona la *conselleria* de sanidad se salten el procedimiento regulado por la Ley de contratos del sector público y se hagan de manera discrecional. Esto lo eliminaría.

Entendemos que estas enmiendas son asumibles, son asumibles. Y podrán estar todos ustedes de acuerdo en que su incorporación al texto que hoy se tramita lo mejoraría mucho más de lo que está.

Gracias. (*Applaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Zaplana.

Ara els grups que vullguen usar la rèplica. Sí, senyor Geffner.

Senyor Geffner, a qui va a replicar? Ja està. Sí, si vol des de la tribuna, pot... Des de la tribuna.

El senyor Geffner Sclarsky:

No, no, mejor desde..., estoy más alto, más alto y a ver si así hablo más claro.

Bien. Desde el Grupo Podemos, que hemos presentado varias enmiendas, con el objetivo de mejorar el proyecto de ley, incorporamos algo que no está, digamos, argumentado en lo que decía el señor Zaplana, que se ha estudiado mucho los documentos, pero tenemos..., digamos, normalizamos una situación anormal de las asociaciones que están recibiendo ayudas, ayudas que muchas veces han sido insuficientes, los han puesto al borde de la quiebra, han limitado las prestaciones y han puesto a los sectores vulnerables los pacientes y enfermos en situación de que no estaban recibiendo las prestaciones sanitarias.

Si hablamos de, por ejemplo, la asociación de Parkinson, que recibía 50.000 euros; la atención bucodental, 50.000 euros, la fundación de daños cerebrales... Es decir, muchas asociaciones, muchas personas, pacientes y familiares que se han

visto beneficiados de esos. Y año a año estaban ahorcados y las asociaciones que daban estos servicios no tenían la dotación material ni los recursos adecuados para prestarlas en condiciones adecuadas y necesarias.

Yo creo que esto, este decreto ley mejora la situación. No será lo perfecto, pero comparando con lo que había, hay una clara mejoría. Y así lo determina el tribunal de justicia europeo, que en el caso de Italia, con la ambulancia esta, plantea que no nada más está el caso de prestar servicios por métodos directos o por métodos indirectos, es decir, con recursos propios de la administración sanitaria, la *conselleria* de sanidad, en este caso, o por mecanismos del mercado, libre concurrencia con empresas con ánimo de lucro, sino los sectores que se fundamentan en la actividad solidaria para atender a colectivos vulnerables, es decir, las asociaciones sin ánimo de lucro.

En este sentido, pienso que ha sido necesario este proyecto ley, que se ha presentado con distintas variaciones en otras comunidades autónomas. Por lo tanto, consideramos que esto es necesario, es oportuno y es adecuado.

En este sentido, nosotros concretamente sí que presentamos numerosas enmiendas, que fueron debatidas, fueron consensuadas, fueron cambiadas, justamente para velar por la calidad del servicio. Es decir, normalmente son asociaciones que están prestando los servicios, pero que están ahogadas.

Por ejemplo, Afema, Asociación de Enfermos Mentales de Alicante, que nosotros..., se ha presentado esta situación de ahogo financiero con esta administración y con la del PP, en donde se bridan servicios que son insuficientes con recursos escasos y hacen que las asociaciones de pacientes y familiares tengan que brindar unos servicios que muchas veces tendrían que ser brindados por la administración sanitaria con recursos propios.

En este sentido, creemos que si no perfecta, es una clara mejoría de la situación actual. Y en este sentido, nosotros, desde Podemos, hemos elaborado las enmiendas y apoyamos y vamos a votar a favor del proyecto de ley y en contra de las enmiendas que plantea el Partido Popular.

Gracias. (*Aplaudiments*)

(*Ocupa la presidència la vicepresidenta primera, senyora Carmen Martínez Ramírez*)

La senyora vicepresidenta primera:

Gracias, señor Geffner.

¿Para réplica, también la señora Ventura? Pues tiene la palabra.

Cuando usted quiera.

La senyora Ventura Campos:

Señora Isaura, en primer lugar, tengo que felicitarla por la capacidad que tiene usted de manipular mi mensaje. Sinceramente, tiene mucho arte, hay que felicitarla.

Mire, indicarle que mi capacidad para entender los textos legales es óptima y no tiene usted que venir a decir si lo entiendo o no lo entiendo. Pero igual es que cuando hay un problema es que el emisor no se ha explicado bien. Pues se lo voy a explicar con otras palabras, se lo voy a explicar con otras palabras.

Nosotros, como bien indicamos, nosotros sí que apoyamos que este decreto de ley pasara a propuesta de ley. ¿Por qué? Por su carácter de urgencia, ¿Vale? Pero, ¡ajo!, nos pareció correcto que se trasladara este proyecto de ley, pero no estamos de acuerdo con el fondo y la finalidad de la misma, como le he explicado.

En este sentido, señora Isaura, y también al señor Subías, indicarles que al final..., bueno, ustedes tampoco han presentado ninguna enmienda, porque entiendo que están conformes con este proyecto de ley. Y nuestro grupo entiende que no está conforme con este proyecto de ley. No hemos presentado ninguna enmienda porque entendemos que es una ley que tiene poco recorrido, es viciada desde su origen porque no asume las directrices ni las directivas de una ley de rango superior.

Además, tal y como les ha indicado el señor Zaplana, nuestro grupo se suma a la necesidad de plantear un informe jurídico por parte de los letrados de esta cámara para conocer si este proyecto de ley que hoy se va a tramitar aquí, con las correspondientes enmiendas que ustedes han presentado, es viable. Nosotros entendemos que no y que roza la inconstitucionalidad.

Por otro lado, entendemos que esta ley puede tener problemas jurídicos, ya que entendemos que esta normativa está supeditada a la ley de contratos del sector público, así como es una norma que apela a la..., es una norma que apela a la transparencia y que facilitará a la administración que adjudique contratos, como bien hemos dicho, sin ningún tipo de control. Es decir, que se trata de contratos a medida, contratos *ad hoc* para contratación de servicios.

A pesar de no estar de acuerdo con la misma, ustedes saben que desde la comisión de sanidad hemos apoyado las enmiendas de los grupos que las han propuesto, sin ser tendenciosos y con el único afán de intentar mejorar el texto, tanto las presentadas por el Partido Popular como parte de las presentadas por Podemos. ¿Por qué? Porque no nos regimos por ninguna ideología política, sino por la sensatez y el buen criterio.

Pero como le he indicado, hemos aceptado algunas enmiendas porque contribuyen a mejorar el texto, pero que, como le he argumentado en la primera intervención y le estoy argumentando ahora, no nos parece ajustado a las normas constitucionales, ni acertado a las circunstancias actuales. Y tenga en cuenta que en tanto en cuanto esta ley salga adelante, llegue el momento en el que gobierno central realice la correspondiente transposición de la normativa europea y se vea forzosamente sometida al abismo, originando un prejuicio para todas las partes.

Por todo ello, no queremos que en lugar de ser una ley de acción concertada, termine siendo la ley del desconcierto. Por lo tanto, vamos a votar..., no le vamos a dar el voto a favor.

Gracias. (*Aplaudiments*)

La senyora vicepresidenta primera:

Gracias, señora Ventura.

Per a rèplica, també la senyora Navarro. Un momentet. Si és tan amable... Ja està. Quan vullga.

La senyora Navarro Casillas:

Li ho vaig a explicar.

Este és el decret, el dictamen del decret que anem a aprovar hui –¿val?–, que té una exposició de motius, regula el concepte i règim de l'acció concertada, requisits, principis, procediment, obligacions de les entitats, finançament. ¿Val? Són, en total, 16 articles de regulació.

Açò és el que n'hi havia abans que este decret s'aprovara. ¿Ho veuen? Res, cap regulació. Adjudicacions directes, línies nominatives. Res de res. Li ho done a qui vullc i perquè vullc.

Procediment, transparència, convocatòries, publicitat, règim específic perquè les coses es facen amb seguretat jurídica, amb garanties per a cuidar els serveis a les persones. Això és el que anem a aprovar hui, això, i no lo que estan dient vostès.

Vostè ha eixit ahí a dir que el problema que veu ara en este decret, que l'han descobert, és que anem a crear moltes entitats públiques. No senyor. El que n'hi han ja són entitats públiques que presten serveis, i se regula, i se regula. No anem a crear res, no se preocupe, si no podem, si no tenim diners tampoc per a crear res. No. El que anem és a atorgar garanties. Això és el que estem fent hui ací.

I a la millor el que li passa a vosté o al seu grup és que escolta molt les coses que s'inventen per allà, en lloc de treballar pel contingut de les lleis i intentar millorar-les, que és el que s'ha fet per part d'altres grups, d'altres grups. Aixina que o canvien el model de treball, o continuaran en l'engany creent-se històries i fantasmes que s'inventen altres, perquè ací el que es fa no és més que atorgar garanties.

I li dic una altra cosa. Efectivament, en l'estat s'està ara..., s'inicia la tramitació d'una llei de contractes. Doncs bé, ara vorem si se li atorga a açò regulació i se complix com toca la directiva europea, que això està per vore. Mentres, nosaltres ens avancem i ja tenim garanties. Per això treballem, per a les persones, dia rere dia. A vore què feu vosaltres. (Aplaudiments)

La senyora vicepresidenta primera:

Gràcies, senyora Navarro.

Rèplica del senyor Subías. Està clara. L'havia demanat, sí.

El senyor Subías Ruiz de Villa:

Muchas gracias, señora presidenta.

Señoras y señores diputados.

Miren, muy brevemente, al Grupo Ciudadanos decirle que..., esto parece que tenía poco recorrido, dicen ustedes. Pero, en cambio, votaron a favor del decreto ley, es que votaron a favor del decreto ley, votaron a favor. Eso es incontestable. Y después, ustedes han ido a la comisión y han votado en contra. Yo no entro en el tema, están ustedes en su derecho, pero no deja de ser una contradicción, si me permiten que se lo diga. Bien. Es mi opinión, evidentemente.

En cualquier caso, ahora hablando con el Partido Popular, miren, vamos a la enmienda 49.413, que es la que más..., una de las que más ha hablado usted, el límite de 750.000 euros que ponen ustedes. Dice: «Podía ser otro.» No. Cuando marca..., la directiva marca esa cantidad. Ahora se lo leeré.

Miren, la Directiva 24/2014, en su (*inintel·ligible*) ... 6 y en el 114, y en el 114 –yo le he dicho siempre el 114, sí–... Mire, dice, «determinar las categorías de servicio, en concreto, los servicios que se conocen como servicios a las personas, como ciertos servicios sociales, sanitarios y educativos siguen teniendo en su propia naturaleza una dimensión transfronteriza limitada.

» Dichos servicios se prestan en contexto particular que varía mucho de un estado miembro a otro, debido a las diferentes tradiciones culturales. Debe establecer un régimen específico para los contratos públicos relativos a tales servicios – con un umbral más e-le-va-do–, con un umbral más elevado que el que se aplica a otros servicios.

» Los servicios a las personas con valores inferiores a ese umbral, no revisten normalmente interés para los proveedores de otros estados. Los contratos de servicios a las personas cuyo valor esté situado por encima de ese umbral –750.000 euros pone–, debe estar sujeto a normas de transparencia de toda la unión.» Queda clarísimo, queda clarísimo en la..., en el considerando 114 lo que le estoy diciendo.

Pero es que además, ese límite debe regir para otro tipo de convocatorias, con sus propias normas y objetivos, pero no en el ámbito sanitario. Al establecer la acción concertada en sanidad donde su atención sanitaria no superior a ese importe, es limitar la posibilidad de organizar un servicio a través de esas entidades sin ánimo de lucro.

Estamos estableciendo..., se está estableciendo un régimen jurídico propio para la prestación de servicios a las personas en el ámbito sanitario. No se entiende, además, no se entiende la ventaja que dicen ustedes de ese límite, cuando, por otra parte, a la contratación administrativa tampoco le sería aplicable ese límite. Ustedes hoy no lo han dicho, pero en otras ocasiones que insinuaron, por ejemplo, hablaron del IVO... Hoy no lo han dicho, pero sí que lo dijeron en comisión y sí que lo dijeron aquí. Miren, cuando ustedes hablan del IVO, yo les tengo que decir ustedes tienen una amnesia, una amnesia total y absoluta. Tienen lo que llamamos en medicina una disociación espacio-temporal con pérdida parcial de memoria. Se lo repito, disociación espacio-temporal con pérdida parcial de memoria. Y le explico por qué. (Aplaudiments) Les voy a explicar por qué.

¿Usted se acuerda el último *conseller* que ustedes nombraron de dónde venía? Del IVO. ¿Cuándo terminó de *conseller* dónde se fue? Al IVO. ¿Durante el tiempo que estuvo aquí trabajaba algún familiar suyo en el IVO? Va a ser que sí. ¿Se

acuerdan que él fue demandante de la *conselleria*? Pues pasó de ser demandante a, cuando fue *conseller*, demandado. Fue demandante primero y demandado después. ¿Saben ustedes, además, que durante tiempo ustedes, ustedes, pagaban al IVO por pacientes que remitían desde las concesiones administrativas directamente, modelo Alcira, al IVO? ¿Sabe usted eso? Y ¿se atreven a hablar de todo esto? En fin, ¿qué quiere que le diga, señor Zaplana? Amnesia y lo de la disociación que le he dicho antes.

En cuanto a la acción concertada, la 16 y 18, que pretenden ustedes, de acuerdo con la ley general de contratos del sector público, la acción concertada es una forma de gestión de servicios alternativos de gestión directa o indirecta. Una cosa es la gestión directa, otra es la indirecta y otra el régimen de acción concertada, que es un régimen alternativo para aquellos servicios no económicos que realizan entidades sin ánimo de lucro en el ámbito de las personas. Esta posibilidad es la que ha establecido la Directiva 24/2014 y que estamos desarrollando con todas las garantías jurídicas, pero que no está sujeta a la ley de contratos, porque tiene en consideración especial la actividad de entidades que la desarrollan. Por eso mismo.

Y, por cierto, para terminar, en cuanto a lo del año, que esta vez no lo ha dicho usted tanto que el no es no, le voy a contar. No es cierto, se inventan ustedes un argumento y lo repiten y de ese argumento que repiten, que no es verdad, quieren crear ustedes una verdad.

La normativa europea, como les he dicho antes, se aprobó en febrero de 2014, han tenido ustedes todo el 2014 y todo el 2015 para trasponerla y no lo hicieron. ¿Sabe por qué no lo hicieron? Por dejadez, por incapacidad y porque a ustedes les gusta dejar pasar el tiempo en lugar de actuar. Y aquí la culpa de que estemos es de ustedes y esta norma va a mejorar, evidentemente, la situación y después esperaremos a ver qué dice la norma estatal.

Muchas gracias. (*Aplaudiments*)

La senyora vicepresidenta primera:

Gracias, señor Subías.

Señor Zaplana, para cerrar el turno de intervenciones.

El senyor Zaplana López:

Empezaré por lo de los 750.000 euros. Miren, hay una parte del homicidio que quiere colaborar con las empresas, asociaciones pequeñas que no tendrían ninguna pega, ninguna pega a que existiera un límite para los 750.000 euros al año. Esa enmienda la podrían votar ustedes a favor, porque no afectaría a que ninguna asociación, ni Afema, ni ninguna otra tuvieran ningún tipo de perjuicio. Ahora ¿qué pasaría? Que eso sí genera una limitación en la administración para generar contratos, eso sí lo generaría.

Claro, mire, dudas. La colaboración público-privada, no. Ayer el presidente decía «pido al sector privado que apoyen

la regeneración económica». Ahora estamos generando un decreto para empresas privadas a dedo, colaborar con empresas privadas a dedo. Algunas empresas sí, otras empresas no. Eso es lo que le gusta a la *conselleria* de sanidad, unas empresas sí y otras empresas no.

Mire, yo creo que usted lo que tiene es una intolerancia inducida, una intolerancia inducida. (*Rialles*) (*Aplaudiments*) Usted todo lo que viene de aquí es una intolerancia, intolerancia. Pero, mire ¿sabe lo que pasa? Que usted tiene una confianza ciega en la *consellera*. Ha cambiado usted mucho de la etapa anterior. Sí, sí, con lo que usted ha sido, señor Subías. Ahora se cree las bolsas de trabajo para amigos y familiares, ahora se cree las hojas de ruta inexistentes, ahora se cree los contratos por enchufe, ahora se cree los incrementos en las listas de espera, ahora se cree los alquileres con varios planes de choche de por medio. No ponga la mano en el fuego que queda mucho por venir, señor Subías. Y no se crea los argumentarios que le pasa la *consellera*, porque lo engaña, señor Subías, lo engaña.

Mire, esta norma, esta norma afrenta contra la Unión Europea. Y le voy a decir por qué. Porque, mire, mire, yo soy un poco friki y es verdad y me leo la directiva europea, no solamente lo que pasa en la *conselleria*. Sí, pues se lo ha leído mal, porque, mire, esta norma que van ustedes a aprobar excede la interpretación y la aplicación de la directiva europea. Le digo por qué. Porque, mire, en el considerando 5 dice que debe recordarse que ninguna disposición de la presente directiva obliga a los estados miembros a subcontratar o externalizar la prestación de servicios. Y dice que no le obliga a organizarlos de otra manera que no sea mediante contratos públicos. Lo dice en el considerando 5. Pero ese la *consellera* no se lo ha pasado.

Pero, mire, en el 114, que hacíamos mención antes, habla, la directiva europea habla de que siempre que dicho sistema garantice una publicidad suficiente, se ajuste a los principios de transparencia y no discriminación. ¿Qué pasa cuando pueden concurrir empresas sin ánimo de lucro y empresas con ánimo de lucro no pueden participar? Pues que se genera una falta de libre competencia. Esto incumple la directiva europea. En ningún sitio dice en la directiva europea que se tenga que sacar por libre competencia las de sin ánimo de lucro. No lo dice en ningún sitio, señor Subías.

Pero es que lo peor, mire, en el artículo 77.3 dice: «La duración máxima del contrato no excederá de tres años.» Lo dice la directiva europea en el artículo 77.3. ¿Sabe usted lo que ponemos en esta norma? Que será de 4 con prórrogas de 10. Esto incumple la directiva europea, señor Subías, lo incumple. (*Aplaudiments*) Hay una afrenta contra la Unión Europea. Pero, mire, hay otra contra el estado, porque en el artículo 76 de la norma dice: «Los estados miembros establecerán normas nacionales para la adjudicación de contratos.» Normas nacionales. Y nos saltamos la normativa europea otra vez, porque estamos transponiendo la norma en un ámbito autonómico. Cuando, además, en la Constitución, en el artículo 149.1.18, dice que eso es competencia exclusiva del estado.

Nos saltamos la Constitución, nos saltamos la Unión Europea, y es que nos saltamos a los operadores. Porque las condiciones de igualdad, los criterios que permiten la libre competencia y competencia que protege la Unión

Europea no lo van a poder permitir esta norma, no la va a poder permitir. Con lo cual se va a ver una indefensión por parte de los operadores y recursos contencioso-administrativos o no, porque no sabemos si los operadores van a poder ir al contencioso-administrativo contra esta norma. ¿No lo entiende, señor Subías?

Mire, termino, señora presidenta, mire, La Generalitat contrata 50 millones al servicio de comidas hospitalarias. ¿Este contrato podría salir por la opción concertada, 50 millones? Escuche, señor de Podemos, 50 millones. ¿Podría salir con la opción concertada? Sí, podría salir con la opción concertada. ¿Cuál es el procedimiento para adjudicar este contrato? El que la *consellera* decida, no hay ninguna norma que lo regule.

Mire, La Generalitat saca concurso de hemodiálisis ambulatoria, 134 millones de euros, 134 millones de euros. ¿Podría la *consellera* dársele a una empresa privada sin ánimo de lucro? Sí, podría. ¿Cómo? A dedo. (*Remors*)

Mire, el Consell licita el transporte sanitario por 234 millones de euros. ¿Podría hacerlo y en virtud de esta norma acción concertada por 234 millones de euros? Sí podría hacerlo y podría hacerlo a dedo, señor Subías. Esto es lo que hoy estamos aprobando, adjudicar contratos a dedo, señor Subías. (*Aplaudiments*)

Mire, esto se podría dar a una fundación amiga o a una fundación de amigos, se podían adjudicar contratos así a fundaciones, se podría contratar a fundaciones para hacer estos servicios, señores de Podemos. Mire, puertas rotatorias también ha habido en el Consell del *Titanic*, algunos trabajaban en una empresa privada, hacían recursos, se fueron a ser secretario autonómico y volvió a la empresa privada. Algunos están haciendo lo mismo, antes lo criticaban y ahora no. Está usted en una posición muy complicada.

Y termino, señor Subías, mire, algunos dejan de manifiesto, algunos dejan de manifiesto que la *consellera* les engaña, les engaña. Créase que a usted también le está engañando. (*Aplaudiments*)

(*Ocupa la presidència el president, senyor Enric Morera i Català*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Zaplana.

Senyories, finalitzat el debat passarem a la votació, que és el debat i votació del dictamen de la comissió sobre acció concertada per a la prestació de serveis a les persones d'àmbit sanitari. Hi ha sis votacions.

En primer lloc anem a votar, senyories, les esmenes del Grup Parlamentari Popular, la número 1, 5, 6, 9 i 17, que són les esmenes que han quedat vives. Senyories, comença la votació. Senyories, queden rebutjades les esmenes amb 50 vots negatius, 42 vots afirmatius. Queden rebutjades.

Senyories, anem a votar ara els articles de l'1 al 16, incloent estos dos articles. Senyories, comença la votació. Senyories,

queden aprovats els articles de l'1 al 16 per 50 vots favorables, 43 vots en contra.

Senyories, anem a votar ara la disposició derogatòria única. Senyories, comença la votació. Senyories, queda aprovada la disposició derogatòria amb 50 vots favorable i 43 vots en contra.

Senyories, anem a votar les disposicions finals primera i segona. Senyories, comença la votació. Senyories, queden aprovades les disposicions derogatòries amb 50 vots favorables, 43 vots en contra.

Senyories, anem a votar ara l'exposició de motius per al preàmbul de la llei. Senyories, comença la votació. Queda aprovat el preàmbul amb 50 vots favorables, 43 vots en contra.

Senyories, anem a votar ara la totalitat de la llei, del projecte de llei. Senyories, comença la votació. Senyories, queda aprovat el projecte de llei amb 49 vots favorables i 42 vots en contra. Queda aprovat el Projecte de llei de La Generalitat sobre l'acció concertada per a la protecció dels serveis per a les persones de l'àmbit sanitari. (*Aplaudiments*)

Compareixença de la vicepresidenta del Consell i consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives, senyora Mònica Oltra Jarque, per a explicar quins mitjans ha ofert La Generalitat al govern de la nació per a acollir els refugiats sirians que arriben a Espanya, sol·licitada pel Grup Parlamentari Popular (RE número 48.974)

El senyor president:

Senyories, anem a passar al següent punt i últim d'este matí, que és el cinqué, que és la compareixença de la vicepresidenta del Consell i consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives per a explicar quins mitjans ha ofert La Generalitat al govern de la nació per a acollir els refugiats sirians que arriben a Espanya, a petició del Grup Parlamentari Popular.

En primer lloc, tindrà un temps de huit minuts la vicepresidenta del Consell per a substanciar esta compareixença. (*Remors*) La vicepresidenta compareixerà sense límit de temps. Té vosté la paraula, quan vullga.

La senyora consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives:

Gràcies, senyor president.

El 3 de setembre de 2015, els mitjans de comunicació de tot el món recollien la imatge d'Aylan Kurdí, el xiquet de tres anys mort quan intentava arribar a la costa grega, a l'illa de Kos. Aylan no era un cas aïllat, és un més del drama que encara està vivint-se. Europa estava tancant les fronteres a persones refugiades que fugien del terror, de la guerra i

desoïa els crits d'auxili que llançaven. El govern valencià, des del primer moment, va posar tot allò que estava al seu abast per acollir de manera immediata i temporal estes persones.

Per tal de donar resposta a esta emergència, el Consell comença a elaborar una resposta urgent per a coordinar totes les accions i polítiques públiques d'atenció a les persones demandants d'asil i refugiades a la Comunitat Valenciana, davant la crisi humanitària de Síria i altres països de la zona. L'objectiu era vertebrar diferents iniciatives solidàries per a donar una major cobertura i atenció a les persones i famílies refugiades. Va haver-hi una allau de solidaritat, d'entitats, municipis i persones particulars en eixos dies.

Este pla incloïa la creació d'una xarxa de ciutats valencianes acollidores de persones refugiades i sol·licitants d'asil amb un registre de famílies acollidores, organitzades per les agències d'atenció a persones migrants amb estreta col·laboració amb les diputacions provincials i la Federació Valenciana de Municipis i Províncies, oferint les instal·lacions públiques que fóra possible. També comprenia la creació d'una comissió mixta amb entitats i ONG vinculades a la protecció dels drets humans i acolliment de persones refugiades per a definir estratègies en el pla de resposta urgent d'emergència elaborat pel Consell.

El 4 de setembre de 2015, el Consell aprova una declaració institucional amb les següents propostes: disponibilitat de col·laboració amb la resta de comunitats autònomes per a l'acollida de persones refugiades; demanar al Govern d'Espanya que inste la Unió Europea a l'obertura d'un corredor humanitari entre els països d'entrada a Europa i els d'acollida; creació d'una xarxa de ciutats acollidores; creació d'una xarxa d'albergs i centres, on acollir temporalment persones refugiades; i sol·licitar col·laboració d'ONG i entitats públiques i privades.

El 7 de setembre de 2015, s'envia una carta a tots els ajuntaments de la comunitat per a crear una xarxa de ciutats acollidores de persones refugiades, immigrants i sol·licitants d'asil, creant també un registre de les famílies acollidores.

En eixe moment, la Comunitat Valenciana disposava de 96 pisos, 192 habitacions en domicilis particulars i més de sis-centes places entre albergs, pisos, aules, poliesportius, vivendes, hostals, edificis polivalents, entre altres recursos.

Van arribar a adherir-se a la xarxa de municipis acollidors o ciutats refugi un total de 133 municipis, dels quals 39 eren de la província d'Alacant, 24 de Castelló i 70 corresponien a la província de València.

La Comunitat Valenciana ja estava en disposició d'oferir més de mil quatre-centes places, en concret 1.448, per a persones refugiades. 1.038 persones directament repartides –en Alacant, 354; València, 424; i Castelló, 260–, a què s'havien d'afegir les 410 places subvencionades del tercer sector que treballen en acolliment de persones immigrants i reben ajuda econòmica pel capítol a.1, en concret, que són 29 entitats.

Durant els mesos de setembre i octubre de 2015 es van mantindre desenes de reunions relacionades amb la situació de les persones refugiades, amb ajuntaments, entitats socials, agències d'atenció a persones migrants, antiga xarxa AMICS –ara xarxa Pangea–, l'arquebisbat de València,

ministeri de treball, universitats, entitats financeres, etcètera.

Paral·lelament, des de la vicepresidència i Conselleria d'Igualtat i Polítiques Inclusives, es col·labora amb ACNUR, en una campanya de sensibilització contra el racisme i la xenofòbia. La campanya es deia «Ajudaries esta persona?», i era un espill. Com a part de les accions incloses en el pla, i davant l'eventualitat de rebre i acollir a la Comunitat Valenciana persones refugiades, entenem que esta campanya era necessària. El 15 de febrer de 2016 es presentà formalment en l'edifici Veles i Vents, juntament amb l'alcalde de la ciutat de València, Joan Ribó.

El 18 de setembre de 2015 es fa públic que l'empresa Balearia posa a disposició de La Generalitat el vaixell *Martí i Soler*, amb capacitat per a transportar 1.100 persones refugiades cap a la Comunitat Valenciana. En compareixença pública el mateix dia, el president de La Generalitat, juntament amb mi mateixa, i el president de Balearia, informem dels detalls de l'oferiment.

El 13 d'octubre de 2015, la directora general d'inclusió, Elena Ferrando, participa en la conferència de regions perifèriques marítimes d'Europa, on es dona suport a un plantejament més ampli de les polítiques de migració i asil, acordant, juntament amb les regions europees, un manifest on s'insta solucionar de forma urgent la crisi humanitària.

El 28 d'octubre es dicta una resolució per la qual es crea la comissió mixta d'atenció i acollida a persones desplaçades i refugiades, integrada per diferents àrees dels departaments del Consell amb competències en igualtat, sanitat, educació, transparència, economia, també la Federació Valenciana de Municipis i Províncies, les tres diputacions provincials, la Universitat de València i les entitats Asociación Comisión Católica Española de Migraciones, el Consorcio de Entidades para una Acción Integral con Migrantes, Creu Roja, la Comisión Española de Ayuda al Refugiado, Cáritas i ACNUR.

El 2 de novembre de 2015, el president de La Generalitat es reünix amb el president del govern, Mariano Rajoy, que el rep per primera vegada des que va ser elegit, cinc mesos abans. En esta reunió, el president de La Generalitat trasllada al senyor Rajoy el pla d'acollida previst per La Generalitat. El president del govern delega en la vicepresidenta, Soraya Sáenz de Santamaría, la concreció dels detalls i emplaça a una reunió amb ella.

El 9 de novembre, al direcció general d'inclusió emet un certificat on es fa constar l'existència d'un crèdit de 652.242 euros, del capítol II, compra de béns corrents i despeses de funcionament, que es reté per a possibles actuacions en matèria d'atenció a persones refugiades.

El 17 de novembre, la vicepresidenta del Consell es reünix amb la secretària general de migracions, Marina del Corral, per delegació de la vicepresidenta, Soraya Sáenz de Santamaría, que no té a bé mantindre una reunió, oferida pel president Rajoy, perquè, segons se'ns trasllada en aquella reunió, és una dona molt operativa.

El 23 de novembre de 2015 es reünix, per primera volta, la comissió mixta d'atenció i acolliment a persones desplaçades. Esta comissió s'ha reunit tres vegades més: el

9 de març, el 24 de novembre i el 21 de febrer de 2017. He de dir-los, senyories, que totes les decisions d'esta comissió mixta es van prendre sempre per unanimitat.

En esta primera reunió, s'anuncia la cessió de tres immobles per part de Cajamar, per un període de cinc anys, amb la finalitat per a acolliment de persones refugiades que arriben a la Comunitat Valenciana.

El 18 de desembre de 2015, el Consell aprova una proposta base de negociació d'un protocol d'intencions entre el Govern d'Espanya i La Generalitat que conduïska a la formalització urgent d'un conveni de col·laboració per al trasllat i acolliment de persones refugiades. L'objectiu és fixar les bases per a la signatura d'un conveni de col·laboració, de manera que el trasllat humanitari de persones refugiades, des de la zona del mar Egeu a la comunitat, es poguera iniciar no més tard de l'1 de febrer de 2016.

El protocol plantejava al Govern d'Espanya el compromís d'acordar amb les institucions de la Unió Europea, en el marc del sistema europeu comú d'asil, l'abast i número de contingent de persones refugiades a acollir, així com a remoure de forma activa les traves i obstacles burocràtics que estaven impeding la concreció de mesures d'acolliment.

Malauradament, senyories, a data de hui, encara estem en el mateix punt.

El Consell considerava, aleshores, i ho manté ara, que la crisi humanitària desencadenada en les costes de l'est del Mediterrani, com a conseqüència de les guerres i conflictes armats a orient pròxim, revestix un caràcter d'extrema urgència, que no admet més demores en l'adopció de mesures de col·laboració entre el Govern d'Espanya i La Generalitat.

Existia el compromís d'intensificar la política de refugi i posar a la disposició del contingent de persones refugiades assignades tant instal·lacions de recepció com d'acolliment, serveis educatius i de salut, com les instal·lacions d'albergs i els recursos humans necessaris, programes educatius de serveis socials i d'atenció a la salut, necessaris per a un adequat acolliment de les persones refugiades, amb la finalitat d'aconseguir la recuperació de la seua dignitat i estabilitat.

El 15 de gener de 2016, es remet al Ministeri d'Afers Exteriors i Cooperació el conveni per a la seua aprovació. En l'ofici de remissió a la Direcció General de Relacions amb la Unió Europea i l'estat fa constar, literalment, que es tracta d'un document base obert a les propostes i observacions del ministeri.

Del 22 al 25 de febrer de 2016, una delegació de cinc persones, en representació de La Generalitat, ens desplaçem a Leros i a Lesbos, en resposta a una invitació de la vicegovernadora de Rodas. En esta visita se signen dos declaracions d'intencions, prèviament remeses al ministeri. Se firmen amb les autoritats regionals, manifestant la voluntat dels governs de col·laborar en la gestió del trasllat i acolliment de les persones refugiades que es troben en estes illes.

El 24 de febrer, a les 19:56 hores, es rep un correu electrònic del ministeri, desautoritzant la signatura de les declaracions d'intencions, que ja s'havia produït el dia anterior,

i ho fan amb amenaces vetlades del tipus: «...al margen de otras iniciativas o actuaciones que pudieran adoptarse por parte de la administración general del estado, respecto de la mencionada comunidad autónoma».

El mateix dia 24, a les 20:12 hores, setze minuts després de l'anterior *email*, es rep un nou correu electrònic on el ministeri emet un informe negatiu sobre la proposta de conveni que s'havia remés mes i mig abans. O dit d'una altra manera, senyories, el ministeri només va recordar que encara no havia contestat a una proposta formal de col·laboració de la Generalitat valenciana quinze minuts després d'haver estat desautoritzada una acció del Consell, duta a terme en compliment d'una competència pròpia, emanada de l'article 62.5 de l'Estatut d'autonomia.

Del 6 al 7 de març de 2016 es desenvolupa la segona trobada europea sobre migració en salut, a Brussel·les, on treballam juntament amb altres administracions per a aconseguir una millor política d'asil en els països europeus. La Comunitat Valenciana presentem un exemple de bones pràctiques en mediació en salut amb població migrant.

El 9 de març de 2016 es convoca la segona comissió mixta d'atenció a les persones refugiades a la Comunitat Valenciana per informar del viatge a Grècia.

El mateix 9 de març de 2016 té lloc la presentació de la declaració conjunta d'un manifest acordat per onze comunitats autònomes sobre la crisi de refugiats, a la qual assistix Europa.

Insistisc, onze comunitats autònomes demanden a les institucions europees i als governs dels estats una major implicació i apel·len a desbloquejar tots els procediments que impeding l'arribada de les persones refugiades, juntament amb altres mesures. Igualment, estes onze comunitats autònomes exigim al Govern d'Espanya que pose en marxa els mitjans econòmics necessaris i els procediments administratius escaients per a atendre adequadament la recepció i acollida de persones refugiades.

El 17 de març de 2016, realitzem una reunió amb les entitats especialitzades que estan atenent i treballant amb les persones refugiades per a estructurar el sistema de protecció i organitzar els recursos assistencials que ha posat la Comunitat Valenciana a la disposició de la ciutadania.

Sobre el pla d'atenció a persones demandants d'asil i refugiats a la Comunitat Valenciana. Es tracta de donar resposta a la crisi humanitària que colpeja durament Síria, Iraq, Afganistan i altres països de la zona, l'èxode massiu de persones refugiades que no troben resposta d'acolliment al si de la Unió Europea. Eixe va ser l'esperit del pla creat en l'estiu de 2015.

El govern valencià mostrava així la seua disponibilitat a col·laborar solidàriament amb la resta de comunitats autònomes de l'estat espanyol en l'acolliment del major número de persones refugiades i asilades que li fos possible, de manera immediata.

Este pla, que participem a l'estat, era una resposta urgent i d'emergència per a coordinar totes les accions i polítiques públiques d'atenció a les persones demandants d'asil

i refugiades a la Comunitat Valenciana, que començava a desenvolupar-se amb la comissió mixta entre govern valencià, les entitats del sector especialitzades amb persones refugiades i desplaçades, coordinada amb la Federació Valenciana de Municipis i Províncies, diputacions i els municipis, xarxa d'albergs temporals per a la primera acollida, xarxa de ciutats acollidores de persones refugiades i desplaçades i demandants d'asil de la Comunitat Valenciana, xarxa de centres d'acolliment per a persones refugiades, oficina d'atenció a les persones demandants d'asil i refugiades a la Comunitat Valenciana.

La creació de la comissió mixta coordinava i començava els mecanismes i els recursos públics necessaris per desenvolupar el present pla. La primera convocatòria, com els he dit, es va celebrar el 23 de novembre de 2015, (*remors*) i va ser presidida per esta vicepresidenta. L'última s'ha convocat recentment, el passat 21 de febrer; i es va acordar demanar a la Secretaria General d'Immigració i Emigració els informes estadístics sobre sol·licituds d'asil en 2016 i 2017, perquè d'ofici no se'ns estan lliurant, circumstància que ens deixa, com a govern, en una indefensió total respecte dels recursos oferits per a rescatar persones.

La comissió està formada per les direccions generals i les entitats especialitzades en atenció a persones refugiades i desplaçades:

Direcció general d'inclusió, funcionalment i orgànicament depèn del servei d'atenció a persones migrades; s'encarregarà de la coordinació tècnica, econòmica i política de la mateixa.

Direcció general de serveis socials, s'ocupa de coordinar les línies polítiques d'atenció i protecció social de les persones refugiades i desplaçades.

Direcció General de Cooperació i Solidaritat, s'ocupa de coordinar les línies en matèria de cooperació internacional que afecten directament a les persones refugiades i desplaçades.

Direcció General d'Assistència Sanitària, que s'ocupa de coordinar les polítiques sociosanitàries adreçades a les persones refugiades i desplaçades.

Direcció General de Política Educativa, s'ocupa de coordinar les polítiques educatives i d'escolaritat dels xiquets i xiquetes refugiades i desplaçades menors d'edat, i també de les persones que estigueren cursant estudis al seu país d'origen.

Direcció General de Treball i Benestar Laboral, s'ocupa de coordinar les polítiques actives d'ocupació i inserció laboral.

Direcció general d'igualtat en la diversitat, s'ocupa de les polítiques inclusives en la diversitat ètnica, religiosa, familiar, i fomenta programes per a la inclusió i la interculturalitat.

Direcció general de política lingüística i multilingüisme, s'ocupa de gestionar i dissenyar programes d'immersió lingüística, aprenentatge del castellà i valencià i el servei de traducció de les llengües que ho necessiten.

Direcció general d'igualtat de gènere, s'ocupa de garantir que tot el procés d'acolliment i inclusió social de les persones refugiades i desplaçades tinga una perspectiva de gènere.

La secretaria tècnica de la comissió l'ocupa una persona funcionària de la direcció general d'inclusió. I, entre les línies estratègiques per a la inclusió de les persones refugiades i desplaçades, treballarà d'immediat en l'escolaritat, atenció sociosanitària, atenció psicològica, atenció legal i administrativa, programes d'interculturalitat i polítiques d'inserció sociolaboral, per garantir una vida digna per a totes les persones refugiades i desplaçades al nostre territori.

La xarxa pública d'albergs té com a objectiu respondre de forma urgent i immediata a l'acolliment de les persones refugiades. La xarxa inicial està composta per albergs de l'Institut Valencià de la Joventut, Benicàssim, Alborache, Piles, la Florida, Benicarló, Navalón, Jaume I, Xera, amb 535 places individuals dins de l'àmbit sociofamiliar. Per al seu correcte funcionament, la direcció general d'inclusió va habilitar un crèdit extraordinari de 620.500 euros, el capítol II, destinat a reformes i manteniment de centres.

Anàlisi i estudi de les condicions de cada alberg per facilitar l'acolliment de famílies, garantint la major cohesió familiar. Coordinar amb les entitats Accem, Cepaim, Creu Roja, CEAR, ACNUR y Moviment contra la Intolerància l'acompanyament i primera acollida en la xarxa d'albergs des del punt municipal d'agència a persones migrades, o la més pròxima.

Creació d'un grup de voluntaris de cada alberg. Respecte de la xarxa de ciutats acollidores, busca vertebrar al llarg de tot el territori diferents iniciatives solidàries, per donar una major cobertura i atenció a les persones i famílies refugiades. La xarxa inicialment comptarà amb 110 punts d'atenció, on s'ubiquen les oficines d'atenció a persones migrades, les oficines de la xarxa Pangea.

A més, responsables de fer el seguiment i acompanyament del pla. A més, voluntàriament qualsevol ajuntament pot adherir-se comunicant-ho a la direcció general d'inclusió.

Creació d'un registre municipal de recursos i infraestructures de la localitat municipal o cedits per particulars i entitats. Creació d'un registre de famílies acollidores per a persones i/o famílies refugiades. Informe i avaluació per part dels tècnics de l'oficina de persones migrades amb una segona vivenda. Totes estes són les vivendes i recursos que entitats, persones particulars i municipis van posar a l'abast de La Generalitat.

Creació del registre, també, de persones voluntàries.

Respecte a la xarxa de centres d'acolliment per a les persones refugiades, es va a implementar de forma paral·lela la creació d'urgència d'esta xarxa de ciutats acollidores i albergs, que el govern valencià posà en marxa de forma permanent, més àmplia, de recursos especialitzats en persones refugiades, desplaçades i demandants d'asil, com a centres d'acolliment per a persones refugiades, els CAR. Esta mesura no serà immediata, però sí una línia estratègica de futur, tenint en compte la situació geopolítica actual.

La Generalitat signarà un conveni per fomentar que les entitats financeres ajuden a la creació d'una xarxa de recursos residencials, mitjançant la sessió d'habitatges i la seua gestió per part de les entitats del tercer sector, especialitzades.

La Generalitat habilitarà un telèfon i un correu electrònic per coordinar i atendre totes les demandes de solidaritat de

ciutats, particulars i entitats. El correu es diu *refugiadescv@gva.es*. A més, treballa amb un protocol de la mà de les entitats, per garantir que la tramitació dels expedients d'asil per part del ministeri i la seua posterior gestió per les comunitats autònomes siga més àgil i senzilla.

En conclusió, senyories, el govern valencià estava preparat ja a 2015, i ho està també ara per acollir més de 1.400 persones refugiades. Informar el Govern d'Espanya dels recursos que teníem a l'abast per a este acolliment. L'únic que falta perquè es produïxca és la voluntat de qui deté les competències en matèria de migracions i asil, el Govern d'Espanya. Que ens permeta fer-ho a les comunitats autònomes que, com la valenciana, tenim plans d'acollida preparats.

Els recorde que a dia de hui solament 64 persones refugiades són les que han vingut a la nostra comunitat. I ho han fet, a més, sense previ avís del Govern d'Espanya. Esta és la lamentable situació que tenim a hores d'ara. Estem preparades, estem preparats per a acollir més de 1.400 persones. Només necessitem que el Govern d'Espanya diga sí.

Moltes gràcies, senyories. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, vicepresidenta.

Senyories, per a substanciar la compareixença, en primer lloc, el grup que l'ha sol·licitat. En este cas, el Grup Parlamentari Popular. I per a fixar la intervenció, té la paraula la il·lustre diputada María José Catalá. Quan vosté vullga.

La senyora Catalá Verdet:

Moltes gràcies, senyor president.

Muy buenos días, señores diputados.

Buenos días, señora vicepresidenta.

Como usted ha relatado, el pasado 22, 23, 24 y 25 de febrero de 2016 realizó usted, acompañada por cinco personas más, una de ellas un audiovisual de Presidencia, un viaje para firmar convenios con las autoridades de los gobiernos de la región periférico del Egeo meridional y la región periférica del Egeo septentrional, sobre el traslado de personas refugiadas procedentes de la guerra en Siria a la Comunidad Valenciana.

Hizo usted ese viaje sin ostentar atribución legal alguna para suscribir los referidos documentos. Se ha amparado usted en el artículo 62.5 del Estatuto de autonomía. Y yo le diré que el artículo 62 del Estatuto de autonomía dice que La Generalitat ejercerá su acción exterior en la medida en que sea más conveniente a sus competencias y siempre que no comprometa jurídicamente al estado en las relaciones internacionales ni suponga injerencia en los ámbitos materiales de las competencias reservadas al estado.

El artículo 149.1, concretamente el 1.3, atribuye en exclusiva al estado la competencia en materia de relaciones

internacionales, y determina igualmente el artículo 97 del texto constitucional que el gobierno dirige la política interior y exterior.

Usted anunció el día 15 de febrero el viaje en una rueda de prensa, en la que expuso que una semana después iniciaría el desplazamiento de una delegación de La Generalitat a Grecia para visitar los campos de refugiados de Mitilene en Lesbos y Leros, y se reuniría con los responsables del gobierno de Rodas, con los que firmaría inicialmente lo que denomina un convenio declarativo y que les permitiría afianzar alianzas en este asunto.

El objetivo, según usted, era avanzar para que las personas refugiadas pudieran viajar al otro del mar y lograr tener una vida digna. En ausencia de competencias para firmar estos convenios, concretamente en materia de relaciones internacionales y en materia de asilo y refugio, que son competencias, como le he dicho, reservadas exclusivamente al estado, eleva usted al Consell una declaración, una propuesta de colaboración con el estado para el traslado humanitario de refugiados.

Una propuesta de acuerdo que únicamente tenía por objeto amparar su actuación para que usted, que no ostentaba competencia alguna en esta materia, pudiera justificar que en todo momento había actuado siguiendo el criterio político del Consell.

El 18 de diciembre de 2015, en sesión plenaria del gobierno valenciano, se acuerda encomendar a la Presidencia de La Generalitat y a la vicepresidencia y *conselleria* de igualdad la firma de un protocolo de intenciones de la administración general del estado para el traslado humanitario de refugiados.

Un protocolo de intenciones que, según sus declaraciones, era una propuesta para la formalización urgente con el estado de un convenio de colaboración que permitirá el inicio del traslado de refugiados no más allá del 1 de febrero, como ha dicho usted anteriormente. Pero lo bien cierto es que dio traslado a la administración general del estado de este documento el 18 de enero de 2016, es decir, un mes después de que el Consell adoptara el acuerdo anteriormente mencionado.

Cabe destacar que la fecha de remisión del proyecto, cuando usted remite el convenio a la administración del estado, coincide con la fecha en que La Generalitat recibe una comunicación vía correo electrónico, de las autoridades griegas, dando respuesta a los contactos iniciados por la Generalitat valenciana. Y es en esa fecha en la que se concreta la reunión con las autoridades griegas, cuando usted se sabe sabedora de la falta de competencias para suscribir un convenio con ellas, acerca del traslado de refugiados.

El 18 de enero de 2016, en esa documentación que usted nos ha proporcionado y a instancias de la vicepresidenta, se ponen en contacto con la Generalitat valenciana las autoridades griegas, a fin de concretar el encuentro los días 8 y 10 de febrero. Posteriormente, ante la inminencia del viaje programado, y sin haber obtenido respuesta del estado, usted, en fecha 19 de febrero, informa al gobierno valenciano de la realización del referido viaje.

Y como puede comprobar, según una nota de prensa emitida por el gabinete de comunicación de la Presidencia de La Generalitat, informa los asuntos tratados en el consejo del gobierno valenciano.

Entendemos que en esa reunión la vicepresidenta dio cuenta al resto del Consell de los convenios a suscribir con los gobiernos de las regiones periféricas del norte y el sur Egeo, convenios que no se corresponden con el remitido al Ministerio de Hacienda y Administraciones Públicas, porque usted los cambió por una declaración de intenciones, porque no tiene competencias por parte de La Generalitat.

Usted no tiene competencias y no podía suscribir ese tipo de convenios. Pero se va a Grecia. Se va a Grecia, firma unos documentos para los que no tiene competencia, le genera al erario público un gasto de 7.500 euros, se lleva un cámara y hace lo que mejor sabe hacer: posar.

Mire, señora vicepresidenta, usted no tenía competencias para hacer ese viaje. Usted no tenía ninguna competencia para realizar ese viaje, ni tampoco para firmar los documentos que firmó. Documentos que finalmente fueron declarativos, porque se sabía no competente.

Primero, no avisó a la cámara de la firma de los tratados y los convenios, como marca el reglamento de esta cámara. Luego, dice que viene a informar, es verdad. Pero no pidió una autorización previa. Después, remitió un mes después de aprobarse en el pleno del Consell el documento del estado. Después, no esperó a la contestación del estado. Después, firmó los documentos.

Y después hizo algo para mí inaudito: puso en marcha un proyecto, un plan, estupendo, pero algo que no esperaba yo de usted. Es decir, hace aquello para lo que no tiene competencias, y no hace correctamente aquello para lo que sí tiene usted competencias.

Mire, usted tiene competencias para garantizar la dotación de recursos educativos, sanitarios, de las personas que vienen refugiadas a nuestra comunidad. Y ha leído una relación de soluciones habitacionales, permítame que le diga, que trasladó al gobierno de España. En una respuesta al senador Mulet, el Gobierno de España nos dice lo que nos dice y todos sabemos, y es que esas soluciones habitacionales no son correctas ni son adecuadas.

Mire, me imagino que le dolería a usted bastante la siguiente crónica: «Las afueras de Alcublas. Tener constancia de lo que es el alberge supone acercarse mucho al mismo, porque de lejos se reduce a un inmueble solitario, semiabandonado y raído por el sol. De cerca, es un edificio de color salmón con desconchones, algún que otro cristal roto, papeles en la junta de ventanas para evitar que entre el aire.

»Un campo de fútbol convertido en pedregal, con las porterías tronchadas y oxidadas como idílica vista, y un vestuario anexo, tomado por las hojas secas y cajas de cartón abandonadas. Y lo más chocante, ni una sola cama en su interior. Solo un colchón, apoyado en una pared, como mínimo elemento para llamar al inmueble hogar.»

Eso es parte de lo que usted ofreció. Me imagino que recordará esta portada. Me imagino que recordará estas

fotografías. Esto es lo que usted ofreció a los refugiados. Es decir, hizo aquello para lo que no tenía competencias, y aquello para lo que sí tenía competencias, lo hizo de esta manera. *(Aplaudiments)*

Mire, sabía que iba a venir usted con la foto del niño Aylan. Por si no la sacaba, yo la traía. Yo he sido portavoz de un gobierno, y a mí esta foto me indignó. Nunca, y digo nunca, como portavoz de un gobierno, me atrevería nunca a poner una foto de un niño muerto para hacer una publicidad de mi propia persona. *(Aplaudiments)* Es inaudita y es indigna.

Sabemos que usted tiene un afán desmedido, desmedido... Sabemos que usted tiene un afán desmedido, pero absolutamente desmedido, por parecer una persona totalmente solidaria, amable, acogedora, atenta. Y a mí me parece bien. Pero, hágalo de verdad. Porque usted ha puesto a disposición de los refugiados lo peor que tiene esta comunidad. Sin camas, sin tapas en los lavabos. Sin ventanas, sin marcos, sin nada. Sin nada.

Y eso, para mí, como valenciana, no es ser un pueblo solidario, no es ofrecer esta tierra a las personas que vienen en solidaridad. Eso es, señora vicepresidenta, postureo. Postureo, ganas de irse a hacerse la foto a Lesbos y no ganas de trabajar aquí para poner a disposición de estas personas lo mejor que tenemos, que no es eso, señora vicepresidenta.

Pero mire, esa es la cuestión, que cuando uno se quita la camiseta, es muy difícil. Y cuando pasa de la camiseta a la moqueta, es mucho más difícil.

Muchas gracias. *(Aplaudiments)*

El senyor president:

Moltes gràcies.

Senyories, coneixerem ara la posició de la resta de grups polítics, en este cas de Podemos-Podem, per a fixar la seua posició, preguntar, fer observacions sobre la compareixença de la vicepresidenta del Consell.

Senyora Meco, quan vosté vullga.

La senyora Meco Tébar:

Moltes gràcies, president.

No quiero empezar mi intervención felicitando a las mujeres de esta cámara y a todas las trabajadoras de la casa, porque lo que quiero pedirles es que sigamos alerta, sigamos en lucha, sigamos juntas y sigamos unidas. Sigamos, porque como dice Gioconda Belli, queremos flores hoy. Cuanto nos corresponde. Queremos el jardín del que nos expulsaron.

Y la verdad es que, dicho lo cual, yo, después de oír la intervención de Mónica Oltra y la intervención del Partido Popular, me pregunto de qué hablamos hoy. Si de lo que estamos hablando es de fotos, de réditos políticos, de luchas electorales, de campañas, o de lo que estamos hablando es de

derechos humanos. Se lo digo también a usted, señora Catalá. O de lo que estamos hablando es de derechos humanos.

¿De qué hablamos? ¿De Mónica Oltra o hablamos de los derechos de los refugiados, de la dignidad humana? ¿Queremos, quieren ustedes, hablar de medidas efectivas en favor de los refugiados? Porque quien les habla quiere, quiere su grupo, quieren los colectivos sociales, quiere la ciudadanía española, lo quiere la ciudadanía valenciana. Queremos hablar de eso, efectivamente, pero con medidas, con soluciones y ya. Hay mucha gente que no tiene ya tiempo, que ya ha muerto. Hay mucha gente que nos necesita urgentemente y para eso hay que apelar y exigir responsabilidades. Todas. Efectivamente. Pero empezando con las primeras, con las que más capacidad de acción tienen, con aquellas que pueden solventar el problema.

Porque miren, yo quiero que tengamos en la mente la foto, porque la foto de las condiciones en las que están es esta. Esta es la foto de las condiciones en las que hay mucha gente que están. Esta los mayores. Pero miren los menores, metidos en cajones. Se la voy a dejar aquí para que sepa de lo que estamos hablando, para que no se le olvide que hablamos de menores vulnerables. Vulnerables de esta manera.

Y como hablamos de ello, yo quisiera recordarles que la capacidad de acción le pertenece al Gobierno de España, le pertenece a su partido, le pertenece también a todos los gobiernos de la Unión Europea. Porque imagino que usted, como yo, ustedes, como yo, se preguntan qué Europa queremos. Si queremos la Europa de los valores o la de la xenofobia, si queremos la multicultural o la racista, si queremos la de las libertades o la de la represión y de la expulsión. Hay violencia legislativa en nuestras normas, la hay, y se sigue impulsando.

Noventa organizaciones europeas denuncian las recientes recomendaciones migratorias de la Comisión Europea en la que participa el gobierno español, de la semana pasada que salieron, y dicen que traerán más daño y sufrimiento y no se aprende. Desandamos el camino. El loco de Trump no está tan lejos, sus políticas ya son realidad en Europa.

Señora Oltra, hablamos claro de derechos humanos, de los irrenunciables. Hablamos –como usted bien sabe– de millones de personas a las que el PP y por extensión el subsecretario de estado para la Unión Europea Jorge Toledo les debe un respeto. No se puede aludir a toda esta gente que sufre cada día diciendo «los que se tiran al mar» y no sabiendo ni cuántos son. No se puede. Hablamos de condiciones dignas para personas que huyen del hambre y de la guerra. Hablamos, hablamos, pero hay que adoptar medidas y ustedes, su gobierno, tienen la llave de la cuestión.

Mientras los políticos con responsabilidad no actúan, la gente muere, es víctima de la guerra, de la traca, del olvido. ¿Cómo creer que están sus señorías del Partido Popular, cómo venir a esta cámara a decir que están preocupados por la acogida y las condiciones de la acogida, si el señor Rajoy no recibe a cinco alcaldes y alcaldesas del cambio que tienen medidas concretas para luchar por la acogida? (*Aplaudiments*) ¿Cómo se puede? ¿Cómo se puede?

Mire, hay valores de fondo en todo esto. La solidaridad, la resiliencia, la unidad de la acción ante la injusticia, ante la ausencia de humanidad. Pero junto a ello está el acierto, el

acierto de una vez por todas en las políticas. Mi amigo Javier de Lucas, como bien saben, académico y defensor de los derechos humanos, indignado por la falta de voluntad de los gobernantes europeos, por la falta de voluntad del gobierno español, escribía hace unos días: «Nos queda la ciudadanía activa y solidaria, la resistencia, la denuncia. También en los medios de comunicación y en la redes, las propuestas alternativas.» Nos queda, en efecto, la protesta. Pero siempre nos queda la propuesta. A veces de voces del cambio, a veces de la calle, de la ciudadanía, a veces juntas.

Yo hoy les he hecho llegar a mis compañeros y compañeras de la comisión de derechos humanos una petición de una ONG, Save the Children, de una acción concreta para proteger a los menores no refugiados, no acompañados, que insten al Consell a que determine exactamente el número de plazas suficientes para esos menores máximamente vulnerables que viajan solos. Priorizar esas plazas, identificarlas. Si de verdad hablamos de derechos humanos –y termino–, si de verdad nos comprometemos con ellos, seguro que de ahí saldrá la firma de todos los partidos políticos.

Ahora bien, señorías del Partido Popular, cuando la firmen tengan en cuenta que esos menores no acompañados son tan vulnerables porque ustedes no han hecho nada por evitarlo, ni aquí, ni en Europa. Piensen que esos menores, esos niños, esas niñas, sus padres, sus familiares, tienen derechos que estos gobiernos les niegan. Piensen sus señorías del Partido Popular cuál es el papel del Gobierno de España, el de su partido. Si seguir...

El señor presidente:

Senyoria.

La senyora Meco Tébar:

...levantando muros infranqueables frente a derechos humanos o defenderlos. Nosotros estamos por defenderlos en las instituciones, en los tribunales, en la calle, junto a los movimientos sociales. Piensen pero reaccionen, porque más allá de aquí, más allá de una cámara acolchada hay gente que muere, hay gente que sufre. Piensen. (*Aplaudiments*)

El señor presidente:

Moltes gràcies, senyora Meco.

Per a fixar la posició del Grup Parlamentari Ciudadanos, fer preguntes. Recorde que s'estan dirigit a la compareixença de la vicepresidenta del Consell. (*Veus*) Jo done per fet que les seues senyories coneixen tots el reglament, que són experts.

Senyor Alexis Marí té vosté la paraula.

El señor Marí Malonda:

Gracias, *president*.

A ver si usted va a ser del PP y no se ha dado cuenta aún. Es broma.

Vicepresidenta, ante la dramática emergencia que sufren los miles de refugiados, hemos visto estos días atónitos cómo el gobierno central y este Consell se pasan el día enfrentados, discutiendo y echándose en cara quién lo hace peor. Quién lo hace peor. Todo menos resolver de momento esta situación. Está muy bien anunciar iniciativas y hacer viajes a Grecia, pero eso ha de traducirse, vicepresidenta, en política de hechos. Ese reguero de buenas intenciones al que nosotros – también le digo – nos sumamos, no ayuda de forma eficiente a quien más lo necesita.

Por eso, vicepresidenta, explíquenos, ¿cuál es el plan real del Consell además de presionar al gobierno central? ¿Cuál es el plan B? Porque, de momento, lo que hemos visto es que aunque se ha incrementado la partida destinada – que le aplaudimos también – a la red de oficinas de inmigrantes, la mayoría de lo que se ha anunciado son sólo promesas. Traer a más de mil refugiados con un barco, ceder el Veles e Vents como espacio para acoger refugiados y ofrecer una red de albergues públicos para los refugiados. Poco más. Que, por cierto, la mayoría de estos espacios no reúnen las condiciones ni de habitabilidad, ni higiénicas. Muchos están semiabandonados, no hay camas, ni cocinas, ni casi baños. ¿Así es como queremos que vivan los refugiados cuando los traigamos?

Mire, nosotros nos preguntamos, ¿y después de esto qué? ¿Qué hay después de esto? Una vez estén aquí en el Veles e Vents, en albergues o donde sea, ¿qué medidas tienen previstas para que se integren los niños refugiados en los colegios? ¿Van a recibir los niños la atención debida? ¿Cómo van a garantizar que los refugiados tengan empleo? ¿Cómo van a garantizar una integración real? Porque si en un sistema efectivo de acogida, abro comillas, dice «los refugiados pueden acabar en la indigencia a medio plazo». Esto no lo digo yo, como bien lo anunció, es el director de Amnistía Internacional en España.

No debería nadie hacer política de pancarta a costa de un tema tan sensible. No se pueden traer refugiados para ganar votos si no les van a dar una solución vital que les garantice un puesto de trabajo. Que, por cierto, al final es lo que dignifica y lo que hace efectiva una integración real.

Hace falta una mayor implicación para acoger y atender a las personas refugiadas. Más voluntad política, más voluntad política y menos buenos gestos, porque hablamos de la vida de miles de personas. No nos podemos quedar solo y simplemente con los gestos. ¿Van a poner a disposición del gobierno central plazas y recursos suficientes para acoger a los niños y niñas refugiados no acompañados que se encuentran en los campos de refugiados de las islas griegas?

¿Van a trabajar con el gobierno para cambiar la política de asilo? Porque nos preguntamos, ¿qué política de asilo es la que restringe la entrada a la mayoría de refugiados? El asilo no se pide para buscar trabajo, sino para huir de un drama y es una verdadera vergüenza la política de asilo que tenemos ahora mismo.

También habría que trabajar en un protocolo concreto, vicepresidenta. Un protocolo concreto de integración laboral, educativa, sanitaria, de alojamiento, porque, sinceramente, su plan de cuatro páginas de atención a personas refugiadas no nos parece que vaya a resolver de momento esta dramática emergencia.

Por cierto, vicepresidenta, ¿cómo fue su último viaje a Bruselas? ¿Achuchó a los eurodiputados, al señor González Pons, a la señora Punset? Bueno, a la señora Punset apriétela lo justo, pero apriétela. ¿Ha apretado usted al señor González Pons, al señor Jáuregui con el tema de los refugiados? Esa es una labor que está en su mano, es una labor que debe usted hacer.

Mire, no quiero pasar, no quería acabar tampoco sin hablar de lo curioso que nos parece que el Partido Popular solicite la comparecencia de usted aquí, vicepresidenta, cuando el Ministerio del Interior es que el bloquea todas las llegadas de refugiados aun teniendo la obligación de traer refugiados por su compromiso con la Unión Europea. Lo del PP es, bueno, voy a dejarlo como hipocresía, cinismo y una osadía que nos deja perplejos.

Mire, esto es lo que bien ha anunciado la compañera..., sí, esto es lo que ha anunciado la compañera Fabiola Meco. Esto es lo que dijo ayer el secretario de estado para la Unión Europea. Dice: «Los pico mil no sé, dos o cinco pico mil, no sé.» Y son lo que se tiran al agua. Entenderá a lo mejor que es para refrescarse, no lo hemos entendido. Yo, vamos, mire, yo creo que nunca un señor tan incapaz y con tanta falta de sensibilidad pudo llegar a tanto y un partido a menos.

Y acabo. La política de refugiados está siendo un descontento continuo. Un descontento continuo, vicepresidenta. Hoy por hoy no estamos a la altura de lo piden los ciudadanos, no estamos. Miles y miles de personas huyendo de la hambruna, el frío, sin acceso a alimentos, sin atención sanitaria. Así que déjense todos de promesas, pónganse de acuerdo, coordínense y actúen porque es vergonzoso como estamos mirando hacia otro lado ante el peor drama humanitario de las últimas décadas.

Y dicho todo esto, le adelanto, vicepresidenta, le adelanto, en medidas reales y efectivas con relación a mejorar y solucionar el grave problema con los refugiados, a nuestro grupo parlamentario nos tendrá de costalero con usted.

Muchas gracias. (*Aplaudiments*)

El señor president:

Moltes gràcies, senyor Marí.

En nom del Grup Compromís tindrà la paraula la il·lustre diputada Marian Campello, per a preguntar, fer observacions, fixar la posició del seu grup sobre la compareixença de la vicepresidenta.

Quan vosté vullga.

La senyora Campello Moreno:

Gràcies.

Gràcies, president, i gràcies per la compareixença, vicepresidenta.

A la comissió de drets humans del 4 de maig del 2016 vingué a parlar-nos i a contar-nos què és el que havia vist vostè a Lesbos i començà citant el papa Francisco. Jo hui volia començar igual, citant el papa Francisco. Digué que «el mundo no puede ignorar la eclosión de la crisis humanitaria». Papa Francisco que, per cert, esta setmana demanava a tots els líders europeus que vagen a Lesbos a vore què és el que està passant amb les persones refugiades.

El papa potser no siga un referent per a tot el món, però sí que és un referent per a gran part del món. Així que jo crec que era interessant que parlàrem d'esta frase, perquè crec que és una frase que té més raó i més sensibilitat que moltes de les que hui hem escoltat aquí en este parlament.

Però açò no és una qüestió d'espiritualitat, és una qüestió de drets humans. Parlem que teníem xarxes d'albergs, especialistes en atenció a persones refugiades, coordinació en conselleries, diputacions, municipis, empreses privades que se prestaren a ajudar com són Cajamar, Balearia. Se teixí una xarxa de solidaritat que estava teixint-se de baix cap a dalt. I sabem que el nostre territori està preparat per a rebre als refugiats i li podem dir al Grup Parlamentari Popular que estiguen tranquils, que estiguen tranquils, no patiu. Estem preparats per a rebre els refugiats.

Però hui no hem vingut a parlar de com ens hem de preparar per a rebre als refugiats. Hui hem vingut aquí a parlar, senyora vicepresidenta, no sé molt bé de què. No sé de què hem vingut a parlar aquí avui. De què, senyora Catalá? De posar contra les cordes, a qui? A Mònica Oltra? Ha vingut açò a posar contra les cordes a Mònica Oltra? *(Veus)* Qui? Ells? Els de *negrolandia*? Els de Blasco? Els de Tauroni? Eixa *panda* són els que vénen a parlar-nos de competències i cooperació *(Aplaudiments)*

El senyor president:

Senyora...

La senyora Campello Moreno:

Si volen parlar de competències que li demanen la compareixença al senyor Rajoy i li pregunten per què hem rebut només que el 5% dels refugiats que s'han compromés a Europa a rebre al nostre estat.

Mire, el nostre grup està molt orgullós de tindre un govern que, si s'extralimita, s'extralimita per portar els refugiats al nostre territori i no per disparar amb bales de goma en la costa del Tarajal. Quinze morts allí tingueren en la costa del Tarajal. Quinze morts que pesen en la motxilla del Partit Popular. I espere que els pesen molt, com els han de pesar els vint graus baix zero...

El senyor president:

Senyoria...

La senyora Campello Moreno:

...que n'hi ha en els camps de refugiats. *(Protestes)*

El senyor president:

Senyoria.

La senyora Campello Moreno:

...i el fang. *(Protestes)*

El senyor president:

Senyoria.

La senyora Campello Moreno:

Que els pese el fang. Que els pese la neu.

El senyor president:

Senyoria, centre's vostè...

La senyora Campello Moreno:

Que els pesen les competències, que els pesen les competències... *(Veus)*

El senyor president:

Senyoria. Diputada, centre's... Un segon, un segon. *(Veus)* Un segon. Senyories.

Senyoria, estem en una compareixença de la vicepresidenta per a parlar de la seua gestió,...

La senyora Campello Moreno:

Continue.

El senyor president:

...la seua compareixença. No anem més enllà del que és la compareixença.

La senyora Campello Moreno:

Que els pesen els vint..., –vaig a tornar a repetir-los-ho– els vint graus baix zero, que els pese el fang, que els pese la neu, que els pesen les competències que no servixen de res si no se fa ús d'elles, com està fent el govern de Madrid, el govern que tenen vostés. (*Aplaudiments*)

Miren, açò no és un debat de competències, és un debat de cares, és un debat d'ulls, de famílies trencades, és un debat de guerra, d'èxode, és un debat fúnebre, un debat que està deixant vides al fons de la mar, és un debat d'éssers humans i que sent dir-los molt que són éssers humans que tenen cares com eixes. Com eixes, tenen les cares. Persones i cares que podrien ser bombardejades demà mateix. Però que podem acollir-les a la nostra terra i podem donar-los recer. (*Veus*)

Per cert, nosaltres parlem de competències mentre eixes persones poden ser bombardejades. Parlem de competències, ¡molt bé!, aquí, en els nostres seients, amb la calefacció, amb els nostres sous. ¡Que fàcil!, ¿eh? ¡Que fàcil es parlar de competències mentre s'estan morint allí les persones! ¡I allargar el debat! ¡I vinga allargar-lo! Bé. (*Veus*)

El senyor president:

Senyoria, finalitze vosté.

La senyora Campello Moreno:

En fi, pensen que mai els podria passar, jo crec que la ignorància és molt atrevida. (*Veus*)

Senyora vicepresidenta, en els camps de refugiats no n'hi ha possibilitat de vida digna. A les nostres ciutats pot haver-hi possibilitat de vida digna, a les nostres muntanyes, als nostres rius, a les nostres terres. El poble valencià és un poble acollidor i tenim... (*Veus*) El poble valencià és un poble acollidor i tenim un govern que vol donar-los la benvinguda.

Així que, gràcies, senyora vicepresidenta, gràcies govern del botànic, gràcies Mònica. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, il·lustre diputada.

Senyories, ara coneixerem la posició sobre la compareixença del Grup Parlamentari Socialista.

¿Volen formular alguna pregunta, observacions sobre la compareixença?

A tal efecte, té la paraula la il·lustre diputada Clara Tirado.

Quan vosté vullga.

La senyora Tirado Museros:

Gràcies, senyor president.

La veritat és que esta és una d'eixes ocasions en què una es planteja si el menyspreu que la ciutadania en general sent pels que avui ens dediquem a la política no és, fins i tot, poc per al que podria ser.

Assistim a una sol·licitud de compareixença a la vicepresidenta del govern interessant-se pels mitjans que ha oferit La Generalitat al govern de la nació per a acollir als refugiats sirians que arriben a Espanya, i ho fan els mateixos que van afirmar que l'asil als refugiats de la guerra de Síria no era més que un colador de terroristes, ho fan els mateixos, exactament els mateixos que des que es va iniciar aquell conflicte només han estat capaços d'acollir 600 dels 17.700 als que s'havien compromés.

La interpel·len, senyora vicepresidenta, els mateixos que encara avui, després d'una condemna en ferm i un incessant i vergonyós rosari de confessions, no han trobat encara temps per a demanar perdó per haver emparat en el seu mateix govern, protegit en aquests Corts, justificat en aquesta tribuna, i defensat amb fons públics als capitosts d'una trama de delinqüents que saquejaren l'ajuda que els valencians creiem estar prestant a xiquets violades l'Àfrica.

Miren, quan la magnitud d'eixe exercici de cinisme ocupa les hores, ocupa les energies i les ments dels que haurien d'estar en aquest hemicicle dedicats a fiscalitzar l'acció del govern i haurien de fer-ho en coherència amb el seu programa polític, les seves declaracions públiques i la seva acció de govern més immediata, que no és altra que impedir l'arribada dels refugiats de la guerra de Síria a aquest país, és impossible no sentir una immensa vergonya, una immensa vergonya aliena no exempta d'una bona dosi d'indignació i, ¿per què no?, també de certa nàusea.

Miren, no m'indignaria tant la iniciativa si no sabera –com sé– que l'objecte d'esta no és en cap cas assegurar el benestar dels que arriben a aquesta terra fugint de la guerra, tant com el d'alçar una inútil cortina de fum que dissimule la magnitud de les vergonyoses dades que en matèria d'asil, en matèria de solidaritat i decència bàsica (*algú tus*) lluïxen en l'haver de Mariano Rajoy, l'impassible. (*Aplaudiments*)

Senyora Oltra, sabem que aquesta és una pràctica habitual en els autors de la compareixença que avui ens ocupa, i encara que ens molesta –he de confessar-li– la portem amb bon rotllo, amb bon humor cada vegada que ens vénen amb el romanç de la insofrible partitura dels seus llocs comuns favorits –ja sap–, l'amenaça catalana, les senyes d'identitat, la connexió veneçolana de Podem i, darrerament, també he de dir el seu arravatament de solidaritat amb l'organització ultracatòlica Hazte Oír en la seua campanya transfòbica i exigència perquè se'ls done –a ells sí–, se'ls done asil als carrers d'aquesta comunitat perquè puguen passejar confortablement el seu missatge d'intolerància, i ja que ens posem catòlics, ¿per què no dir-ho?, de pura i genuïna maldat.

El problema, senyor Oltra, és que açò d'avui no es pot dur amb humor, impossible dur-ho amb humor. El desvergonyiment d'alguns en aquesta matèria, el menyspreu que senten cap a les tasques d'aquesta cambra i les possibilitats reals que

tenim d'intervenir per portar pau, dignitat i futur a aquells als quals la guerra els les ha arravatat mereix, a més de la seva resposta, també una condemna contundent.

El seu compromís, senyora Oltra, amb aquestes Corts és el d'aconseguir, sense més dilacions i amb les pressions que faça falta, l'arribada de com a mínim la quantitat de refugiats que com a estat un dia ens vam comprometre.

El seu compromís, senyora Oltra, és el d'arrancar de les entranyes de la guerra fins l'últim xiquet i xiqueta, home o dona que siga possible.

El seu compromís, senyora Oltra, ha de dirigir-se a parar l'incessant naufragi de vides humanes en aquest marc de vergonya en què hem convertit el Mediterrani, i després assegurar que aquestes persones siguen ateses evidentment amb la dignitat que mereix qui busca la nostra terra, refugi i pa.

Mire, en el primer i en el segon objectiu compte vosté amb l'absoluta confiança del meu grup parlamentari.

I pel que fa a la real, a la real i lamentable intenció de la interpel·lació rebuda, ¿què vol que li diga? Senyora vicepresidenta, compte vosté amb la meua més absoluta solidaritat.

Moltes gràcies. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyora Clara Tirado.

Senyories, per a contestar a les intervencions té la paraula la vicepresidenta del Consell.

Quan vosté vullga.

La senyora consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives:

Gràcies, senyor president.

Gràcies als grups que han mostrat sensibilitat en el tema del debat, gràcies als grups que han posat el dit on tocava, en el compliment dels drets humans, en l'abisme al que en este moment està aguantant-se la Unió Europea davant d'un fracàs civilitzador que suposa tancar les fronteres a la gent que fuig de l'horror, de les bombes, de la guerra.

Gràcies a la gent que s'ha molestat en saber què fem a Brussel·les quan anem. Gràcies, senyor Marí, efectivament el tema dels refugiats i refugiades va ser un tema recurrent amb els diputats valencians que vaig poder parlar, vaig tematitzar això, també amb les diferents persones amb les que em vaig entrevistar i que tindrè gustosament, bé, respondre-li quan vosté vullga sobre este viatge.

Gràcies als que s'han molestat en preguntar-se quin és el pla de La Generalitat, fins i tot gràcies senyora Catalá per dir que el pla és estupend, amb això vosté inconscientment ens ha donat la raó i sap que tenim un molt bon pla però que no podem dur-lo a terme si el Govern d'Espanya continua mostrant la indolència que té amb este tema.

Aleshores, senyor Marí, n'hi ha un punt en el que no n'hi ha pla B, no pot haver-hi pla B perquè –ja ha eixit– n'hi ha una qüestió de competència, i és que la política de migracions i d'asilés és competència exclusiva del Govern d'Espanya. N'hi ha gent que em diu, «agarra el barco i dus-te'ls», gent senzilla, del carrer, que no entén per què els governs no donem una resposta a eixa situació, doncs vas pel carrer i et diuen, «agarra el barco i dus-te'ls», i no es pense vosté que a vegades no m'han entrat ganes. Estem preparats, no tinga cap dubte, i les infraestructures estan preparades, no tinga cap dubte. I ara li explicaré més sobre les infraestructures.

Però abans que res jo també pregunte, ¿no?, ¿quin és l'objecte d'esta compareixença? Coincidisc en la pregunta d'alguns grups que s'han fet este qüestionament. ¿Quin és l'objecte d'esta compareixença, senyora Catalá? Perquè ha parlat vosté de tot, ha parlat de les competències per a fer el viatge a Grècia, té vosté una especial obsessió en el viatge a Grècia.

I, mire vosté, estic ¡orgullosa! de formar part d'un govern que ha sigut el primer govern de la Unió Europea en visitar els camps de refugiats a Grècia. (*Aplaudiments*) Estic ¡orgullosa!, senyora Catalá, orgullosa d'haver pogut mostrar davant de la ciutadania el que passa allí, orgullosa d'haver-ho vist amb els meus ulls, orgullosa, sí, d'haver fet un viatge duríssim, duríssim, difícilment narrable, que encara se'm posen els pèls de punta quan em toca parlar sobre este viatge, estic orgullosa d'haver-lo fet i el tornaria a fer.

No sé si vosté està tan orgullosa dels viatges que es feien en el govern que vosté estava. ¿Sap vosté els viatges que es feien? Se n'anaven a Nova York, a la Quinta Avinguda, a alternar amb la *jet set*. Vosté se n'anava amb el senyor Buch a Sachsen-Anhalt a vendre un *paquete turístico*, de no sé què perquè vosté tenia competències en educació. Sí, a vendre el *turismo residencial* a Sachsen-Anhalt. Eixe és el seu viatge. La senyora Bonig també se n'anava amb el senyor Buch a vendre pisos a Finlàndia. (*Aplaudiments*)

Eixos eren els seus viatges, eixos eren els seus viatges, vostés se n'anaven *de agente inmobiliario*, jo no me n'ha anat a Grècia *de agente inmobiliario a venderle pisos a los ricos finlandeses* com feien vostés. Per cert, gràcies per recordar que el viatge de sis persones costà 7.000 euros quatre dies, gràcies per recordar-ho, el que costaven els seus no ho sabem a hores d'ara. (*Aplaudiments*)

Mire, mire, mire, ¡relájase, senyora Bonig!, si vosté vol debatre amb mi demane una compareixença com ha fet la senyora Catalá que sí que ha tingut *redaños* per a fer-ho. Faça-ho vosté també que té el reglament per a fer-ho. (*Aplaudiments*)

Mire, vosté em parla a mi de viatges, em parla de competències, i llig tot l'article de l'Estatut d'autonomia excepte l'apartat 5, que és justament en el que s'empara esta declaració d'intencions, però és que no vaig a entrar ahí perquè ja vaig fer una compareixença i, a més, no és l'objecte d'esta compareixença. Ja li he respost mil voltes, per escrit, oral, per dalt, per baix, ja té vosté totes les respostes, si vol insistir, insistisca.

Em parla vosté de fotos, i açò em pareix especialment sagnant. ¿S'enrecorden vostés del xiquet que va vindre a la Comunitat Valenciana, el xiquet refugiat, Osman, que tenia una malaltia, una espècie de paràlisi cerebral? ¿S'enrecorden?

¿S'enrecorden, no? ¿S'enrecorden de la foto que es va fer amb el delegat del govern, veritat? El delegat del govern va dur a este xiquet, es va fer la foto amb ell, i tot tan bonic. N'hi ha un munt de xiquets allí en situació de vulnerabilitat i eixos estan allí encara.

¿Sap vosté que jo vaig anar també a vore al xiquet i als seus pares? No ho sap, i no ho sap perquè la meua condició per a anar a vore'l va ser que no n'hi haguera foto. ¿Ho sap vosté? (Veus) Doncs ara ¡ho sap! Al contrari que el delegat del govern.

I aleshores vostés tenen un problema, i és que fan projeccions i *se cree el ladrón* –a vegades, fins i tot literalment– *que todo es de su condición*. I no és així, senyora Catalá, no és així. Vosté ha reconegut que el pla és estupend, aleshores no li'l vaig a repetir.

Però, mire, sobre les infraestructures, ¿val?, i anem a la pregunta, a la contestació que se li fa al senyor Mulet –que vosté ha fet referència–. ¿Sap vosté què diu esta contestació? Diu: «1.139 places s'han considerat no adequades.» Haguera estat bé que el Govern d'Espanya esta comunicació ens l'haguera feta al govern valencià, que encara estem esperant.

El Govern d'Espanya, en la reunió del 9 de setembre de 2015, que per cert és una reunió del 8 de setembre de 2015 que es convoca, es desconvoca, i no sabiem com aclarir-nos perquè n'hi havia una allau –com dic– de solidaritat a tot Espanya després de la publicació de la foto –que li he mostrat abans– i el Govern d'Espanya no hi havia reaccionat i n'hi havia convocat una reunió de migracions sense tindre en compte el problema dels refugiats i no estava en l'ordre del dia, ¿val?, i les comunitats autònomes demanem que això s'incloga en l'ordre del dia i aleshores s'inclou a petició de les comunitats autònomes.

Doncs, bé, en eixa reunió se'ns planteja des del ministeri que van a centralitzar tots els recursos, i que tot això va a controlar-lo el Govern d'Espanya, i que les comunitats autònomes el que hem de fer és posar els recursos en una web, els recursos que tingam propis de municipis, d'entitats, de les ONG, etcètera, que ells ja diran qui ha d'anar a quin lloc.

I ahí les comunitats autònomes, quasi totes i de tot signe polític, el que plantejem és que no té molt de tretat que el Govern d'Espanya que no té competències en sanitat, en educació i en servicis públics bàsics siga qui decidisca on va cada família, on s'escolaritza cada xiquet perquè són competències pròpies de la comunitat autònoma. Fins ací, em seguix, ¿no? Val.

I, aleshores, diguem que, en tot cas, nosaltres pujarem òbviament –com ho férem– tots els recursos a eixa web centralitzada però el que volem és que, almenys, eixes decisions siguen compartides, i que no mos enterem que el Govern d'Espanya ha decidit que esta família va ací, l'altra va allà, com està passant en l'actualitat, on no tenen ni la vergonya d'avisar-mos les comunitats autònomes, que després si que hem d'escolaritzar els xiquets, assignar centres de salut, etcètera, etcètera.

I aixina, nosaltres pugem tots els recursos i fins avui vosté ha tingut abans la informació que el govern valencià. Açò també és per a fer-s'ho vore, ¿eh?, la lleialtat institucional del

Govern d'Espanya. Però bé, diu la resposta al senyor Mulet: 647 persones... no és utilitzable, perquè les solucions habitacionals que vosté diu «están en pisos o habitaciones en viviendas habitadas». ¿!...? ¿!...? «Están en pisos las habitaciones con viviendas habitadas.» Esta és una de les raons.

Altra de les raons. «Alejadas de la infraestructura necesaria, colegios y centros de salud.» I tu dius, mire, senyora Catalá, al nostre territori, un xiquet que viu a més de tres quilòmetres, per vies transitòries del col·lege –no com quan governava vosté, que era en línia recta–, per vies transitades, té dret a transport escolar. ¿Quin problema n'hi ha que el col·lege estiga un poquet més lluny?

Perquè, ¿sap quin és el problema? Que els xiquets que estan per ahí bambant per Europa, en Grècia, en Itàlia, els que estan fora de les fronteres encara, en Líban, en Turquia, ¿sap què passa? Que porten el temps que porten fora de les seues cases sense escolaritzar. Dic jo que a la millor els seus pares preferixen tindre l'escola a cinc quilòmetres que tindre el xiquet sense escolaritzar. I no li dic ja els que estan en Alepo, que directament els han bombardejat els col·leges. ¿Vosté s'adona de la dimensió de les coses que estem parlant? ¿Vosté s'adona que mentres ací estem parlant, blablablà, en este moment n'hi ha ofegant-se gent pel Mediterrani?

¿Vostés són capaços d'empatitzar el més mínim en el major drama humanitari que viu Europa des de la Segon Guerra Mundial? No entenc la seua compareixença, sincerament.

Miren, «no adecuadas, porque no son permanentes», altra de les respostes. 800 vivendes..., places no adequades perquè no són *permanentes*. Clar que no. La primera acollida, i vosté hauria de saber-se la legislació, la primera acollida dura sis mesos. I clar que oferirem habitatges no permanents, perquè la gent no vol estar tota la vida en un alberg. El que vol és passar els primers sis mesos i després tindre una vida absolutament integrada com la resta de ciutadans, tindre una vivenda, el xiquet al cole, al centre de salut, etcètera, com qualsevol de nosaltres. Clar que no són solucions permanents, ¿però vosté sap que en cas d'emergència i catàstrofe s'habiliten espais extraordinaris per a situacions extraordinàries? ¿Vosté això ho sap? ¿Què venim ací a parlar si n'hi ha un cristall trencat en un edifici?

I, mire, si n'hi ha un cristall trencat en un edifici, resulta que n'hi ha una línia d'ajudes del ministeri, del mateix ministeri, que sabedor d'açò, i és que els municipis i les persones i les entitats oferixen el que tenen, i a vegades les segones vivendes necessiten una adequació, té una línia de subvenció de tretze milions d'euros per a «equipamiento y adaptación de inmuebles. Con esta prioridad se pretende apoyar la adquisición de recursos materiales adecuados para el funcionamiento o la adaptación de los dispositivos de acogida de las entidades». ¿Tretze milions d'euros? Si el Govern d'Espanya ho sap. ¿Que no n'hi han llits? Per això estan estos tretze milions, per a comprar-los. (Veus)

I La Generalitat... i La Generalitat va habilitar una línia de 600.000 euros, que li he explicat abans, precisament per al mateix, clar que sí. Clar que si has de ficar llits, fiques llits. Si n'hi ha un cristall trencat, s'arregla, senyora Catalá, s'arregla. Això és fàcil. Si un cristall se trenca, se posa un nou i ja està. I per a això n'hi ha tretze milions del ministeri i 600.000 euros de La Generalitat.

I, mire, quant als immobles. Les fotos que m'ha mostrat. Jo també les tinc, les fotos. Jo també les tinc. Però mire, esta és la foto publicada. Esta és la real. ¿S'adona vosté de la diferència? No sé si a la millor seria degut que esta foto és antiga i que l'edifici es va adequar, però esta és l'antiga, esta és la publicada, esta és la realitat. *Cualquier parecido con la realidad, pura coincidencia.* (Aplaudiments) Senyora Catalá, revise les seues fotos.

I, mire, jo crec que hauríem de centrar..., i jo..., que vosté és una persona que jo crec que té seny, ¿no?, que té trellat, que hauríem de centrar el tema en el que estem parlant. Com li dic, no patisca. Si hi ha edificis que no reunixen les condicions òptimes, n'hi han línies de subvencions per a adequar-los. I, en qualsevol cas, li dic, estic segura que les persones que estan en esta situació de desplaçament forçós estaran encantats d'estar en estes instal·lacions. Algunes d'elles que se nomenen..., que vosté ha nomenat en la seua intervenció i que són instal·lacions que cregam que el que hauria de fer és anar a visitar-les, perquè estan en unes condicions per acollir a les persones que, efectivament, no se tiren a la mar. No se tiren a la mar. La desesperació els espanta a fugir d'on estan. I agarren els seus xiquets i les quatre coses que tenen i fugen de l'horror. Fugen de la mort per a trobar-se en una altra mort moltes voltes en el Mediterrani.

En el 2016, més de 5.000 persones han mort intentant creuar el Mediterrani. Senyora Catalá, 5.000 persones. Això és més que molts municipis de la Comunitat Valenciana. Imagine's un municipi de la Comunitat Valenciana que de repent desapareix. Això és el que està passant mentres vosté i jo parlem ací. Mentre vosté presenta una compareixença per a dir que els immobles no estan correctes o que jo no tinc competència per a firmar una declaració d'intencions en uns governs regionals que estan també desesperats perquè no donen abast.

5.000 persones han mort. 63.000 se troben bloquejades a Grècia vivint en camps amuntegats, edificis abandonats, tendes de campanyes. Entre ells n'hi han 23.000 xiquets i xiquetes, només en Grècia, senyora Catalá. No li dic Turquia, Líban i els països d'eixa zona. Només en Grècia, 23.000 xiquets i xiquetes; alguns d'ells, sense acompanyar, i molts d'ells que se'ls ha perdut la pista. La Unió Europea no ha sabut fer front a protegir els xiquets no acompanyats que fugen del seu país i han perdut el rastre a milers de xiquets que, a hores d'ara, no sabem on estan.

¿Vosté de veritat se pensa, senyora Catalá, que davant d'esta situació on estem parlant d'una emergència humanitària d'este calibre, té sentit que vosté vinga ací a fer la intervenció que ha fet hui? És que..., i li ho dic perquè no ho puc entendre. Me costa entendre-ho, perquè és d'una indolència que me costa entendre en vosté.

¿Vosté sap que estan a l'abast de traficants i de xarxes de trata moltes d'estes persones, moltes dones? ¿Vosté sap que les dones són violades pel camí? ¿Que precisament en Leros n'hi han un centre de recuperació per a dones que durant el camí han segut violades, o han desaparegut els seus fills o han mort els seus fills en la travessia? ¿Sap per què ho sé? Perquè jo he estat allí. He conegut eixes dones. He parlat a eixes dones. He conegut eixos xiquets. ¿De veritat, senyora Catalá, vol vosté enfocar el debat este aixina com està enfocant? ¿De veritat?

No sé què més dir-li, perquè vosté sap que tenim un pla estupefactiu, ho ha dit en la seua intervenció, sap que les infraestructures estan preparades i sap que tot açò són excuses del Govern d'Espanya per a no dur les persones refugiades. I això és el que deuria fer-li pensar, perquè el Govern d'Espanya el sustenta el seu partit. Vosté hauria de pensar per què i preguntar-se per què, i totes les persones que estem en esta sala hauríem de preguntar-nos per què el Govern d'Espanya se nega que estes persones troben ací un futur lluny de les bombes i lluny de l'horror. Eixa és la pregunta que jo me vaig fer en el seu dia i eixa és la raó per la qual este govern del botànic té la política que té.

Nosaltres sí volem complir els drets humans. Nosaltres sí volem complir la legalitat internacional. Nosaltres sí volem..., sí volem que algun dia, per port o per terra o per aire, pugam obrir els braços a centenars de persones i dir-los: tranquils, tranquils, el pitjor ja ha passat. Esteu en terra d'acollida. (Aplaudiments)

El senyor president:

Moltes gràcies, vicepresidenta.

Senyories, si n'hi han rèpliques... ¿Sí? Per part del Grup Popular.

Quan vosté vullga.

La senyora Catalá Verdet:

Gràcies, senyor president.

Es la segunda vez que me pasa. ¡Qué vamos a hacer! Dicen que la ironía es el humor de los inteligentes. Y la verdad es que el tema de la ironía, de vez en cuando, yo no sé transmitirlo bien.

Un plan de atención de las personas demandantes de asilo a refugiados en la Comunidad Valenciana. Es estupendo. Claro que es estupendo. Plan de atención, señorías, ¿saben cuántas hojas tiene? Tiene cuatro. Mire, la primera, es un índice. La segunda, son las direcciones generales que van a trabajar en el plan. La tercera, son dos partes donde pone: uno, la *xarxa* de albergues y, otra, la red de ciudades acogedoras. Y la cuarta, es esto –mitad de hoja–, oficina a las personas demandantes de asilo. Este es su plan estupendo de acogida a las personas refugiadas. (Aplaudiments)

Entonces, sí, miren sí, claro, ¿cómo no me va a preocupar? Es que voy a intentar explicarles el sentido de mi comparecencia. Porque es que a mí me preocupa, señora vicepresidenta, que mi vicepresidenta haga lo que no tiene que hacer y no haga lo que tiene que hacer.

Y, ojo, es que no me debería preocupar a mí. Debería preocuparles a todos ustedes. A mí me preocupa que la señora vicepresidenta se vaya corriendo a hacerse la foto la primera a Lesbos. Que me parece bien, vaya usted. Igual alguna diputada suya, letrada de su grupo, me aconsejaría ir a la fiscalía y al Tribunal de Cuentas. Pero bien, vale, vaya usted corriendo, a hacerse la foto la primera.

Pero me preocupa no solo eso. Me preocupa que después usted venga aquí y tenga un plan de cuatro hojas, señora Oltra, de acogida. Cuatro hojas..., perdón, tres y media, de las cuales una es un índice.

Claro, es que yo, miren, no..., de verdad, ustedes pueden venir a insultarnos, a hablar de Blasco y de quien les dé la gana. Pero me están hablando a mí, señorías. Me están hablando a mí, señora Meco. Me están hablando a mí, señora Campello. Y a mí. Me están hablando a mí. Y claro..., es que no me voy a sentir aludida por sus ofensas, no.

Y sí, voy a venir aquí a pedir la comparecencia de la vicepresidenta como toca, para preguntarle por qué tiene un plan..., -vamos a ser generosos- escueto de acogida; para preguntarle por qué hay unos albergues, unas soluciones habitacionales que no están en condiciones. Pero no solo por eso, sino porque además..., no solo eso, sino porque se tiene, digamos, el rostro de decir que somos el gobierno más solidario, que tenemos 1.400 viviendas, que estamos aquí preparadísimos para acoger a los refugiados, cuando no es verdad.

Porque a mí sí me preocupa que las personas que vengan no tengan camas, y me preocupa que no tengan sanitarios, y me preocupa que no tengan ventanas y me preocupa que no tengan marcos. Y me preocupa, me preocupa que vaya un gobierno..., no, no, me preocupa tener un gobierno que va de lo que no es.

Porque, miren, yo... (*Veus*) Eso de se cree el ladrón que todos son de su condición, señora Oltra, un día ya me lo explicará. Explíquemelo. Tengo ganas de que me lo explique usted a mí. Tengo ganas. Menos mal que hoy no ha venido con el «com s'atreixen» tan fenomenal, ¿eh?, tan fenomenal y tan reiterativo.

Claro que nos atrevemos, porque somos el principal grupo de la oposición, porque ganamos las elecciones. Y, ¿sabe por qué? Porque no hemos dado lecciones a nadie y luego venimos aquí a hacer lo contrario de lo que decimos en la calle. (*Aplaudiments*) Por eso, señoría, por eso.

El senyor president:

Senyora Isaura Navarro, per favor...

La senyora Catalá Verdet:

¿Los alcaldes del cambio? ¿Pero qué alcaldes del cambio? ¿El alcalde del cambio que ofreció el Veles i Vents? ¿El alcalde del cambio que ofreció un centro que había sido sujeto de vandallismos? ¿Ese es el alcalde del cambio? El alcalde del cambio que dice mentiras, porque no acoge a la gente bien, porque eso no está en condiciones para la gente que venga. Y ustedes deberían preocuparse por eso. (*Aplaudiments*)

Pero, claro, se está diferente. El hotel Electra de Atenas, se está diferente que en el albergue de Alcublas. Claro que se está diferente. Se está muy diferente. Y eso es así.

Y, mire, señora Oltra, mire, es tan fácil como que venga usted aquí y que diga: sí, señora Catalá, ofrecimos una serie de

viviendas que no están en condiciones y las queremos arreglar, y las vamos a arreglar. Y, además, le digo sinceramente, no estaban en condiciones, se lo reconozco. Eso la dignificaría a usted. Porque para eso es la comparecencia, para que usted diga si esas soluciones habitacionales que usted ha ofrecido son adecuadas desde su punto de vista o no son adecuadas. Para que usted lo diga. Para que diga: no, no eran adecuadas, nos equivocamos y no podemos ir a dar lecciones a nadie. Porque no, señora Oltra.

Y no, señores diputados, aquí yo no he venido a dar lecciones de solidaridad, cuando dejo los centros especiales de empleo en la calle con discapacitados que se van a la calle. (*Aplaudiments*) Yo no he dado lecciones de política social, cuando dejo a Cáritas, a Cruz Roja sin subvención. Yo no he dado ejemplo de dependencia, cuando tengo una cola de dependencia y cuando nunca digo claros los datos de la dependencia.

Y no, señorías, yo no he venido aquí a dar lecciones de solidaridad, cuando lo que ofrezco a los refugiados es lo peor que tiene esta comunidad. Si a ustedes no les preocupa, es su problema. A mí me preocupa. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyora Catalá.

Senyories, per favor.

En esta rèplica de..., de la vicepresidenta hi ha... (*Pausa*)

Vicepresidenta quan vosté vullga.

La senyora consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives:

Gràcies, senyor president.

De què estem parlant, senyora Catalá? I sí que li dic, com s'atreix a dir que hem (*veus*) ofertat el pitjor d'esta comunitat? (*Aplaudiments*) Com s'atreix?

Com s'atreix a fer este discurs? Vosté vol dir que la xarxa d'albergs de l'Institut Valencià de la Joventut és el pitjor que té esta comunitat? Vosté vol dir que els pisos que ha ofert Cáritas o que ha ofert l'arquebisbat de València és el pitjor que té esta comunitat? *En serio?* Vosté *en serio* està dient açò?

No tot val, senyora Català, no tot val per fer-se un buit en...

El senyor president:

Senyories. Un segon vicepresidenta.

Senyories, han demanat silenci molt oportunament quan estava en l'ús de la paraula la diputada Catalá. Demane ara silenci i respecte a la vicepresidenta.

Disculpe vosté i continue.

La senyora consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives:

Gràcies, senyor president.

Mire, li podria dir que ens han felicitat entitats com Save the Children, que a més estan preocupats perquè el Govern d'Espanya no complix el seu compromís amb l'acollida a què s'havia compromés.

Li podria dir que hem tingut el reconeixement de l'OIT, que hem tingut el reconeixement d'UNRWA, que hem tingut el reconeixement de moltes entitats que estan treballant en este àmbit. També del Col·legi de Farmacèutics, també d'altres entitats que han vist en el pla d'acollida, eixe que diu vosté que és *escueto*, i que òbviament és un pla que després en cada reunió, en cada comissió mixta..., que, per cert, *insisto*, unanimitat en totes les decisions i estan ahí totes les institucions, també les governades per vostés, que està omplint de plans sectorials.

Podria dir-li totes estes coses. Però és que, mire, no estic per això ja. Perquè, efectivament, com s'atreuix? De veres que vosté pensa que estes persones, estes persones..., és que estem parlant d'açò, senyora Català, és que estem parlant d'açò, que passa tots els dies, és que és açò del que estem parlant. *En serio* que creu que estas persones estan millor ahí que en els albergs de l'Institut Valencià de la Joventut?

Vosté creu que estas persones estan millor ahí que en un poliesportiu de la Comunitat Valenciana amb calefacció, amb llit? (*Remors*) Vosté creu que estan millor ahí? Que això és del que estem parlant.

Vosté creu que estos xiquets estan millor ací que en una escola de la Comunitat Valenciana que estiga a cinc quilòmetres del seu alberg? Vosté creu de veritat que estar a cinc quilòmetres d'un col·legi és una excusa vàlida en este cas del Govern d'Espanya per a dir que un habitatge que oferix la Comunitat Valenciana no és vàlid? Quan estem parlant d'açò. De veres que vosté creu que estos xiquets estan millor que en un col·legi a cinc quilòmetres de la seua casa a la Comunitat Valenciana? (*Aplaudiments*)

Vosté creu que ací no fa fred? Per si el tema de l'anglés no... *help us, it is cold, ayúdenos, hace frío*. Vosté creu que estan millor ací que en un immoble de la Comunitat Valenciana? Perquè d'això és del que estem parlant. Ací viu esta gent.

I nosaltres hem oferit, La Generalitat, l'arquebisbat, les entitats, les ONG, Càritas, les ONG religioses i no religioses, els municipis, hem oferit el millor que tenim, el millor. Perquè sap vosté el que tenim? Ganes d'acollir, cor, tenim decència i tenim vergonya. I per això hem oferit el millor que tenim, que és un poble acollidor, al qual vostés han deixat de representar. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, vicepresidenta.

Declaració institucional amb motiu del Dia Internacional de la Dona Treballadora**El senyor president:**

Senyories, se'ns ha fet arribar la declaració institucional del 8 de març de 2017, Dia Internacional de la Dona Treballadora. Passarem a donar lectura. Saben vostés que demà, a les cinc i mitja, tenim el nostre acte ací, en este mateix hemicicle, en commemoració de tal efemèride. Diu així:

«La commemoració d'aquest 8 de març de 2017, Dia Internacional de la Dona Treballadora, és veu entelada a la Comunitat Valenciana per l'assassinat de tres dones valencianes en les últimes dues setmanes, una d'elles a l'espera de ser computada com assassinat masclista per la Delegació del Govern, que se sumen a un total de 16 *feminicidis* en el que portem d'any a Espanya.

»En aquest dia de reivindicació també volem recordar les múltiples discriminacions que pateixen les dones pel fet de ser dones i l'impacte que aquestes tenen sobre les seues vides, augmentant la desigualtat entre hòmens i dones, entre les mateixes dones per qüestió de sexe, raça, ètnia, orientació sexual, classe social, diversitat funcional, procedència, etcètera.

»En el mercat laboral actual la divisió sexual del treball i els límits de l'ocupació d'espai en l'àmbit públic per part de les dones seguix sent una realitat palpable. La bretxa de gènere quant a l'empleabilitat se situa en 11 punts, amb una tendència a la baixa, no per l'accés de les dones al treball remunerat, sinó per la destrucció d'ocupacions masculinitzades.

»Del total de dones actives al món laboral, un 25,2% compta amb una ocupació a jornada parcial enfront d'un 7,9% d'hòmens en aquesta mateixa situació. Tots dos factors, units a la segregació horitzontal, és a dir, al tipus de feines que ocupen hòmens i dones en la societat i a la restricció de l'accés de les dones als llocs de direcció fan que la bretxa salarial entre hòmens i dones se situe entorn del 23% a Espanya l'any 2017.

»Així doncs, tant els ingressos com les cotitzacions de les dones són menors als dels hòmens i els llocs de treball que ocupen són menys qualificats i pitjor remunerats, tot i que obtenen un 20% més de titulacions acadèmiques, i a més amb millors qualificacions.

»Com a conseqüència, les dones tenen un menor poder adquisitiu, major dependència econòmica, un futur més incert quant a les seues pensions i, per tant, una pitjor qualitat de vida.

»Per tot l'exposat, les Corts Valencianes se sumen de manera simbòlica, amb el suport de tots els grups parlamentaris de la cambra, per temps de quinze minuts avui, -ho hem fet- dia 8 de març, a l'atur internacional que s'han sumat organitzacions de més de trenta països de tot el món, per a sumar-nos a la lluita de milions de dones contra la desigualtat, la violència masculina, la bretxa salarial entre hòmens i dones.

»I per a celebrar el compromís d'aquestes Corts amb la igualtat, demà, dia 9, a les 17:30, en aquest hemicycle, se celebrarà per segon any el 8 de març en un acte de Les Corts de les dones, en les quals es retrà homenatge a dones proposades per tots els grups parlamentaris.

»Aquestes Corts manifestem el nostre compromís:

»Primer. A lluitar contra tot tipus de violències masclistes i desigualtats cap a les dones.

»Segon. A vetllar i incentivar la implementació de les mesures de conciliació de la vida laboral, familiar i personal en les administracions públiques i empreses que garantisquen l'accés de les dones al mercat laboral en igualtat de condicions i respecten els seus temps de cures familiars i d'oci.

»Tercer. A l'elaboració de noves mesures legislatives de conciliació dirigides a la ciutadania, i no solament a les dones, sobre les quals recau el pes de compaginar el treball remunerat amb el rol de cura assignat que exerceixen.

»Quart. A l'elaboració de mesures que garantisquen l'accés de les dones als llocs de representació i direcció política.

»I cinquè. El nostre compromís amb l'ús de llenguatge inclussiu i no discriminatori en l'exercici de les nostres funcions, per a visibilitzar que les dones també existeixen i participen de manera activa en la societat.

»Palau dels Borja, 8 de març de 2017». (Aplaudiments)

Senyories, se suspén la sessió fins les cinc de la vesprada.

(Se suspén la sessió a les 15 hores i 2 minuts)

(Es reprén la sessió a les 17 hores i 4 minuts)

(Ocupa la presidència la vicepresidenta primera, senyora Carmen Martínez Ramírez)

Preguntes

La senyora vicepresidenta primera:

(Inoïble) ... senyora Campello, quan vosté vullga pot començar.

La senyora Campello Moreno:

Bona vesprada, senyora vicepresidenta i consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives.

Diuen que una bona forma de conèixer com és una societat, com és un govern, és saber com tracta les seues persones

majors. Vivim en un territori que envellix progressivament, situant-se les persones amb una edat igual o superior a sixty-cinc anys en un 18% de la població total. Xifra que augmenta cada dècada i que representa un segment de població amb unes característiques d'especial vulnerabilitat, de les quals els poders públics no poden desentendre's.

La Llei 5/1997, del 25 de juny, per la qual es regula el sistema de serveis socials en l'àmbit de la Generalitat valenciana, va entrar a partir de 2006 en convivència –a vegades difícil convivència, especialment en el cas de la provisió de places residencials i en centres de dia– amb la Llei 39/2006, de dependència, per la qual cosa la provisió d'estes places a persones majors no dependents es convertia en una autèntica gimcana, una gimcana de tràmits administratius i de processos duplicats que s'allargaven en excés.

A més d'açò, cal sumar que, clar, durant anys del govern anterior hem fet de la tercera edat un negoci, un negoci d'uns pocs que..., bé, estaven vetllant més per la seua butxaca i segurament per la butxaca dels seus nebots, que per la de..., o la d'altres familiars *del buen querer*, que pel benestar real de les nostres persones majors. Una decisió jo crec que a vista de qualsevol, poc sàvia.

Des de 2006 va tindre el govern anterior per a pal·liar esta situació, per a crear protocols, processos, però, clar, se veu que el Partit Popular estava en altres coses. M'imagino que «Ferraris» amunt, «Ferraris» avall, «Bigotes», «corretges» i altres grans titulars que ens ha donat la política valenciana, oblidant que mai ningú serem *forever young* i quan arribem a certa edat ens agradarà trobar una administració que ens pose les coses fàcils, que ens pose les coses fàcils si ens trobem en una situació d'exclusió, d'emergència social, com pot ser l'abandonament, el maltractament o la pobresa.

Casuístiques que malgrat no tindre molt a vore directament amb la dependència, sí que suposen una merma en l'autonomia i fins i tot en el risc de la seua integritat física i psicològica.

Per totes estes qüestions, i amb l'aposta d'este grup per nous mecanismes que asseguren un procés més transparent, que vetle realment pels interessos de les persones majors, li formule la següent pregunta: ¿quin és el procediment determinat pel Consell per a l'assignació de places socials de residències i centres de dia de persones majors no dependents?

Gràcies. (Aplaudiments)

La senyora vicepresidenta primera:

Gràcies, senyora Campello.

Senyora vicepresidenta, quan vosté vullga.

La senyora consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives:

Gràcies, senyora presidenta.

Gràcies, senyora Campello, per la pregunta.

Bé, com vosté mateixa ha dit, el sistema de serveis socials valencià ha vingut desenvolupant l'atenció a les persones majors amb necessitat de residència o centre de dia en el marc de la Llei 5/1997, que regula la responsabilitat de l'administració de La Generalitat en els drets de la ciutadania per a garantir-los (*inintel·ligible*) ...

Esta norma, com sap, distingix entre serveis socials generals i serveis socials especialitzats, en funció de si és en atenció primària o ha de ser una atenció més especialitzada. I, per tant, el que té és que desenvolupa programes i equipaments tendents, entre altres, a afavorir que les persones majors estiguen en el seu medi habitual –açò és molt important per a nosaltres, i és que no se desarrele les persones del seu medi habitual–; garantir a les persones majors una atenció residencial adequada en el casos de necessitat, incapacitat, falta de suport familiar, mitjançant la prestació d'una atenció preferent a les persones majors més desprotegides i garantir per a totes elles la llibertat d'elecció del centre residencial.

Este marc normatiu es va vore afectat per la llei de dependència, com sap vosté, la llei d'autonomia personal i atenció a les persones en situació de dependència, la 39/2006, que configurava les condicions bàsiques que havia de garantir la igualtat en l'exercici del dret subjectiu de ciutadania a la promoció d'autonomia personal i l'atenció a les persones en situació de dependència, que es fonamenta en el principis d'universalitat, equitat i accessibilitat.

Bé. Donada la confluència de les lleis i la seua negligent aplicació per part del govern antic, com vosté també ha assenyalat, s'havia generat en tot el territori valencià una deixadesa de funcions de l'administració autonòmica respecte de la cobertura de la necessitat residencial en aquells casos de persones que no tenien cap valoració de dependència. És a dir, si la valoració no estava feta, què passava amb les persones que tenen necessitat residencial, però no tenen una valoració feta.

Ens trobem amb tres perfils de persones majors de sixty-cinc anys, on té un impacte molt important esta desatenció. Primer, les persones majors amb dificultats convivencials, que potser no tinguen una situació de dependència, però tenen problemes convivencials.

En segon lloc, les persones majors que sí que poden fer activitats de la vida diària per elles soles, donant en el barem de dependència un grau 0 o un grau I i no podent (*inintel·ligible*) ... assignar un recurs residencial. Açò anem a arreglar-ho en el decret..., precisament en el decret que regula els recursos públics per a atenció a persones en situació de dependència, on les persones amb grau I sí que podran tindre un recurs residencial.

I en tercer lloc, les persones majors amb multipatologies o multiproblemes.

Per tant, les persones amb estos perfils des del naixement de la llei en 2006, han de realitzar tota una peregrinació i una súplica per a aconseguir una plaça inclús amb *auto* d'interament judicial.

¿Què és el realment sagnant? Tindre coneixement de situacions límits, en les quals les persones poden causar-se perill a ells mateixos o a altres i no trobar resposta a això. ¿Què

podem...? Estem parlant de persones majors que han perdut la seua casa per desnonament o incendi, persones amb malalties cròniques severes no invalidants, VIH, hepatitis, trastorn mental lleuger, síndrome de Diògenes, persones a les quals la sol·licitud els provoca una degeneració invalidant, persones agressives o violentes o amb trastorns de conducta amb el seu entorn, persones abandonades o maltractades al seu domicili, persones que han de fer rotacions familiars en contra de la seua voluntat, persones amb dependència alcohòlica o persones amb drogodependència. ¿Val?

¿Què hem fet nosaltres? Bé, donades estes circumstàncies i, digam, el buit que n'hi havia i l'abandonament tradicional, en maig de 2016 es va dictar una instrucció de la directora general de Serveis Socials establint el procediment d'assignació de places socials de residència i centres de dia per a persones majors no dependents, és a dir, o no estan valorades o no tenen cap grau que puga accedir a un recurs residencial.

Per tant, cinc supòsits. Emergència social. Són casos en els quals una persona major patix una situació d'abandonament, maltractament físic o psíquic, que ha sigut denunciat a l'autoritat competent, que es troba en situació d'extrema emergència social. En estes situacions, pot ingressar de forma immediata en una residència de la xarxa pública. ¿Val?

Exclusió social, segona situació. Es considera una persona major està en situació d'exclusió social quan per causes estructurals, es troba immersa en un procés de desavantatge o vulnerabilitat social. En este cas, també pot accedir.

Urgència sociosanitària. En este cas concorre quan es produïx una necessitat de previsible caràcter sociosanitari que afecta directament a persones majors en una situació de risc social. S'inclouen les derivacions des d'un centre hospitalari d'atenció a crònics i llarga estada.

Quarta situació –i acabe de seguida–. Reagrupació familiar. Són casos en els quals amb l'objecte de mantenir la unitat familiar, es reconega el dret d'admissió en els serveis residencials com a acompanyant de la persona sol·licitant principal, a qui siga cònjuge o tinga una relació anàloga a la relació conjugal, és a dir, que acompanya a la seua companya o company de vida en atenció residencial.

I finalment, cinquena situació, persones majors autònomes. Són aquelles que sí que poden fer les activitats de la vida diària per elles soles, davant té un barem de dependència de grau 0-I, per a les quals es tindrà en compte l'informe de salut presentat sense necessitat de recurs assistencial.

Esta instrucció el que pretén és oferir major garantia de transparència i protecció a la ciutadania i evitar el fenomen de duplicitat d'expedients que venia ocorrent en fer-se la sol·licitud per situació social i per situació de dependència. Amb esta instrucció només hi ha una via i atenem les situacions que sense haver dependència, sí que n'hi ha una necessitat d'atenció residencial.

La senyora vicepresidenta primera:

Gràcies, senyora vicepresidenta. (*Aplaudiments*)

Anem a continuar amb la pregunta número 781, que formularà el diputat Alberto García, del Grup Parlamentari Ciudadanos, també a la vicepresidenta.

Quan vullga, senyor García.

El senyor García Salvador:

Bona vesprada.

Senyora vicepresidenta, ¿està la conselleria implantant les mesures suficients per tal de garantir l'autonomia personal de les persones amb discapacitat? *(S'interromp la gravació)*

La senyora vicepresidenta primera:

Quan vullga, quan vullga, vicepresidenta.

La senyora consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives:

Gràcies, senyora presidenta.

Gràcies, senyor García, per la pregunta.

En primer lloc, per a contestar la seua pregunta, hauríem de saber què significa «suficient» i concretar-ho.

És cert que..., digam, si la llei d'atenció a les persones en situació de dependència ha sigut una gran abandonada del govern antic, la part de la promoció de l'autonomia personal és el que pitjor ens hem trobat quan hem aplegat al govern.

En qualsevol cas, quan n'hi han necessitats, convindrà vosté amb mi, que mai és suficient. I li proposaria una alternativa, que és: ¿estem fent allò toca i que podem fer? Doncs en este cas, la resposta és sí, sens dubte, estem fent el que toca i estem fent el que podem fer.

El senyor García Salvador:

Bé, senyora vicepresidenta, jo no estic en absolut d'acord amb vosté. Jo li venia a parlar de l'Ordre 1/2016, de 20 de gener, i de la resolució 28 d'abril que la complementa, per a la concessió d'ajudes i subvencions per a la promoció de l'autonomia personal.

El seu govern, el del botànic, el de rescatem persones, fa referència a l'autonomia personal com un aspecte fonamental. Però eixe interés, certament, s'ha de demostrar, i és ahí on vosté..., on les seues polítiques fallen estrepitosament.

Jo la imagino a vosté sabedora de la contestació social que ha suposat l'aplicació de l'ordre i de la resolució. Una contestació social entenem massiva, notòriament negativa.

Vostés han exclòs de les ajudes un nombre important de sol·licitants, que han superat la nota de tall fixada per vostés en 60 punts. Però no només això, també hi ha gent amb 80 punts, amb 80 punts, que reben 286 euros al mes, amb un

85% de discapacitat, amb un grau II de dependència i que havien de pagar 2.700 euros per les seues ajudes, és a dir, deu mesos del que cobren.

La seva conselleria no ha estat capaç d'estimar adequadament els costos de les ajudes, una cosa que podia fer atenent a l'article 164 de la Llei 1/2015, de subvencions, que diu: «Con carácter previo a la aprobación de la convocatoria, se deberá acreditar la existencia de consignación presupuestaria suficiente para cubrir los costes estimados.»

Però es que, a més, vostés tampoc han tingut cap interés en ampliar el crèdit. L'article 18 de la Llei de pressupostos de 2015 parla de *normas para modificación de presupuestos*. L'article 18 diu: «De las ampliaciones de crédito. A efectos de lo dispuesto en l'article 48 de la Llei 1/2015, de subvencions, tendrán la condición de ampliables los créditos que se relacionan a continuación: los destinados a satisfacer el pago de las personas por vejez o enfermedad y las ayudas a personas con minusvalía.» És a dir, al nostre entendre, vosté ha tingut dos vies per a fer-ho i vosté no ho ha fet.

L'autonomia personal no és una prioritat per a vostés, no és un prioritat per al seu govern. Vostés plantegen les ajudes via concurrència competitiva, que és contrari al dret subjectiu. Vostés han plantejat una clamorosa falta de pressupost. Vostés actuen de forma discrecional. Vostés amplien els crèdits a l'ajuda de famílies d'acollida o a la renda valenciana d'inclusió –no tenim res a dir sobre això–, però ¿per què no a estes ajudes a l'autonomia personal?

Però és que, a més, la seua conselleria ha dit a estes persones que amb 60 i 80 punts este any que ve no van a poder accedir a eixes ajudes. I volem que això ens ho conteste vosté, si van a poder accedir o no.

Li torne a repetir. L'autonomia no és una prioritat per a vostés, per com han gestionat les ajudes, per fer-ho a través de concurrència competitiva –li dic–, totalment contrari a dret subjectiu, per la falta de crèdit...

Però li vaig a donar dos exemples més de per què l'autonomia personal no és per a vostés el més interessant. ¿Què passa amb les prestacions personals? N'hi han quatre prestacions en la comunitat, les mateixes que n'hi havia amb el Partit Popular. Vint mesos després tenim les mateixes.

I a més, una altra qüestió que vosté sap perfectament. Vosté manté el copagament de vivendes tutelades, vivendes en recolzament, una cosa que vosté es va comprometre a eliminar-ho i encara està. Explique'ns per què vosté manté això.

Vosté va dir que totes les ajudes..., tot el que necessitara la gent en la discapacitat o la dependència anaven a ser drets subjectius, drets de ciutadania, de caràcter universal, vinculats i exigibles. I d'això res, senyora vicepresidenta, d'això res.

Mire, este matí vosté se vanagloriava que l'han felicitat els de Save the Children per la seua actuació dels refugiats. A mi em sembla bé. Jo també la felicito pel mateix. Però, és clar, els que no la van a felicitar són la gent de la discapacitat per la forma en què ha plantejat vosté les ajudes a l'autonomia personal.

Moltes gràcies. *(Aplaudiments)*

La senyora vicepresidenta primera:

Gràcies, senyor García.

Vicepresidenta.

La senyora consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives:

Gràcies, senyora vicepresidenta.

Mire –li ho he dit en la primera intervenció–, el gran abandonament que ja ha patit durant estos anys la llei d'autonomia personal està precisament en les ajudes a l'autonomia perso..., el de la promoció de l'autonomia personal.

Ens hem trobat tot per fer, senyor García. Vosté sap que en el decret de dependència, que està a punt d'eixir, d'atenció a les persones amb dependència i que estableix els recursos, el gran apartat, digam, que va a donar un pas de gegant és el de l'autonomia personal, perquè estableix, a més, la compatibilitat entre recursos d'autonomia personal i recursos d'atenció a la dependència, que fins ara no existia i vosté ho sap perquè conèixer el contingut d'eixe decret.

En eixe decret s'estableix que una persona pot estar en una residència o en un centre de dia o pot estar en un centre ocupacional i a més tindre altres ajudes de promoció de l'autonomia personal o pot compatibilitzar un centre ocupacional amb un centre residencial, que fins ara no era possible. Però el decret està en el procediment d'aprovació i vosté sap perfectament que ahí s'estan donant respostes a açò.

Quant a les ajudes, són en concurrència competitiva? Clar que sí, perquè la llei ens obliga a que siguen per concurrència competitiva. Jo estic d'acord amb vosté que això no és allò òptim quan parlem de drets subjectius i és en el decret, a més, on estem aprofundint en la qüestió del dret subjectiu. I sap vosté també que ens hem trobat tot per fer. 46.000 persones en llista d'espera, senyor García, ara n'hi ha 30.000. Que s'ha de fer més? Clar que s'ha de fer més! Però hem passat de 46.000 a 30.000, en vint mesos, senyor García. Vostés també hauran de reconèixer l'esforç que s'està fent amb el pressupost que tenim, l'esforç pressupostari d'haver pujat un 25% en dos anys el pressupost d'esta conselleria i a més haver fet crèdit ampliable tot el que ha de veure amb l'atenció a la dependència i l'autonomia personal. Això també ho hauran de reconèixer.

Vostés pensen de veres que en vint mesos podem arreglar el *desaguisat* de vint anys i, en concret, de deu anys des de la llei de dependència? Que no s'ha mogut res en esta comunitat, que hem sigut la comunitat última durant els últims anys en l'Observatori de la Dependència i ara som la tercera comunitat d'Espanya que més avança en dependència. Ja ho sé, si vosté té raó. S'ha de fer més en autonomia personal? Sí, s'ha de fer més. Però en els vint mesos que hem estat s'ha dignificat l'atenció a la dependència i s'estan assentant les bases perquè les persones en esta comunitat que tenen una diversitat funcional puguen tindre la vida independent o autònoma d'acord amb les seues circumstàncies. I això vosté sap que s'està fent un esforç grandíssim. Que s'ha de fer més? Estic d'acord amb vosté, s'ha de fer més. Però no tinga dubte, és l'objectiu d'este Consell.

I vosté m'haurà sentit dir mil vegades que nosaltres apostem per un model d'autonomia enfront d'un model de dependència que vam heretar. No només un model de dependència sinó un model de dependència abandonat amb milers de persones esperant, a les quals estem donant la resposta ara, a les quals hem llevat el copagament en centres de dia i, efectivament, hem alleugerat l'aportació suplementària en centres residencials i en vivendes tutelades sobretot. Vosté sap el que se pagava abans en vivenda tutelada i ara l'IPREM sencer se garantix a les persones que estan en una vivenda tutelada.

Vosté sap el canvi de gegant que vam fer en la llei de mesures de l'any 2016, on a les persones que abans se'ls confiscaven les pagues extraordinàries, se'ls confiscava el salari, ara se li garantix a una persona que està en una vivenda tutelada que es quedarà el salari íntegre que respon a l'ingrés de l'IPREM. I vosté això ho haurà de reconèixer. Que queda molt per fer? Estic d'acord amb vosté, senyor García, i a més espere seguir comptant amb la complicitat de vosté en estos temes.

Anem a avançar més? Sí, però pas a pas. I, primer, les persones que pitjor estan, que són els 30.000 que seguim tenint en llista d'espera, que eixos sí que no tenen cap recurs...

La senyora vicepresidenta primera:

Senyora vicepresidenta...

La senyora consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives:

...eixos són els primers que anem a atendre. Efectivament, primer els qui estan pitjor, després anirem a arreglar les situacions dels qui estan un poquet millor dels qui estan pitjor.

Moltes gràcies. (*Aplaudiments*)

La senyora vicepresidenta primera:

Anem a continuar amb la pregunta que formularà la diputada... (*Remors*) No, no té temps ja, són dos vegades només i vosté ha intervingut ja dos vegades. Sé que no s'havia adonat, m'imagine.

Pregunta de la diputada Llum Quiñonero, del Grup Parlamentari Podemos-Podem, també a la vicepresidenta i consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives.

Senyora Quiñonero, si és tan amable de polsar el micro. Molt bé. Quan vosté vullga.

La senyora Quiñonero Hernández:

Bona vesprada.

Esta mañana hemos hablado del pacto de estado contra la violencia machista y volvemos con ello, el pacto de estado y el pacto valenciano. Necesitamos hacer de esta lucha una batalla colectiva. Se han elaborado leyes que fueron

fundamentales, pero que han resultado luego papel mojado cuando no han ido acompañadas de recursos para que realmente fueran eficaces.

A partir de la reforma del artículo 135, las partidas destinadas a violencia se redujeron a la mitad. Las políticas de austeridad provocaron que las condiciones de las mujeres sean peores. Muchas más mujeres dependen económicamente de sus parejas sin salida y más mujeres aguantan relaciones de violencia física, psicológica, lo sabemos. No están en condición material de poder denunciar a su agresor, ni de dejarle.

Necesitamos recursos, viviendas, apoyos, compromisos, pactos con los medios de comunicación. Necesitamos que cada ciudadana, que cada ciudadano se convierta en un mecanismo de denuncia y de resiliencia contra la violencia. Necesitamos más alianzas, más aliados para ganar esta batalla contra el machismo que ampara las violencias.

No podemos dar por buenas las opiniones de quienes dicen en la barra de un bar que las mujeres son más pequeñas, más débiles y menos inteligentes que los hombres. Pero menos podemos consentirlo si lo dicen desde la tribuna de la representación de la ciudadanía, en el parlamento europeo desde un púlpito, organizaciones, por cierto, algunas mantenidas en buena parte por el estado, que no admiten mujeres en sus jerarquías. Sí, claro que necesitamos un pacto.

Nosotros decimos que tiene que ser un pacto ciudadano, capaz de aglutinar sectores que nunca han estado implicados. Los medios de comunicación son fundamentales. Las mujeres que han salido de la violencia también, ellas tienen la fórmula elaborada.

Nosotros decimos que hay que señalar la desigualdad y la discriminación como el origen de la violencia, violencia y acoso que sufren en el trabajo, en la familia, en el colegio. Hemos de hacer frente y entender que estamos en una lucha frente al machismo, no en una lucha contra los hombres, y que aquí necesitamos a toda la ciudadanía, aislar a los agresores, cerrar el paso a las normas y a las leyes discriminatorias. Por eso es muy importante contar con todos los hombres.

Vivimos tiempos en que los parlamentos en el mundo, como el ruso, legislan para proteger la violencia contra las mujeres, eso debe ser aquí del todo condenado. La violencia que vivimos es heredera de esa cultura a la que aún pertenecemos y de la que solo saldremos con más igualdad, más corresponsabilidad, más educación en igualdad, más medios, más recursos, más acuerdos amplios con amplios sectores ciudadanos.

Necesitamos disponer de instituciones, como el Institut de les Dones, capaces de generar las políticas adecuadas. Hemos visto a hombres que agarraban por el pelo, pateaban y ninguneaban, insultaban a mujeres a las que decían amar o desear. Puede estar sucediendo eso mismo en este momento.

Cualquier acuerdo contra la violencia habrá de considerar que tanta violencia solo puede ser afrontada con el más amplio apoyo y compromiso rotundo de los varones, con muchos de ellos ya contamos.

¿Qué entiende, vicepresidenta, por el pacto valenciano contra la violencia machista y en qué plazo lo iniciamos? *(Aplaudiments)*

La senyora vicepresidenta primera:

Senyora vicepresidenta, quan vullga.

La senyora consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives:

Gràcies, senyora presidenta.

Gràcies, senyora Quiñonero, per fer esta pregunta en un dia com hui, en un dia en el qual jo he de recordar Margaret, Gloria Amparo i María Dolores, les tres últimes dones... *(Remors)* Ja sé que això...

La senyora vicepresidenta primera:

Per favor, pregue una miqueta de silenci.

La senyora consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives:

Estic nomenant les dones mortes per violència masclista. Si pot ser, un poquet de silenci.

La senyora vicepresidenta primera:

Sí, senyora vicepresidenta. Molesta un poc i se sent tot el que estan parlant vostés. Quan vosté vullga.

La senyora consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives:

Gràcies.

Estava parlant de Margaret, de Gloria Amparo i de María Dolores, les tres dones assassinades al nostre territori en el que va d'any, precisament tres assassinats que deixen, a més, huit menors orfes.

Va ser en esta setmana, perquè estes tres morts es varen produir en un interval de set dies, en què vam anunciar el pacte valencià contra violència de gènere i el masclisme. I hui, 8 de març, reclame que no podem deixar de treballar per eradicar esta violència fins que no calga lamentar cap mort o cap agressió més. Coincidisc absolutament amb el diagnòstic que vosté ha fet del nostre entorn, també polític, d'eixes execrables declaracions que hem sentit en el cor d'Europa, en el Parlament Europeu.

Hui, 8 de març, també és el moment de denunciar...

La senyora vicepresidenta primera:

Pregue silenci, per favor.

La senyora consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives:

És que no se pot parlar aixina, presidenta, és que no me sent a mi mateixa.

Jo entenc que els homes tinguen coses millor que fer, que se n'isquen fora.

La senyora vicepresidenta primera:

Anem a continuar i espere que facen cas de les recomanacions.

La senyora consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives:

Me pareix que estem parlant d'un tema que ens *solivianta* a totes les persones, ens indigna i un poquet de respecte no vindria mal.

Com deia, denuncie el masclisme com a manifestació del major horror de la desigualtat estructural entre homes i dones que pateixen esta societat. No és una xacra, senyora Quiñonero, com tanta gent diu. Una xacra és una plaga de llagostes, una xacra és una epidèmia. La violència masclista és conseqüència directa de les desigualtats que encara perviuen en la nostra societat.

Reivindique la firma de l'Acord del Botànic com el compromís per a impulsar polítiques que milloraren la vida de les persones en aspectes com la lluita contra la violència de gènere. I amb la recent renovació d'aquest acord s'ha fet un pas més en el compromís de nous objectius en eixa lluita.

Antecedents del pacte. Òbviament les lleis, la llei contra la violència de gènere, el conveni d'Istanbul també és un antecedent per a este pacte. Però li vaig a concretar què entenem per este pacte.

Mire, en este país vencérem ja un terrorisme i el vencérem tota la societat unida. Es tracta de fer el mateix, d'unir la societat contra la violència de gènere, de traure'l de l'agenda partidista òbviament amb un compromís de decisions, recursos i pressupost. Es tracta que les administracions públiques hem d'interpel·lar a tota la societat, fugir de la revictimització individualista que suposa assenyalar les dones en situació de violència de gènere com a responsables últimes per a poder sortir d'esta situació i socialitzar el conflicte com una qüestió estructural de totes i tots. Hem de trencar els murs entre els quals se produïx eixa violència. Hem de ser còmplices de les víctimes i ser absolutament bel·ligerants amb els agressors. La deconstrucció del patriarcat ha de basar-se en la coeducació i la ruptura dels rols de gènere i també posant en valor als rols tradicionalment exercits per les dones.

Per això, volem fer la convocatòria social al pacte. El Consell convoca a treballar i comprometre a cadascuna, des de l'àmbit de les nostres competències i possibilitats, en mesures concretes i recursos plurianuals per a la lluita contra la violència de gènere i masclista en el marc de la unitat i el consens que la societat ens reclama.

Entitats convocades: partits polítics amb representació supramunicipal en qualsevol de les cambres legislatives per part de la comunitat autònoma; agents econòmics i socials, sindicats amb representació en la mesa general i les organitzacions patronals d'àmbit autonòmic; associacions de dones i feministes amb representació en el Consell Valencià de la Dona de la Comunitat Valenciana; administracions públiques, Generalitat, Govern d'Espanya, delegació en este cas, Federació Valenciana de Municipis i Províncies, diputacions i ciutats de més de cent mil habitants o capital de província; poder judicial, presidència del Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat Valenciana, la fiscalia, la fiscalia en cap; mitjans de comunicació, unió de periodistes i la seua secció de periodistes valencians; universitats públiques valencianes; cossos de seguretat, policia local, també; tercer sector, plataforma del tercer sector, coordinadora d'ONG, mesa d'entitats i Consell de la Joventut de la Comunitat Valenciana.

Demà, a més, participaré en la reunió de la comissió general de les comunitats autònomes al Senat on duré el debat del pacte valencià contra la violència masclista perquè l'estat també siga copartícip de la recerca d'estes solucions i que totes les potes de la societat estaran presents, cada part d'esta societat aportarà allò necessari i totes juntes, tots junts, acabarem amb el terror d'este masclisme assassí.

Moltíssimes gràcies. *(Aplaudiments)*

La senyora vicepresidenta primera:

Gràcies, vicepresidenta.

Passarem a continuació a la pregunta número 763, que formularà el diputat del Grup Parlamentari Popular, senyor José Ramón Calpe, a la consellera d'Agricultura, Medi Ambient i Canvi Climàtic i Desenvolupament Rural.

Senyor Calpe, quan vosté vullga.

El senyor Calpe Saera:

Gràcies, senyora presidenta.

Senyora consellera, l'any passat, l'any 2016, no va ser un bon exercici per al camp valencià. Vam patir al llarg de l'any una situació de sequera important, també d'una calor més important. Però quan va arribar el final d'any ho vam rematar. La campanya citrícola va començar amb els preus molt baixos i a més van vindre totes les inclemències climatològiques, una sèrie de calamitats que es van prorrogar inclús a les primeres setmanes d'enguany, de 2017.

Vam tindre fred que va afectar les hortalisses, especialment les carxofes; vam tindre pluges que van afectar molt els cítrics i el caqui, l'olivar, el raïm que impedié recol·lectar les xufes. Tot això segons han denunciat les organitzacions agràries o han palesat. Vam tindre pedregades en els cítrics, ja enguany; vam tindre vent que ha tirat part de la collita. En fi, com li dic, massa calamitats.

I davant de tot això li pregunte: què ha fet o què està fent la conselleria per ajudar a pal·liar tots els danys que estes circumstàncies climatològiques han produït? (*Aplaudiments*)

La senyora vicepresidenta primera:

Quan vullga, consellera.

La senyora conseller d'Agricultura, Medi Ambient, Canvi Climàtic i Desenvolupament Rural:

Muchas gracias, vicepresidenta.

Muchas gracias, señor Calpe.

Buenas tardes.

Efectivamente, los temporales añadidos a la situación de sequía que padecíamos han causado daños muy severos en la agricultura, también en la ganadería, en la pesca y en muchas infraestructuras.

Desde el primer momento, el Consell puso en marcha una batería de medidas para brindar un apoyo directo al sector agrario.

En primer lugar, como no puede ser de otra manera, a partir de visitas de campo, realizamos toda una evaluación de los daños. También nos reunimos, después de cada temporal, con los representantes del sector agrario y las cooperativas, para evaluar y compartir los informes de daños.

El Consell aprobó, el 23 de diciembre de 2016 y 27 de enero de 2017, sendos acuerdos de ayudas para paliar los daños producidos en las infraestructuras y bienes públicos, que irán con cargo al fondo de contingencia de 2017. Se dio un plazo para que los municipios afectados presentaran sus estimaciones de daños y, hasta la fecha –el plazo aún no está cerrado–, hemos recibido peticiones de más de doscientos municipios, lo que da una idea de la envergadura también de los daños.

El Consell también solicitó al estado el reconocimiento de la Comunitat Valenciana como zona afectada gravemente por emergencia y que eso activara todas las medidas de (*veus*)...

La senyora vicepresidenta primera:

¿Podrían hacer el favor de dejar hablar a la *consellera* y dejar de chistar o de...? (*Veus*)

No, por favor... Si no les importa, ¿me dejan que dirija yo el pleno y ponga orden...? (*Veus*)

¿Hacen el favor, por..., que siga la *consellera*, si son tan amables? (*Se sent una veu que diu: «Faltaría más.»*)

Señora *consellera*, ahora cuando los señores diputados nos dejen, seguimos.

La senyora consellera d'Agricultura, Medi Ambient, Canvi Climàtic i Desenvolupament Rural:

Como decía, se solicitó al estado la declaración de zona afectada gravemente por emergencia, lo cual fue declarado el 27 de enero. Lo que ocurre es que aún estamos esperando, entre otros, que el ministerio de agricultura haga efectivas las ayudas específicas al sector, en virtud de este real decreto ley.

Aparte, el 17 de enero, desde la *conselleria*, solicitamos al gobierno, mediante carta a los distintos ministerios implicados, la adopción de medidas urgentes para paliar los daños ocasionados en el sector agrario por la sequía, el calor, las lluvias y los temporales de 2016 y 2017.

En concreto, se trata de ayudas a las explotaciones agrícolas, ganaderas, marítimo-pesqueras y de acuicultura, la reducción de los módulos del IRPF aplicable al método de estimación objetiva de 2016, solicitud que se reiteró de nuevo a mediados de febrero, medidas de apoyo para facilitar el acceso a financiación de explotaciones agrícolas, la concesión de una moratoria de un año en el pago de cuotas de seguridad social y duplicar las dotaciones del servicio público de empleo estatal, destinadas al paro agrario, para paliar la disminución de jornales debido a la interrupción de trabajos de cosecha; todo ello competencias del estado.

Aparte, desde la *conselleria*, estamos tramitando la orden de ayudas de adversidades climáticas, mediante bonificaciones de préstamos. Por un lado, se tratará la bonificación de intereses para préstamos formalizados con entidades financieras; y, por otro, se sufraga el coste de los avales concedidos por la Sociedad Anónima Estatal de Caución Agraria.

Aparte, en algún caso, hemos tenido que actuar con carácter de urgencia, dada la gravedad de los daños en infraestructuras, en balsas de riego, azudes y canales.

Señorías, todo lo que está en nuestra mano lo estamos haciendo o ya lo hemos hecho, y estamos apoyando y acompañando al sector agrario para que pueda volver a la normalidad tras los temporales. Lo que ocurre es que también necesitaríamos que otras administraciones, la administración central del estado y las diputaciones, se pusieran a la tarea.

Muchas gracias. (*Aplaudiments*)

La senyora vicepresidenta primera:

Sí, señor Calpe.

El senyor Calpe Saera:

Sí, moltes gràcies, senyora presidenta.

I moltes gràcies, senyora consellera.

Bé, no ens ha dit res que no coneguèrem per manifestacions seues, per notes de premsa de la *conselleria*.

Està molt bé que recolzen els municipis en la reparació d'infraestructures, que facen sol·licituds a l'estat en allò en què l'estat és competent... Que, per cert, l'estat és més diligent que el Consell de La Generalitat, perquè va aprovar no sols un acord el 23 de desembre, com vostés, sinó el decret llei a què vosté s'ha referit, mentres que el Consell encara no ha aprovat cap norma; estan, com sempre, preparant una ordre, però vorem quan arriba.

Però, anem a vore, mire, la situació és molt desesperada i crec que vosté n'és conscient. De fet, inclús hem vist notícies pintoresques en la premsa, com els llauradors que conviden a anar a les seues parcel·les perquè la gent arreplegue la collita perquè no saben ja què fer amb ella.

Mentrestant, les organitzacions agràries els acusen que la conselleria està guiada per il·luminats o que se dediquen a la reparació de infraestructures, però no a compensar llauradors i ramaders.

Efectivament, serien necessàries eixes mesures que vosté ha dit, però sobre les quals som tan escèptics perquè, ja li dic, en principi van prou lentament. Efectivament, seria important que se bonificaren els préstecs, que n'hi hagueren crèdits a llarg termini i que n'hi hagueren ajudes directes, com en altres èpoques han hagut, perquè el Partit Popular va aprovar ací... I la convide, per exemple, perquè lliisca una ordre de 2005, una ordre que tenia ajudes directes als llauradors, ajudes directes de què, de veritat, demanen els llauradors.

Però, sobretot, no pot escudar-se vosté que ho ha de fer l'estat. No pot escudar-se vosté en això perquè, a banda que el real decret llei que va aprovar l'estat li recorda que l'estat actua subsidiàriament perquè les competències són de les comunitats autònomes, és que vosté té la competència, la té La Generalitat la competència exclusiva, per l'article 49.3, tercera, del nostre Estatut d'autonomia.

Per tant, el que han de fer és posar-se vostés a la feina, aprovar la norma que corresponga i buscar les ajudes directes. *(Aplaudiments)* Perquè el president Puig va anunciar que se disposaria del fons de contingència, però qui ha disposat del fons de contingència és el govern de Mariano Rajoy, no el govern del president Puig. Per favor, disposen d'ell i ajuden els llauradors com els llauradors mereixen, perquè jo sé que vosté té la sensibilitat per a saber que és un sector molt important i que necessita eixe recolzament.

I, sobretot, en la mesura del possible, també, que La Generalitat, la conselleria, actue, en la seua política general –ja no parle, ara en concret, dels danys concrets climatològics–, actue d'una manera que afavorisca als llauradors. Siguen més diligents en el pagament de les ajudes de la PAC, perquè sols falta que qui no ha pogut vendre la collita perquè se li ha fet malbé o perquè els preus eren absolutament inacceptables, damunt, les ajudes que l'administració li ha de tramitar li les tramite amb retard.

I, per tant, recorden vostés que ja han patit prou calamitats els llauradors, que no siga la política de la Generalitat valenciana una altra calamitat que han de patir.

Moltes gràcies. *(Aplaudiments)*

La senyora consellera d'Agricultura, Medi Ambient, Canvi Climàtic i Desenvolupament Rural:

Gracias.

Sí, desde luego, compartimos la sensibilidad y el conocimiento de los daños que ha sufrido el sector.

Pero en esto hay que aclarar un par de cosas. Cuando me refiero a, «los acuerdos del Consell están en marcha, están para el fondo de contingencias, está valorando la comisión técnica todas las peticiones de ayuda», esa es la forma de actuar. Lo que no es la forma de actuar es que el estado publique un real decreto ley en el que diga que los ministerios, en correspondencia de sus competencias, tengan que actuar y que estemos todavía esperando a que el ministerio de agricultura ponga en vigor realmente las ayudas que tiene que poner en marcha. Esa es la situación. *(Se sent una veu que diu: «Está en vigor el decreto ley»)*

Muchas gracias. *(Aplaudiments)*

La senyora vicepresidenta primera:

Anem a passar a la pregunta número 609, que formula el diputat del Grup Parlamentari Popular, el senyor Rubén Ibáñez, al Consell, corresponent la resposta al conseller de transparència.

Un segundito...

Cuando quiera, señor Ibáñez.

El senyor Ibáñez Bordonau:

Gracias, presidenta.

Buenas tardes, *consellers*.

Señor Alcaraz.

La verdad es que no he tenido ocasión de interpellarle a usted en ninguna pregunta. Tampoco sabía que era usted el destinatario de la misma. Pero, en cualquier caso, como miembro del Consell, sí que me gustaría saber su punto de vista sobre esta situación.

Al principio de esta legislatura, el gobierno valenciano se afanó, constantemente, en quererle dar un protagonismo a estas Cortes. La señora vicepresidenta, en algunas ruedas de prensa en las que se veía ciertamente atrapada con algunas preguntas, salía con aquella frase célebre ya de que Las Cortes son soberanas y lo que decidan el gobierno lo cumplirá.

No en vano, el propio presidente Puig, en su toma de posesión, dijo que es el deber del gobierno garantizar no solo la facultad fiscalizadora y de vigilancia de la oposición, sino que, además, estas Cortes deben de enseñar el camino que debe seguir el gobierno.

Lo cierto es que en el debate del estado de la comunidad se aprobaron más de sesenta iniciativas que emitió el Partido Popular, el Grupo Parlamentario Popular. De esas sesenta, señor *conseller*, no se ha aprobado ni una. El gobierno ha hecho oídos sordos a todas y cada una de estas iniciativas. (*Aplaudiments*)

Por lo tanto, yo, *conseller*, le pregunto: ¿piensa el Consell cumplir con los acuerdos adoptados en *estes Corts*?

Muchas gracias. (*Aplaudiments*)

La senyora vicepresidenta primera:

(*Inoïble*) ... el botón que está justo a la derecha. Ahí, muy bien.

Cuando quiera.

El senyor conseller de Transparència, Responsabilitat Social, Participació i Cooperació:

Muchas gracias, presidenta.

Muchas gracias, señor Ibáñez.

Coincidimos en el estreno, como es lógico. Y me alegro de ser yo quien le conteste a la pregunta, tal y como usted la formula, exactamente.

¿Piensa el Consell cumplir con los acuerdos adoptados por las Cortes? La respuesta solo puede ser: sí, evidentemente, lo estamos haciendo ya y vamos a seguir cumpliendo los acuerdos de Les Corts. (*Se sent una veu que diu: «El creïque y el pense-qué son primos hermanos del tonteque.»*)

El senyor Ibáñez Bordonau:

Gracias, presidenta.

Señor *conseller*, hombre, su sí es el sí, si me lo permite, mentiroso del gobierno valenciano, del que ya, desgraciadamente, empezamos a estar acostumbrados, tristemente acostumbrados los valencianos.

Hombre, que usted me diga que sí que lo va a hacer... ¿Me puede decir cuándo ha aprobado usted el plan de reducción de altos cargos del Consell, que era una de las propuestas que hay aquí? (*Veus*)

¿Me puede usted decir cuándo el Consell ha aprobado no incrementar nuevos entes en el sector público? Acaba de aumentar cinco.

¿Me puede decir usted cuándo ha aprobado las bonificaciones, reducciones y exenciones en los impuestos de los valencianos, cuando lo que acaba de hacer es incrementarlos?

¿Me puede decir, señor *conseller*, cuándo el gobierno valenciano ha aprobado un fondo extraordinario de 150 millones para los ayuntamientos?

¿Me puede decir cuándo el gobierno valenciano ha aprobado la exención de tasas para las personas que menos recursos tienen? Porque es que ha aprobado lo contrario, señor *conseller*.

¿Me puede decir usted cuándo el gobierno valenciano ha mantenido las reducciones y bonificaciones en el impuesto de sucesiones, cuando lo que ha hecho es aumentarlo, señor *conseller*?

¿Me puede decir usted cuándo el gobierno valenciano ha asegurado que la puesta en marcha de la nueva televisión no va a suponer una desafección de las necesidades de gasto en los servicios públicos como sanidad, educación o bienestar social, cuando hemos conocido que a los centros especiales de empleo se les debe dieciséis millones, cuando las familias de acogida hace dos meses que no cobran, cuando los funcionarios de la propia *conselleria* de igualdad –y esta es una denuncia de Comisiones Obreras– llevan dos meses sin cobrar, señor *conseller*? (*Aplaudiments*)

¿Me puede decir cuándo el gobierno valenciano hace ese «sí, sí vamos a cumplirlo»? ¿Cuándo?

Como lo que le he contado, señor *conseller*, hay sesenta más, las tengo aquí –aunque no me mire–, las tengo todas aquí, todas, mire, todas estas, todas estas están sin cumplir, sin cumplir, con fechas exactas.

Pero, mire, hay una que me quiero detener en concreto, y es la del fondo para ayuntamientos.

Recientemente ha existido una reunión en la que asistieron miembros de la *conselleria* de hacienda para explicar este fondo en *petit comité*. Un pequeño resbalón: no se dieron cuenta que entre los miembros a los que se les citó había un miembro del Partido Popular.

La señora secretaria autonómica de Hacienda contó que la línea prevista para los ayuntamientos no va a ser por transferencia, como se había prometido; que, finalmente, va a ser por subvención. Eso supone que se va a aumentar el techo de gastos para los ayuntamientos; y muchos ayuntamientos, por mor de esa subvención, si la reciben, si la reciben, tendrán que presentar un plan económico financiero.

Señor *conseller*, entre su agenda de cumplimiento, ¿está la de hundir a los ayuntamientos valencianos? Porque, si es que sí, (*se sent una veu que diu: «Acaba.»*) dígalos ya.

Muchas gracias. (*Aplaudiments*)

La senyora vicepresidenta primera:

Gracias, señor Ibáñez.

Cuando quiera.

El senyor conseller de Transparència, Responsabilitat Social, Participació i Cooperació:

A la retórica con la que ha formulado su pregunta, debo decirle que no, no le puedo responder, porque mis

conocimientos serían infinitos, mi sabiduría enciclopédica y el tiempo del que dispongo..., necesitaría de varias semanas. Y, lógicamente, lo que sucede es que, como no es la primera vez que ustedes lo hacen, una cosa es la transparencia y otra es saber todo lo que se cuece en esta casa. Comprenda, compréndalo, comprenda. (*Veus*)

Lo que sucede es que, como acostumbra a hacer, en la pregunta incluyen la trampa. Porque la pregunta es: ¿piensa el Consell cumplir con los acuerdos adoptados en Les Corts? (*El senyor Ibáñez parla amb el micròfon desconnectat*) Para eso no hay respuesta. Hombre, claro, con todos los acuerdos..., pues, mire usted, no, no le puedo responder.

Le voy a responder a la pregunta. El Consell atiende y atenderá todas las cuestiones que, en el ejercicio de su función de control de la acción de gobierno, formulen Les Corts, no puede ser de otra manera en un sistema democrático.

Ahora bien, quien tiene la potestad ejecutiva y reglamentaria es el Consell y quien controla la acción del gobierno son Les Corts, no al revés.

Por tanto, no conviene distorsionar el verdadero alcance de las resoluciones y de las mociones de Les Corts, puesto que su función es impulsar la acción de gobierno, un impulso político. Eso también forma parte de la separación de poderes.

Hecha esta precisión, hemos dicho ya en varias ocasiones que este Consell es un gobierno parlamentarista y que, por lo tanto, se toma muy en serio los mandatos que salen de este parlamento, independientemente del grupo político que los haya impulsado. Por ello, rendimos cuentas periódicamente del grado de cumplimiento.

Quiero remarcar, en primer lugar, que el número de iniciativas de impulso aprobadas ahora es significativamente superior al que había antes. Porque, aunque a ustedes les parezca mentira, no solo ustedes plantean iniciativas.

Durante la presente legislatura y hasta el pasado 31 de diciembre, Les Corts han aprobado un total de 811 iniciativas de impulso de la acción del gobierno. En toda la pasada legislatura, se aprobaron un total de 382, probablemente porque su mayoría absoluta, en un ejemplo de transparencia, impedía que se aprobaran. Es decir, en solo un año y medio se han aprobado más del doble de iniciativas que en los cuatro años anteriores.

Casi la mitad son a propuesta de los grupos parlamentarios que no dan apoyo al gobierno. Esto es muy importante. Quiere decir que no solo aumenta la actividad parlamentaria, sino que además se admite como normal la pluralidad y el diálogo, sin arrinconar a la oposición, como era la práctica habitual.

Por lo que respecta al Consell, también se está haciendo un mejor esfuerzo en el cumplimiento. Se atendieron hasta el 31 de diciembre pasado 257 iniciativas. Las otras 553 se encuentran en ejecución. Debe tenerse en cuenta que en su mayoría no se indica plazo para su cumplimiento, entre ellas muchas de las que usted ha indicado, y que en muchos casos se trata de proyectos o actuaciones a medio plazo, que requieren tiempo para su ejecución.

En las que sí se incluye plazo, generalmente se está cumpliendo, y está informando en tiempo y forma a la cámara de las actuaciones realizadas.

Toda esta información de manera más detallada consta en el documento que, como representante del Consell en la Junta de Síndics, hice llegar a la Mesa de Les Corts el pasado 31 de enero.

Además, seguiremos remitiendo periódicamente a Les Corts un informe sobre el grado y cumplimiento de resoluciones, algo que nunca antes se había hecho.

Además, y de forma adicional, las diferentes *consellerias* han hecho llegar a Les Corts un total de 178 informes, explicando detalladamente el grado de cumplimiento de las iniciativas que les corresponden.

En cualquier caso, si no están conformes con las actuaciones realizadas o consideran que las resoluciones no se cumplen, tienen las vías reglamentarias para plantearlo, y no ciertamente esta de pregunta con respuesta de tres minutos.

En definitiva, es evidente que ahora el gobierno sí rinde cuentas ante las cámaras. Se explica la situación, grado de cumplimiento, gestiones realizadas y decisiones tomadas. Nuestro compromiso es facilitar al máximo el control parlamentario. Esto es lo que escrupulosamente estamos haciendo. Solo hace falta ir a los datos para ver que ningún gobierno anterior ha cumplido con las iniciativas de impulso político y ser sometido al control parlamentario, como lo ha hecho y lo hace este Consell.

Estas son las cifras frías y no la palabrería con que usted ha tratado de encubrir esta pregunta.

Muchas gracias. (*Aplaudiments*)

La senyora vicepresidenta primera:

Gracias, *conseller*.

Ara passarem a la pregunta 694, que formularà la diputada Isaura Navarro, del Grup Parlamentari Compromís, a la *consellera* de Sanitat Universal. Un segon, un segon, i li pose ara el micro. Quan vullga.

La senyora Navarro Casillas:

Gràcies, senyora presidenta.

Volia començar la meua intervenció saludant Immaculada Íñiguez Muñoz, que deu estar ací present, directora de Nueva Opción, Associació de Dany Cerebral Adquirit.

Senyora consellera, el passat mes de gener vaig tindre l'opunitat de visitar el centre de dia de l'Associació de Dany Cerebral Adquirit Nueva Opción, al barri de Benimaclet, on vaig poder reunir-me amb els representants de les diferents associacions que conformen la Federació de Dany Cerebral Adquirit del País Valencià, Fevadace.

I em van transmetre els problemes socio-sanitaris que comporta el dany cerebral adquirit i les problemàtiques a les quals s'enfronten tant les persones afectades, els seus familiars i el treball que fan les entitats.

Com vosté sap perfectament, el dany cerebral adquirit és una lesió sobtada en el cervell que en la seua aparició comporta un conjunt variat de seqüeles que varien segons l'àrea del cervell lesionada, i provoquen anomalies en la percepció, alteracions físiques, cognitives i emocionals.

Diuen que al voltant de huit mil persones sofriren al País Valencià a l'any una lesió cerebral. Més de la mitat requereixen un procés de neurorehabilitació. Al voltant de 56.000 persones afectades tenim ja en la nostra terra. Les seqüeles continuen després de donar d'alta en els hospitals, les seqüeles continuen presents, solen ser cròniques, generen una discapacitat més o menys greus. Deteriorenen la qualitat de vida del pacient, suposa un esforç tremend per a les famílies, que han de fer-se càrrec d'estes persones, en moltes dificultats.

I ahí és on apareix el treball de les associacions com les que acabe d'esmentar, que tenen centres de dia, que ajuden, treballen per a eixa rehabilitació, tallers ocupacionals, activitats d'estimulació cognitiva, oci cultural, atenció terapèutica i tant i tant de treball. Tot eixe treball que s'ha fet sense un marc necessari, amb què sí que compta la resta de comunitats autònomes, que obtenen una estratègia d'atenció al dany cerebral adquirit.

És una petició i una proposta que estava damunt la taula des de fa molt de temps, una reivindicació del sector, i es va crear l'Oficina Autònoma del Dany Cerebral Adquirit. Però, què va passar? Doncs, primer que es crea i pràcticament no es reuneix. En el 2014, dos vegades. En el 2015, cap.

Clar, en el canvi de govern, en què ens trobem? Doncs, que sí que n'hi ha un veritable interès per la documentació –i aquesta diputada, a través de peticions, hi ha tingut accés– d'aprovar eixa estratègia. De fet, en 2016, segons les actes, s'han reunit onze vegades i en 2017 ja en portem dos. I en l'última, s'ha presentat l'esborrany d'estratègia a les entitats.

Bé, nosaltres considerem que estes entitats precisament deuriem formar part d'eixes reunions de manera permanent, perquè se deu escoltar les entitats que fan tota eixa tasca, una vegada que les persones ja no estan hospitalitzades. Creguem que és important.

Evidentment considerem absolutament necessari i urgent que s'avance en totes les mesures per a millorar la situació, perquè també se mos ha donat accés a través d'estes peticions d'un informe anual en què es veu en quina situació s'estava al 2016 i és bastant lamentable. N'hi ha molt de treball per fer que, com dic en les actes, es veu que s'està fent.

Però la situació que hem heretat per part de l'anterior govern és molt, molt millorable. De fet, diuen que la neurorehabilitació ambulatoria és molt insuficient. La majoria dels casos ambulatoris ni tan sols se rehabiliten. Escàs servei, importants desigualtats entre els departaments, activitat a través d'empreses privades, escassa i arbitrària, però molt costosa. Es parla de cinc milions d'euros.

Bé, doncs tot això és del que hem partit. He vist, gràcies a les actes, que s'està treballant. I això és molt d'agrair. I el que considerem és que més prompte que tard, que s'aprove i estigam a l'alçada de la resta de comunitats autònomes en esta estratègia necessària, que incrementem els recursos i serveis dels quals han de disposar les persones afectades i els familiars, amb l'objectiu de millorar la qualitat de vida de totes estes persones.

Gràcies.

La senyora vicepresidenta primera:

Antes de darle la palabra a la *consellera*, les pediría a los *consellers*, por indicación de los servicios técnicos, que por favor hablen hacia el micrófono, porque si no, no se graban las intervenciones y es imposible hacer el *Diario de Sesiones*. Entiendo que le van a dar la espalda a la persona que ha preguntado, pero no hay más remedio para que se pueda grabar bien. ¿De acuerdo?

Pues ahora sí, *consellera*, tiene usted la palabra. Cuando quiera.

La senyora consellera de Sanitat Universal i Salut Pública:

Gracias, presidenta.

Señora Navarro, efectivamente estamos recuperando el tiempo perdido. La Conselleria de Sanitat Universal i Salut Pública está impulsando, a través de la oficina de daño cerebral adquirido, el diseño de una estrategia de carácter integral, dirigida a mejorar la atención a la enfermedad y orientada a fomentar la recuperación de la autonomía personal y social de las personas afectadas.

Señora Navarro, voy a hablarle de pasado y de futuro. Al principio de la legislatura, nos encontramos con una dura realidad a la cual había que dar solución. Pues, aunque la atención hospitalaria está razonablemente cubierta –actualmente se dispone de 135 camas con capacidad para atender a 800 pacientes– tengo que decir un poco, o un mucho, lo que usted comentaba. La neurorehabilitación ambulatoria es claramente insuficiente, con lo que la mayoría de casos ambulatorios no se rehabilitan en la Comunidad Valenciana.

Podemos estar hablando de que solo se rehabilitan formalmente entre un 10 y un 15% de las personas. En la mayoría de los casos, se presta a través de servicios no concertados con empresas privadas, de forma muy irregular, con lo que resulta, como usted apuntaba, escasa, arbitraria y cara. A esto se suman las importantes divergencias en los recursos públicos de atención a daño cerebral adquirido, con las consiguientes desigualdades entre departamentos, lo que genera inequidad en el acceso a las prestaciones.

Señorías, esto es lo que hemos heredado en la atención al daño cerebral adquirido. Pero, hasta aquí, hablar de pasado. Vamos a hablar también de futuro. Las líneas estratégicas en las que estamos trabajando se basan en la necesidad de dar una cobertura asistencial equitativa, sostenible y de calidad a

los pacientes con daño cerebral adquirido en todos los estadios del proceso.

En homogeneizar la atención en todos los departamentos, desde la normalización de la asistencia y la coordinación y continuidad en la atención en todas las fases y entre todos los dispositivos y actores. Y dando una especial relevancia a la gestión del conocimiento, tanto en formación como en investigación y desarrollo del daño cerebral adquirido.

La estrategia es una herramienta que se está construyendo desde la participación, el consenso y la orientación a resultados. Señoría, espero poder presentarla en este semestre, junto a las acciones que ya hemos emprendido desde la *conselleria*.

Entre las medidas en las que estamos trabajando, tan solo le voy a destacar cinco, que son: la primera, la implantación del modelo de red asistencial en cada departamento. La segunda, la creación de consejos departamentales de daño cerebral. La tercera, la implantación y regulación de la atención ambulatoria al daño cerebral en todos los departamentos de salud. La cuarta, la mejora y la homogeneización del equipamiento y recursos humanos.

Y la quinta, la cooperación con las asociaciones de personas afectadas de daño cerebral para ajustar y complementar nuestra oferta asistencial a las necesidades de los ciudadanos y de las ciudadanas afectadas.

Termino con este compromiso de futuro, que estamos trabajando en el presente, y también aprovechando la ocasión, ya que tenemos la invitada en la tribuna, para agradecer la labor a las diferentes asociaciones de afectados por daño cerebral adquirido que se han ido constituyendo en la Comunidad Valenciana.

Y manifestar que desde el nuevo equipo de la *conselleria* somos absolutamente conscientes y sensibles al papel que juegan en el mantenimiento físico y psicológico de las personas afectadas, así como en lograr su normalización, reincorporación y adaptación a un nuevo rol social. Espero que juntos en este semestre podamos presentar esa tan esperada estrategia.

Gracias. (*Aplaudiments*)

La senyora vicepresidenta primera:

Gracias, señora *consellera*.

Pregunta número 777, que formulará el diputado del Grupo Ciudadanos, señor Emigdio Tormo, al Consell, sobre la Fundación Internacional Baltasar Garzón.

El señor Tormo Moratalla:

(*Inoïble*) ... señores *consellers*, señor *conseller*.

¿Cuáles son los motivos por los que se ha contratado con la Fundación Internacional Baltasar Garzón?

La senyora vicepresidenta primera:

Cuando quiera usted.

El señor conseller de Transparència, Responsabilitat Social, Participació i Cooperació:

Gracias, presidenta.

Gracias, señoría.

Supongo que usted quiere referirse al convenio que vamos a suscribir con la fundación Baltasar Garzón, porque hasta el momento no se nos ha ocurrido formalizar ningún contrato con esa entidad. Que quede claro, es un convenio, no un contrato.

Este convenio va dirigido a generar conocimientos en el ámbito de la prevención de malas prácticas, en relación con el desarrollo de un sistema de letras rápidas en nuestra administración. Tras estudiar detalladamente las diversas posibilidades, consideramos que esta fundación era la única con capacidad suficiente para colaborar en determinados aspectos del desarrollo de ese sistema, un proyecto innovador en el que estamos trabajando.

La senyora vicepresidenta primera:

Señor Tormo, cuando quiera.

El señor Tormo Moratalla:

Gracias, señora presidenta.

Supone usted bien, señor *conseller*, tiene usted toda la razón. Como ha podido ver, yo no he abusado de su conocimiento, sin duda enciclopédico, sobre la materia.

Mire, nosotros le preguntamos lo del convenio, como usted bien ha apuntado, del señor Garzón y su fundación, porque el señor Garzón, exmagistrado juez de este país, está condenado a once años de inhabilitación por la Audiencia Nacional, por unanimidad de todos sus magistrados, por la sala de lo penal. En este país, usted me va a perdonar, pero aquel que delinque es un delincuente. Y si este gobierno contrata o convenia con una persona que ha delinquido, convenia con un delincuente, lo cual a nosotros, a nuestro grupo (*aplaudiments*) no deja de sorprendernos.

La sentencia contra el señor Garzón por prevaricación que, como usted bien sabe, ya que es profesor de derecho constitucional, salvo error u omisión, es dictar resoluciones a sabiendas de que son manifiestamente injustas. Incluidos los jueces y magistrados de este país están obligados a observar la ley. No hay proceso justo si se elimina el derecho a la defensa.

Señor *conseller*, no todo vale. Desde los tiempos de Maquiavelo a aquí esto ha evolucionado bastante. No todo

vale. Los jueces, como digo, están sometidos a la jurisdicción también ordinaria. Y además dice la sentencia que no fue un error, fue un acto arbitrario. El proceso penal español se situó, según la sentencia, a la altura de regímenes totalitarios en los que se considera válido para obtener información del reo todas y cada una de las medidas que el juez estima pertinentes. Por lo tanto, pone a este país y a su sistema procesal, su sistema jurídico, su sistema legal a la altura de países tercermundistas y faltos de democracia.

Pero es que miren, abundo más en el tema. El diario ABC, mayo de 2015 dice: «Garzón deriva a su despacho clientes que capta con su fundación.» *La Vanguardia*, 23 de enero de 2017: «Querrela con Intervida de más de doscientas páginas.» *Diario Sur* de enero de 2017, de este año: «Denuncia por estafa, tráfico de influencias y encubrimiento.» *Levante*, 18 de enero de 2017, lo mismo. Le quiero decir que el tema de Intervida está archivado por la Audiencia Nacional.

Yo, la pregunta que le hago es, ¿no hay un solo juez, magistrado en activo o retirado en esta comunidad autónoma, dónde hay cientos de grandes profesionales, al que ustedes puedan elegir para luchar contra el fraude y la corrupción? ¿No hay ni una sola fundación, asociación de cualquier ámbito que no tenga ánimo de lucro, organización, funcionamiento de esta comunidad autónoma, al que ustedes puedan encomendar y conveniar..., y ni siquiera conveniar, derivar la responsabilidad de luchar contra el fraude y la corrupción?

Y la pregunta del millón, ¿para qué están los jueces y tribunales de esta comunidad? ¿Para qué los fiscales anticorrupción, o no, porque al final todo son anticorrupción? ¿Qué necesidad tienen ustedes de gastarse 30.000 euros del impuesto de todos nosotros para conveniar con un señor que ha sido condenado a once años de inhabilitación? Y ya la perla, los algoritmos. Es decir, que van a detectar si yo soy capaz de delinquir en base a unos algoritmos. Ahora mismo nos esperamos a los de (*inintel·ligible*) ... descendiendo de los techos con unas cuerdas y llevándome detenido por la posibilidad de que en el futuro pueda delinquir. Yo creo que se han equivocado ustedes.

El senyor conseller de Transparència, Responsabilitat Social, Participació i Cooperació:

Señoría, me temo que es que persiste en el error cuando su intervención parte de diversas ideas que son erróneas. Lo de los algoritmos esencialmente es fruto de otro convenio con la Universidad Politécnica de Valencia. Lo que usted hace es banalizar una cuestión mucho más compleja que tiene que ver con la utilización de potentes sistemas informáticos para la detección de anomalías en el funcionamiento de la administración. No le hace ningún favor a nadie haciendo una cierta ostentación de ignorancia en determinadas materias. (*Veus*) Yo también ignoro mucho las cosas de lo que son los algoritmos, pero no se me ocurriría ridiculizarlos de esta manera.

El segundo error es pensar que una condena a una persona es una condena que impone una especie de pena universal. El señor Garzón tuvo la condena que tiene, pero eso no significa que quede inhabilitado para cualquier cosa en el mundo, decretándose una especie de muerte civil. (*Se sent una veu que diu: «Muy bien.»*)

Tercera idea. Está muy bien, sí, sí. (*Se sent una veu que diu: «Eso digo. Que está bien.»*)

La senyora vicepresidenta primera:

Bueno, sigamos. Vamos de dejar que acabe.

El senyor conseller de Transparència, Responsabilitat Social, Participació i Cooperació:

Y tercera idea, en ningún caso se convenia con el señor Baltasar Garzón, sino que es una fundación que lleva su nombre. (*Protestes*)

La senyora vicepresidenta primera:

¿Será posible, por favor, que dejen acabar al *conseller*? ¿Será posible?

El senyor conseller de Transparència, Responsabilitat Social, Participació i Cooperació:

Bien. En cualquier caso el convenio está previsto en la ley de presupuestos, en el programa 121.10, atención al ciudadano, calidad e inspección de servicios. Y como se ha avanzado ya, ente las líneas de actuación de este programa se cuenta el diseño de un sistema de alerta que permita prevenir posibles situaciones de fraude en la gestión. En la gestión de la administración autonómica. No le vamos a encargar ni a usurpar la función a ningún juez o fiscalía, sino que trata de adelantarse y prevenir posibles actuaciones erróneas –yo no he hablado de corrupción– en el seno de la administración autonómica.

La decisión de conveniar con esta fundación no se tomó por capricho. Estuvimos en contacto previamente con diversas entidades especializadas en estos temas –que, con mucho gusto, si dispusiera de más tiempo se las puedo hacer llegar– con el objeto de articular un grupo de trabajo con la sociedad civil para llevar a cabo este proyecto según las diversas capacidades técnicas.

Esta fundación cuenta con la capacidad necesaria y años de conocimientos de este tipo de proyectos a nivel internacional. Su experiencia en el trabajo con administraciones públicas y en la capacitación para la investigación y prevención de irregularidades es realmente importante. En el ámbito europeo lidera actualmente un consorcio de organizaciones y universidades europeas en un proyecto de protección de denunciante financiado por la Comisión Europea. Les sugiero que adviertan a la Comisión Europea con qué tipo de realidad tratan.

Un proyecto para analizar las prácticas legales institucionales en esta materia e impulsar políticas públicas de protección de denunciante de corrupción. Al mismo tiempo, es el *partner* español en la campaña europea Restarting the Future, Reiniciando el futuro, que en el ámbito de la Unión Europea

impulsó la creación del intergrupo de transparencia, lucha contra la corrupción y crimen organizado. Igualmente, esta fundación forma parte de la creada plataforma aplicada de protección de denunciantes.

A ello se le suma una larga experiencia de participación en proyectos y tareas de asistencia a gobiernos de América Latina en estos ámbitos. Concretando, en el ámbito de la investigación y persecución de delitos, funciones de asistencia para la fiscalía general de la nación en Colombia o en diversas actividades en la unidad de investigación financiera de Argentina. Además cuenta con experiencia en materia de derechos humanos, transparencia y nuevas tecnologías. Así realizó consultorías sobre libertad de expresión y nuevas tecnologías en materia de políticas públicas para la junta reguladora de las telecomunicaciones de Puerto Rico, que sugiero que le diga al señor Trump que los quiten de ahí rápidamente.

Por otro lado, esta fundación también ha realizado diferentes asistencias en el ámbito de la creación legislativa. Así, por ejemplo, de la ley de víctimas del estado de Morelos en México, cuyo objeto es garantizar los derechos de las víctimas del delito y de las violaciones de derechos humanos.

No es cuestión de detallar aquí toda la hoja de servicios de la fundación. Pero es evidente que su participación en proyectos complejos de prevención de la corrupción y del fraude y su extensa agenda internacional en la materia, acreditan suficientemente su capacidad para llevar a cabo el objeto de asesoramiento de esta convenio...

La senyora vicepresidenta primera:

Senyor conseller.

El senyor conseller de Transparència, Responsabilitat Social, Participació i Cooperació:

...por su alta capacidad y su carácter novedoso.

Muchas gracias. (*Aplaudiments*)

La senyora vicepresidenta primera:

Gracias, señor *conseller*.

La pregunta següent és la número 765, que formularà el diputat Antonio Estañ del Grup Parlamentari Podemos-Podem a la consellera d'Agricultura, Medi Ambient, Canvi Climàtic i Desenvolupament Rural.

Senyor Estañ, quan vullga vosté.

El senyor Estañ García:

Sí. Gracias, presidenta.

Buenas tardes, *consellera*.

La orden del pasado 14 de febrero suponía por fin el inicio del proceso para la declaración de sierra Escalona como paisaje protegido. Pese a que la creación de esta figura responde a una voluntad de defensa del territorio expresada a lo largo del tiempo por asociaciones vecinales y ecologistas, tanto del sur de Alicante como de toda la Comunitat Valenciana y esta declaración puede ser considerada una buena noticia, entendemos que, dadas las expectativas, dada la larga espera desde 2006 y dadas las amenazas de este entorno, la administración, pues, llega más tarde de lo debido a la protección de sierra Escalona.

Llegar a tiempo, además teniendo en cuenta que este entorno natural sigue sufriendo agresiones casi continuas, tal y como denuncian la asociación de sierra Escalona –hace dos días la última–, la rapidez para proteger de forma efectiva este territorio es fundamental para su preservación. Pero, además, algo que nos ha preocupado del proyecto es que la superficie que se plantea como propuesta inicial no se corresponde con la extensión que solicitan estos colectivos y, además, con los estudios de los departamentos de ecología, tanto de la Universidad de Alicante como de la Miguel Hernández, sino que se ha reducido considerablemente, incluso teniendo en cuenta la propuesta anunciada y nunca realizada por el Partido Popular en 2006.

Evidentemente entendemos que el Partido Popular no tenía intenciones de llevar a cabo este proyecto, como atestiguan los más de nueve años de olvido. Pero nos corresponde ahora reparar estos terribles años con una administración que defienda nuestra tierra y no los intereses de sus amigos.

Así que le preguntamos cuándo tiene previsto su *conselleria* declarar sierra Escalona como parque natural y si será con la extensión que reclaman los vecinos y vecinas del sur de Alicante, que reclaman las asociaciones y que reclaman los estudios académicos, para que así la protección y el reconocimiento de este entorno esté a la altura de su riqueza natural.

Gracias. (*Aplaudiments*)

La senyora vicepresidenta primera:

Gracias, señor Estañ.

Señora *consellera*, cuando quiera.

La senyora consellera d'Agricultura, Medi Ambient, Canvi Climàtic i Desenvolupament Rural:

Gracias, señora vicepresidenta.

Gracias, señor Estañ.

Efectivamente, cuando llegamos nos encontramos con una paralización del trámite de la declaración de parque natural de sierra Escalona, que había estado paralizado durante casi diez años. En los últimos meses lo que hemos podido hacer es desbloquear la situación, avanzar gracias al esfuerzo de los técnicos de la *conselleria* y también al trabajo conjunto que

hemos realizado con los ayuntamientos de Orihuela, Pilar de la Horadada y San Miguel de Salinas. Y gracias sobre todo a los colectivos y a las personas que continuaron demandando durante años la protección de este espacio y que han evitado daños mayores al entorno.

¿En qué momento nos encontramos ahora? Efectivamente hemos iniciado ya el procedimiento de declaración de paisaje protegido de sierra Escalona y su entorno. ¿Esto qué significa? En primer lugar, que esta figura ofrece un marco de protección jurídica previo a la declaración de la zona como parque natural. El procedimiento es más sencillo, más rápido. En primer lugar porque no necesita la figura de un plan de ordenación, ni tampoco está sometido al procedimiento de evaluación ambiental.

Pero lo más importante en esta figura de paisaje protegido es que lo que permite es la aplicación de un régimen de protección efectiva, es decir, que permite habilitar con carácter cautelar las medidas necesarias para evitar el deterioro del espacio que se va a proteger, algo que es muy necesario en el caso de sierra Escalona precisamente por esas agresiones a que se ha visto sometido y que todavía en los últimos meses también han estado a punto de perjudicar a este espacio.

Es decir, que con la figura..., simplemente con el inicio del procedimiento de declaración de paisaje protegido, se habilitan ya las medidas cautelares de protección efectiva. Pero es que, además, con esta declaración de paisaje protegido, el espacio podrá tener órgano de participación, equipo técnico y director o directora conservador del espacio.

En cualquier caso el objetivo de parque natural está ahí, lo estamos impulsando ya y por eso hemos iniciado ya el pasado 20 de febrero el procedimiento para aprobar el plan de ordenación de recursos naturales y el plan rector de uso y gestión que, como sabe, son necesarios para reclasificar este espacio en parque natural. Además, lo estamos haciendo de manera integral, el PORN y el PRUG y las medidas de gestión de Natura 2000 para otorgar un marco de gestión y de protección integral al espacio, que recupere la inacción sufrida por el gobierno anterior.

Los trámites que quedan para declarar parque natural son la evaluación ambiental estratégica, información pública, la propuesta del plan y la elevación al Consell de la propuesta de parque natural para aprobación mediante decreto.

Estimamos que esta tramitación durará alrededor de dos años. Vamos a trabajar para acortar estos plazos, pero desde luego siempre dentro del margen que permite el procedimiento establecido por la ley. En este punto, en cualquier caso, es importante recordar que durante ese tiempo, mientras se cumplen los trámites, la figura de paisaje protegido permite un régimen de protección que es análogo al de parque natural. En definitiva, gracias al esfuerzo en la implicación de todos y todas podremos hacer que el parque natural de Sierra Escalona sea una realidad.

Gracias. (*Aplaudiments*)

La senyora vicepresidenta primera:

Señor Estañ.

El senyor Estañ García:

Perdón. Sí. Gracias, *consellera*.

Efectivamente, como le comentamos, nos sigue preocupando sobre todo lo que pertoca a la extensión que se ha – digamos – declarado desde la propuesta inicial de *conselleria*, porque se han dejado fuera y no se han incorporado zonas que ya están declaradas como ZEPA o como LIC, que por tanto su valor natural ya ha sido reconocido tanto por la administración como por los ecólogos. Una de estas zonas que siempre aparece, por ejemplo, el embalse de La Pedrera que además pertenece a la Confederación Hidrográfica del Segura, porque podría ser más..., la incompreensión es mayor. Y bueno, no entendemos que estas cuestiones pues, como se ha dicho en algunos casos, pues se confíen al período de alegaciones, ¿no? Cuando entendemos que debería partir de la propia propuesta inicial de la *conselleria*.

Y bueno, el problema también de..., parece que se ha centrado o que se va a centrar el proceso de participación en la acción de los ayuntamientos. Ayuntamientos que, en este caso, pues no han destacado por su interés en proteger su entorno natural, antes al contrario. De hecho, tanto San Miguel como Orihuela pues han tenido muchísimos problemas judiciales con su planeamiento urbanístico. Entonces, nos gustaría que pudiera concretarnos un poco, estimara la fecha de declaración como parque natural y, sobre todo, que contara con la extensión que es de justicia y que se lleva luchando desde hace ya diez años.

Gracias. (*Aplaudiments*)

La senyora vicepresidenta primera:

Gracias, señor Estañ.

Consellera.

La senyora consellera d'Agricultura, Medi Ambient, Canvi Climàtic i Desenvolupament Rural:

Sí, gracias.

Con respecto a la extensión sí que es cierto que en la propuesta inicial – recordemos desde 2006 y que se quedó paralizada sin avanzar nada – eran algo más de 8.500 hectáreas. Lo cual también se suponía que en el proceso de tramitación de la declaración de parque eso podría modificarse, ampliarse o reducirse.

Y es cierto que en el documento inicial de partida del actual o del futuro plan de ordenación la superficie propuesta – insisto –, propuesta de paisaje protegido son 8.309 hectáreas.

Y sí que es verdad que esa delimitación, en todo caso, sí que podrá modificarse durante el proceso, tanto el proceso de declaración de paisaje protegido como durante el proceso de declaración de parque natural y, efectivamente, tanto como el resultado de trabajos técnicos y por supuesto como resultado de la participación social, y esa participación está ahí

porque lo prevé el procedimiento y aparte es la forma en la que se tiene que hacer.

De todas formas, es importante en esta cuestión reseñar algo, que lo prioritario no es abarcar el número máximo de hectáreas sino que la protección que se preste a ese espacio sea efectiva.

No se puede declarar un parque natural con un área muy extensa porque no nos sirve si la protección realmente no está bien regulada por su instrumentos de gestión, porque eso precisamente era lo que hacía el gobierno del Partido Popular: declarar superficies sin proteger. Y así no se llega a ningún lado en la protección de los espacios naturales del País Valencià.

Muchas gracias. (*Se sent un veu que diu: «¡Molt bé, molt bé!»*)
(*Aplaudiments*)

La senyora vicepresidenta primera:

Gracias, *consellera*.

Passem a la pregunta número 739, que formula el diputat del Grup Parlamentari Popular, senyor Juan Carlos Caballero, al conseller d'economia sostenible.

Senyor Caballero.

El senyor Caballero Montañés:

Gracias, presidenta.

Señor *conseller*, el gobierno ni las administraciones son capaces de crear empleo por sí mismas, son los emprendedores, los autónomos y las pymes las que lo hacen, bueno, salvo que se trate de la señora Oltra que tiene la capacidad de generar empleo en su gabinete, dos más esta semana, cuando dijo en elecciones que solo tendría como máximo dos y ya va por once.

Pero, bueno, lo que a mí me interesa es conocer lo que está haciendo usted en su *conselleria* en materia de emprendimiento, de cooperativismo y de emprendedores, quiero saber qué están haciendo. Analicemos los departamentos que tienen competencia en relación con el emprendimiento y el cooperativismo.

Servef, programa de fomento de empleo, línea de emprendimiento social e innovador. Señor Climent, ¿sabe cuánto han ejecutado en 2016? El 5%.

Dirección General de Economía, Emprendimiento y Cooperativismo, programa de apoyo a la economía social. Estado: cerrado.

Ayudas de fomento al trabajo autónomo: cerrado. Ayudas, financiación de proyectos a la economía social: cerrado. Acciones de mejora de la calidad del comercio, emprendimiento y continuidad empresarial: cerrado. Fomento del emprendedor en la artesanía: cerrado. Emprendimiento social e innovador: cerrado.

Señor Climent, no sigo porque agotaría mi tiempo solo poniéndoles ejemplos.

Le resumo en una frase: en 2016, el programa de promoción de emprendedores, cooperativas y economía social que estaba dotado con cerca de 3 millones de euros, ¿saben qué porcentaje es el que han ejecutado? El 0,61%, o lo que es lo mismo, 17.500 euros de casi tres millones.

Como podrá saber usted, señor Climent, cuesta mucho encontrar las muestras del apoyo del Consell a los autónomos y a los emprendedores, aunque para ser honesto sí que están haciendo alguna cosa, están haciendo estudios, muchos estudios –preste atención–, estudios sobre prácticas de responsabilidad social empresarial, 21.779.000 euros; estudios sobre el grado de implantación de la economía social y el emprendimiento, 21.538 euros; estudios sobre la pyme valenciana, 19.965 euros; estudios sobre el comportamiento reciente del sector exportador, 19.965 euros; estudio del diseño del cuadro de mando para la gobernanza de la competitividad, 21.175 euros; estudio sobre el desempeño económico de los sectores industriales, 10.890 euros; elaboración de una base de datos de indicadores de la Comunidad Valenciana, 13.000 euros; y el último, el que me llama especialmente la atención, estudio sobre activos intangibles, 21.175 euros.

Señor Climent, a la luz de todo esto, ¿sabe lo que es verdaderamente intangible? Su acción política, su apoyo y su compromiso por los emprendedores, 17.500 euros en ayudas a emprendedores en 2016 mientras que derrochan 150.000 euros en elaborar informes que podrían hacer ustedes mismos.

¿Quién dirige la *conselleria*? ¿Quién establece los márgenes, los parámetros para que ustedes pongan en marcha sus políticas?

Señor Climent, usted era el máximo exponente de la economía del bien común, ¿qué ha pasado con todo eso? ¿Ustedes no venían a rescatar personas? ¿Piensan ustedes hacer algo más que subcontratar estudios? ¿Conoce alguno de esos estudios? ¿Sabe quién los ha elaborado exactamente?

Muchas gracias.

La senyora vicepresidenta primera:

Senyor Climent, quan vullga.

El senyor conseller d'Economia Sostenible, Sectors Productius, Comerç i Treball:

Gràcies, presidenta.

Senyor Caballero.

Senyories.

La senyora vicepresidenta primera:

Senyor Climent, abans els he fet una recomanació als consellers i a les conselleres que ens acompanyen i és que parlen al micro perquè, si no, no es podran gravar les intervencions. Així que, encara que done l'esquena una miqueta a la persona que li ha preguntat li ho agrairíem, sobretot els serveis tècnics.

Així que, comencem el temps.

Per favor, quan vosté vullga.

El senyor conseller d'Economia Sostenible, Sectors Productius, Comerç i Treball:

Bé, senyor Caballero, vosté normalment –quasi sempre–, sempre agarra el text com a pretext, no veu la qüestió en el conjunt, ¿no?

I a mi sí que m'agradaria, primer, que tinguera clar que este Consell i este conseller que està parlant-li porta en el seu ADN tot el tema d'economia social, cooperativisme i empreudoria. I vullc que ho tinga clar. I ara li donaré altres dades perquè sembla ser que vosté en té unes, normalment solen demanar-nos informes però no per a acabar l'any, i utilitzen les dades que els interessin en cada moment per a intentar fer-nos interpellacions o preguntes que realment no atenen a la realitat del moment. Però vullc que tinga clar que en el nostre ADN tot el tema d'economia social el portem i estem treballant-lo d'una altra manera totalment diferent a la que vostés estaven fent.

Mire, primera qüestió, o el quid de la qüestió en el tema de l'empreudoria. L'empreudoria o el suport a l'empreudoria ha de donar-se de forma continua, ha d'acompanyar-se, cosa que vostés no feien, deixaven morir a tots i cadascun dels empreudors que començaven la seua tasca i la seua idea, i després els demanaven la devolució d'eixa ajuda que en un primer moment els havien concedit.

¿Sap que estem fent? Acompanyar-los. ¿Sap què estem fent? Davant del seu *totum revolutum*, davant dels seus regnes de taifes, davant que cadascú faça el que li done la gana, nosaltres estem posant ordre, i per això estem estudiant, que cal estudiar per a posar ordre.

Tenim el mapa d'empreudoria, un mapa d'empreudoria que va a ajudar-nos a coordinar des del Consell Valencià de l'Empreudoria com tirar endavant les polítiques per a poder ajudar als empreudors i empreudores, cosa que –torne a repetir– vostés els deixaven morir i nosaltres anem a acompanyar-los. I en companya del Consell valencià –com he dit–, de la persona empreudora i des del CEIS anem a treballar perquè els empreudors comencin i duren en el temps, i que eixes empreses es consoliden.

Mire, vaig a posar-li alguns exemples que vostés, en el 2011, el senyor González Pons o el senyor Rajoy deien. González Pons deia que anava a crear 3,5 milions de llocs de faena, i d'eixos 3,5 milions resulta que un anava a ser d'empreudors, i ho ratifica el senyor Rajoy. Res de res, res de res. I nosaltres estem ajudant-los.

I després, simplement, 147 cooperatives més en 2015; 2.037 cooperatives al País Valencià; 93% de socis, treballadors i treballadores, 7% no socis; i 21.387 persones treballadores en el cooperativisme. Des de 2011 fins al 2015 vostés pres-supostaven 1,8, 1,9, 1,8 milions; 2016, 4,3; 2017, 6,3.

Sols, sols –i li done esta dada– arribant a un 72% d'execució del pressupost –com hem arribat– han arribat moltíssims més diners al cooperativisme i l'economia social i l'empreudoria que en tots i cadascun dels anys 2011-2015 quan vostés governaven.

Moltes gràcies. (*Aplaudiments*)

La senyora vicepresidenta primera:

Gràcies, conseller.

Senyor Caballero.

El senyor Caballero Montañés:

Gracias, presidenta.

Escuchándole a usted, señor *conseller*, puede parecer que están trabajando muchísimo pero seguramente, y hay mucha gente joven que hoy nos acompaña y pueden ser futuros emprendedores y van a optar, seguro, a los mejores empleos, pueden hacer lo mismo que hice yo mismo, ¿no?, llamar al 012 para ver qué ofrecía el Consell, bueno, ayudas para poder crear una propia empresa, poder constituirse como autónomos. Y la verdad es que me contestaron muy bien, me contestaron esa misma tarde, a las seis de la tarde, y me remitieron informes, ¿no?, las principales líneas de actuación que hacía el Consell, informes, cinco páginas, y me sorprendió para bien, estaba todo muy detallado, las ayudas, la cuantía de las ayudas, había incluso 4.500 euros para mujeres desempleadas víctimas de violencia de género.

No le reprocho nada, señor *conseller*, sobre esto que nos han hecho llegar, solo una cosa: que estas líneas que a mí me hicieron llegar el 17 de febrero de este mismo año es justamente de un programa, del fomento de empleo dirigido a emprendedores para el 2015. En su segunda página dice que el plazo para solicitarlo es del 19 de febrero y que finaliza el 30 de mayo de 2015.

Ustedes, hoy, están remitiéndole a los jóvenes que preguntan por ayudas de empleo a programas (*aplaudiments*) hechos por el Partido Popular, desde el 2015 no ha habido ayudas para emprendedores. Eso es lo que ocurre.

Así que, muchas gracias, *conseller*, y espero que tenga algo más que ofrecer que esas palabras, ¿no?, que sean programas y hechos.

Muchas gracias. (*Se sent una veu que diu: «Molt bé, molt bé.»*) (*Aplaudiments*)

La senyora vicepresidenta primera:

Gracias, señor Caballero.

Senyor conseller, cal polsar el micro, molt bé.

Ara, ja, quan vullga.

El senyor conseller d'Economia Sostenible, Sectors Productius, Comerç i Treball:

Gràcies, presidenta.

Senyor diputat, ja l'única cosa que li dic, i vosté sap totes i cadascuna de les línies pressupostàries que tenim en el tema del cooperativisme, economia social i empenedoria, i aleshores vosté mateix podria informar, no cal fer eixes peripècies que vosté sembla que vol fer no sé per què. Aleshores, informe vosté mateix, siga clar.

Dir-li que a partir d'ara serà molt més fàcil perquè el compromís de totes i cadascuna de les ordres d'ajuda –i no són poquetes–, inclús anem a ajudar a fer plans de gestió que ajudaran a tirar endavant una empresa –torne a repetir– acompanyant-los, no com vostés, eixiran –torne a repetir– en este primer quadrimestre.

Per tant, jo els dic a tots els joves i les joves que si tenen alguna pregunta molt concreta em tenen a la seua disposició per a contestar-li-la jo mateix, no fa falta que criden per telèfon a ningú. Estic operatiu les vint-i-quatre hores del dia; per tant, si volen preguntar-me a mi directament ho poden fer sense cap problema.

Però, totes les ordres en este primer quadrimestre les tindran damunt de la taula per a poder accedir a elles.

Moltes gràcies. (*Aplaudiments*)

La senyora vicepresidenta primera:

Gràcies, conseller.

Anem a passar a la pregunta número 558, que formularà la diputada Toñi Serna, del Grup Parlamentari Socialista, també al conseller d'economia.

El senyor conseller d'Economia Sostenible, Sectors Productius, Comerç i Treball:

Tu saps que som servidors.

La senyora vicepresidenta primera:

Els micros..., exactament, molt bé, gasten males passades, sí.

Senyora Serna, quan vosté vullga.

La senyora Serna Serrano:

Gracias, señora presidenta.

Buenas tardes, señor Climent.

Vamos a hablar, también, de otras realidades que tenemos presentes y que no son nada coincidentes con lo que acabamos de escuchar, a lo que ya nos tiene muy acostumbrados el diputado Caballero. Así que vamos a hablar de otra realidad que tiene su cara negativa pero que, precisamente, tiene poco que ver con este Consell.

Yo sé que usted es conocedor que entre nuestras responsabilidades también está lograr crear una conciencia sobre lo que significa y la magnitud que tiene la falta de unas políticas de acción preventiva, concretamente con todo aquello relacionado con la seguridad y la salud en el trabajo.

Usted es conocer igual que yo –y vamos a decirlo aquí, hoy– que en nuestra *comunitat* durante muchos años no se han realizado ningún tipo de políticas activas preventivas en este tema. Y, a veces, señor Climent, no solo es la mala gestión en política lo que da malos resultados, a veces es la inacción y la falta de política en la dejación de funciones lo que crea grandes responsabilidades.

Y eso es lo que ha estado sucediendo en nuestra *comunitat* durante veinte años en los gobiernos del PP, concretamente con este tema que es el que nos toca hoy, por no hablar de otros. Porque hemos tenido una entidad como es el Invassat, el Instituto Valenciano de Seguridad y Salud en el Trabajo, totalmente inactivo e inoperativo. Y eso es demostrable. Ha sido algo inaudito. Yo lamento no poder decir otra cosa distinta a esta..., esta la realidad.

Además, hemos visto como La Generalitat durante todos esos años carecía de un plan de prevención en riesgos laborales, la propia Generalitat, la encargada de velar para que eso se cumpliera en otras entidades; al igual que recientemente también hemos podido saber que ni siquiera contábamos con estudios que nos permitieran conocer realmente (*algú tus*) cuáles eran las incidencias de la falta de esa prevención.

Recientemente, desde su *conselleria* se ha puesto en marcha una campaña para concienciar a todos los ciudadanos y ciudadanas sobre la importancia de la prevención en los riesgos laborales.

Bajo el lema «cultura preventiva», se ha trasladado el concepto del trabajo seguro, de un trabajo digno. Porque desde esta *conselleria* no se está mirando para otro lado, porque la seguridad y la salud en el trabajo, la cultura preventiva, señor *conseller*, para nosotros no es un juego. Porque está en juego la vida de trabajadores y de trabajadoras, que además son víctimas de accidentes laborales, al igual que sufren lesiones y enfermedades relacionadas con sus puestos de trabajo.

Así que sin duda, la realización de campañas y acciones preventivas es lo razonable. Lo que no era razonable era lo que estaba sucediendo. Y necesitamos conocer y tener información sobre la siniestralidad laboral, que nos permita tener análisis intensivos y exhaustivos de la situación que tenemos en nuestra *comunitat*. Y eso es lo que se está haciendo actualmente desde el Invassat.

Repito a los responsables del Partido Popular de esa inacción que tuvimos durante veinte años. Se dejaron cosas por hacer, se estuvo mirando y no existieron políticas de prevención. Han sido demasiados años inactivos y la prevención significa acción. La prevención es planificación y es adaptarnos a la realidad. Así que la política de prevención de riesgo laboral debe estar viva, en permanente actividad, para conocer la realidad y poder actuar sobre ella.

Estamos y tenemos que cambiar las cosas, y para ello necesitamos amoldarnos a este contexto. Por eso, señor *conseller*, le pregunto: defínanos concretamente cuáles son las líneas de actuación que sobre ese tema está realizando en la actualidad el Invasat, para el control y la mejora de la seguridad y salud de nuestros trabajadores.

Gracias. (*Aplaudiments*)

La senyora vicepresidenta primera:

Gracias, señora Serna.

Conseller, quan vullga.

El senyor conseller d'Economia Sostenible, Sectors Productius, Comerç i Treball:

Presidenta.

Senyora diputada, gràcies, en primer lloc, per la pregunta, perquè pense que és molt important ser, allò que ha dit, proactius, i a més a més fer alguna coseta després de vint anys en aquest tema. Vull dir que és important.

Vull dir-li, i vosté sap, que la seguretat i salut en el treball de totes les treballadores i tots els treballadors, ja siguen de les administracions públiques, el seus organismes, com el de totes les empreses del nostre territori, és un objectiu prioritari per a aquest Consell. Volem impulsar el benestar laboral de totes i cadascuna de les treballadores i treballadors, abordant actuacions dirigides al suport de la seguretat i la salut, més enllà de les obligacions legals que ens són imposades per la mateixa llei de prevenció de riscos laborals.

Malauradament les darreres xifres publicades per l'Invasat fa unes setmanes ens mostren un augment dels accidents laborals, en particular en el nombre d'accidents lleus. Es van patir 41.898 accidents durant la jornada laboral, que van afectar 1,4 milions de treballadors i treballadores. Es van produir 2.406 accidents més respecte a 2015, la qual cosa implica un increment d'un 6%. Aquestes dades no es poden permetre.

Per açò, estem incidint en polítiques de prevenció de seguretat i salut, a fi d'evitar que aquest repunt es convertisca en tendència. Per això, hem dissenyat des de l'Invasat un pla director 2017-2021 d'actuació, on es defineixen les línies d'actuació enquadrades en cinc eixos estratègics, i tenim en compte els recursos materials i humans de què disposem.

Entre les principals actuacions emmarcades en aquest pla, els puc exposar les següents: primer, vosté ja ho ha dit, hem

engegat la campanya «cultura preventiva» per a conscienciar tota la societat sobre la importància de la prevenció de riscos.

També hem posat en marxa el pla d'actuació 2017 que, sobre la base dels sinistres laborals, registrats l'any 2016, se centra en aquelles empreses que han tingut més accidents en eixe any. I es realitza amb l'objectiu de conscienciar l'empresari que els sinistres laborals, encara que ocorren, es poden evitar, i per tant és possible reduir la sinistralitat laboral. Es tracta de visites que no tenen una intenció merament inspectora, sinó de prevenció, suport i assessorament.

Continuem amb l'informe de sinistralitat personalitzat, que es pot descarregar des de la web de La Generalitat, on figuren la relació d'accidents que ha patit una empresa. També es pot accedir a un certificat per a les empreses que no hagen tingut sinistres i que demostrin les bones pràctiques que realitzen en aquesta matèria.

En quart lloc, és important assenyalar l'aprovació per primera vegada i per part de la Comissió Paritària de Seguretat i Salut en el Treball d'un pla de prevenció de riscos laborals per a tots els empleats públics, amb l'objecte de millorar les condicions de treball, elevar el nivell de protecció de la seguretat i de la salut del personal empleat públic, i aconseguir major nivell de benestar laboral.

Així mateix, seguirem amb la realització d'activitats d'assistència tècnica de promoció, assessorament i desenvolupament, i control de la prevenció de riscos laborals en tots els sectors productius del nostre territori. I activitats de valoració i impuls d'accions preventives en l'àmbit de la prevenció de riscos laborals del personal propi de La Generalitat.

I per a finalitzar, com a novetat en 2017, es pretén la posada en marxa i implementació del projecte Empreses saludables, desenvolupant els esforços d'empresaris, treballadors i la societat valenciana en el seu conjunt, per a millorar la seguretat i salut en el treball, i el benestar de les persones en el lloc de treball, més enllà del compliment legal en prevenció, com he dit al principi, de riscos laborals.

Hem de fer que el benestar laboral siga inherent al nostre quefer diari i estiga dins de la normalitat quotidiana, però sense caure en la rutina i sense baixar la guàrdia un instant. Hem d'aconseguir tolerància zero en la sinistralitat laboral. I per això, el lema de la campanya «cultura preventiva», és important. I vaig a dir-lo, per si alguns encara no el coneixen: «Aprendre a previndre és aprendre a viure».

Moltes gràcies. (*Aplaudiments*)

La senyora vicepresidenta primera:

Gràcies, conseller.

La pregunta número 750, que formula la diputada María Mercedes Caballero, del Grup Parlamentari Socialista, també al conseller d'economia. Quan vullga, senyora Caballero.

La senyora Caballero Hueso:

Gràcies, senyora vicepresidenta.

Senyor conseller, em permetrà que faça en esta pregunta al meu personal homenatge al Dia Internacional de la Dona. Vaig, senyor Climent, a utilitzar el femení universal a la meua intervenció. L'avise, perquè pot ser que algunes frases li sonen rares. Eixa mateixa és la sensació que nosaltres tenim molts voltes, quan tothom parla en masculí i vol englobar també les dones.

Senyor conseller, hi ha multitud de factors, anul·lació d'aranzels, canvis climàtics, inclús els hàbits de consum, dia que són molts els factors que estan incidint de forma molt negativa al mercat cítricol, justament part important de l'activitat agrícola valenciana.

A més, malgrat els avanços obtinguts amb les últimes negociacions per a la signatura del nou conveni laboral, malgrat això, el sector de la manipulació i envasament de cítrics, de fruites i hortalisses, encara hui en dia és molt difícil trobar salaris que milloren els de fa vint o trenta anys. I això, quan parlem d'empreses que complixen els convenis.

Als últims mesos, els mitjans de comunicació han tret informacions de denúncies de sindicats i particulars per incompliments empresarials respecte a la contractació de fixes discontinües. Ficant excuses tant irrealistes com la baixa productivitat, estem assistint a incompliments legislatius respecte a l'obligatorietat de contractació de les anomenades fixes discontinües i la seua substitució per personal temporal.

Determinades empreses, segons estes denúncies, estan botant-se la llei i deixant a casa les seues treballadores fixes discontinües o cridant-les per a treballar hores soltes o jornades molt reduïdes. Mentrestant, contracten treballadores noves, sense experiència i en necessitats urgents d'ingressos, que no només els ixen més barates, sinó a les quals poden obligar a fer jornades per damunt de les permeses.

Som al segle XXI i això no podem permetre-ho. Açò no deuria estar passant. Però, senyor Climent, les treballadores se continuen sentint soles en la seua denúncia. Continuen tenint por a no tindre l'oportunitat de portar a sa casa un sou amb el qual donar a menjar a les seues famílies, malgrat que eixe sou siga de misèria.

El col·lectiu de treballadores de l'envasament i de la manipulació a la Comunitat Valenciana agrupa unes 60.000 persones, homes i dones, i un tant per cent molt elevat d'elles tenen contracte com a fixes discontinües. Senyor conseller, este col·lectiu de treballadores és un dels més feminitzats. Diuen els números que de cada deu treballadores, set són dones.

Hui estan ací acompanyant-nos algunes d'eixes dones que fan possible que encara hui els nostres cítrics puguen competir al mercat. I han vingut per saber de primera mà què és el que el Consell del botànic fa per a acabar en les pràctiques immorals d'alguns. Per elles va hui, el Dia de la Dona, la meua pregunta. Per elles he fet hui la meua intervenció en femení universal.

Per elles, i per totes nosaltres, li pregunte: quines accions s'estan portant endavant des de la conselleria, per tal

d'assegurar el compliment de la regulació laboral respecte a les treballadores del camp on predominen les anomenades fixes discontinües.

Gràcies.

El senyor conseller d'Economia Sostenible, Sectors Productius, Comerç i Treball:

Gràcies, presidenta.

Gràcies, senyora diputada.

Senyories.

Bé, en primer lloc saludar les dones encaixadores que estan presents a l'hemicicle. Tot un plaer que puguen estar entre nosaltres.

Dir-li que ja ens agradaria poder tindre totes les competències i tota la responsabilitat per a poder incidir en aquest tema, però sap que no tota la responsabilitat és del Consell. De totes maneres, he de dir, i vosté sap, que l'agricultura valenciana està patint des de fa uns anys una sèrie d'adversitats que l'estan abocant a una situació en què cada vegada més s'abandonen els camps.

És un dels sectors més afectats per l'economia submergida. Està molt perjudicat per la precarització laboral i la caiguda dels preus agrícoles, i també pels constants robatoris. Aquestes qüestions són la màxima prioritat en l'acció política i administrativa del Consell. El camp valencià i totes les activitats que envolten aquest sector, com els magatzems i el transport, són un dels penosos exemples de l'explotació laboral, amb salaris miserables i una temporalitat excessiva.

Un sector que és competitiu a costa d'una mà d'obra barata i uns preus dels productes infravalorats. Hem de revertir, sí o sí, i estem treballant aquesta situació, en allò que estiga en les nostres mans. Però fonamentalment és necessari que des del govern central, i repetixc, govern central, que és el que té la competència, s'origina un canvi en la legislació laboral que equilibre els interessos de tots i totes les ciutadanes, i també de tots els treballadors i de totes les treballadores.

Urgeix un nou estatut dels treballadors i treballadores per a combatre la precarietat i oferir una nova regulació del treball a temps parcial. El Consell, en l'àmbit de les seues competències, està incidint en el compliment de la normativa laboral en tots i cadascun dels sectors productius del nostre territori, i així garantir els drets de les treballadores i treballadors.

A hores d'ara, he de dir-li que des de la Direcció General de Treball i Benestar Laboral, com a autoritat laboral i en coordinació amb la Inspecció de Treball i Seguretat Social, s'està elaborant la programació de l'activitat, en l'àmbit competencial propi de La Generalitat, d'execució de les normes d'aplicació en les relacions laborals.

Enguany s'ha canviat l'estructura respecte de l'exercici anterior, i es té previst la realització de distintes campanyes amb caràcter específic, que es concretaran en el document de programació de l'activitat inspectora que, com ja he dit, s'està

confeccionant tant pel que fa al moment de la seua execució, com al nombre d'actuacions que les integren.

Les referides campanyes, i centrant-nos en el camp valencià, es concreten principalment en les següents actuacions contra la precarietat laboral i les pràctiques irregulars: frauds en el sector de cítrics, frauds en altres sectors agraris, i control de la cessió il·legal de treballadors i treballadores en tots els àmbits laborals, en especial cítrics, hostaleria i comerç.

Així mateix, puc dir-li que també en l'afany de lluitar contra l'economia submergida en el sector agrari, en un treball conjunt entre la unitat adscrita de la policia de La Generalitat, els equips Roca de la Guàrdia Civil, policies locals, inspecció de treball i seguretat social i inspectors de les conselleries de sanitat, agricultura i economia, es duen a terme inspeccions i controls de traçabilitat de la mercaderia del camp amb la realització d'inspecció de magatzems i també de particulars.

En aquest sentit estem treballant amb el govern central en la signatura d'un conveni, i està costant-nos deu i ajuda, que reforce aquesta col·laboració entre administracions contra la mateixa economia submergida. I estem ahí incidint, posant denúncies, intentant que eixes denúncies si cal vagen per la via penal, i estem analitzant. I, per tant, tot allò que estiga en les nostres mans i que vinga des de la inspecció, el Consell tirarà endavant tot el que faça falta per evitar eixa economia submergida i eixa precarietat en la qual estan treballant moltíssimes persones i fonamentalment les dones.

Moltes gràcies. *(Aplaudiments)*

(Ocupa la presidència el president, senyor Enric Morera i Català)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor conseller.

Següent pregunta, que formula el diputat David de Miguel, al conseller d'economia sostenible.

Senyor De Miguel, té vosté la paraula.

El senyor De Miguel Martínez:

Gracias, presidente.

Buenas tardes, señorías.

Consellers, a los dos. *(Rient)*

Bien, yo creo que tenemos que estar contentos, ¿no?, con el comportamiento de nuestras empresas en cuanto a la exportación, las exportaciones, la internacionalización. Los datos nos dicen que el año pasado se incrementaron un 9,5%. Pero es verdad, y usted *conseller* estará de acuerdo conmigo en que esta internacionalización a la vez también las hace más vulnerables, digamos, a los acontecimientos que

ocurren en el mundo, ¿no? La globalización una de las cosas que tiene pues es que lo pase en Reino Unido, lo que pase en Estados Unidos o lo que pase en China pues afecta a las exportaciones.

Y como bien saben, y yo sé que usted tiene mejores datos que yo, que nos los estaba comentado antes, el mercado de Estados Unidos es el primer destino de las empresas fuera de la Unión Europea, supone el 7% del total de las exportaciones, de nuestras empresas. Son más de 2.000 millones en 2015, en 2016 seguramente se habrá incrementado. Es un mercado muy importante, sobre todo para sectores como el calzado, la cerámica, la maquinaria, los cítricos.

Y es verdad que en Estados Unidos pues, aunque quizá, a lo mejor, usted está de acuerdo con esa política proteccionista que ha implantado el señor Trump, porque su partido, su grupo, es contrario a esas políticas de libre comercio. Quizá, como digo, esté a favor de esas políticas. Pero, claro, consideramos que van a perjudicar a nuestra economía, van a perjudicar a nuestras empresas, y de hecho lo dice hoy, porque habrá visto, hemos comentado una noticia, «el 75% de los economistas valencianos cree que Trump perjudicará las exportaciones de la comunidad».

Entonces, nosotros hemos dicho que desde luego que aquí podemos hacer poco por cambiar las cosas, si me apuran, fuera de la Comunidad Valenciana. Aquí estamos instamos al Gobierno, instamos a la Unión Europea, ya solo nos faltaba instar a Trump. Ojalá, ¿no?, pudiéramos cambiar la política de Estados Unidos.

Pero lo que sí que podemos hacer aquí, o lo que sí que puede hacer usted, es intentar en la medida lo posible mitigar las consecuencias negativas que tienen las políticas de Trump, las políticas de cualquier gobierno del mundo.

Es por ello que yo le pregunto que si el Consell tiene previsto adoptar algún tipo de medidas para proteger los sectores económicos valencianos que se están viendo afectados por esas políticas proteccionistas implantadas por el gobierno de Estados Unidos.

Gracias. *(Aplaudiments)*

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor De Miguel.

Conseller, té vosté la paraula per a...

El senyor conseller d'Economia Sostenible, Sectors Productius, Comerç i Treball:

Gràcies, president.

Gràcies, senyor diputat, senyories, per la pregunta.

Jo pense que des del primer moment este Consell i des de la conselleria d'economia sostenible ha deixat molt claret quins són els pilars fonamentals en què s'està basant per a

transformar eixe model productiu que tots desitgem, no? Em van dir que l'energia era un pilar fonamental, la transició a les energies renovables, que la innovació era un altre pilar fonamental, que el tema de la industrialització, reindustrialització, del nostre territori era el tercer i l'altre que no devíem de deixar de cap de les maneres era el tema de l'exportació i la internacionalització com a tal.

I de fet seguim sent la segona comunitat autònoma que més exportem. Vull dir, portem dos anys, 2015 i 2016, que hem exportat com mai ha estat. Hem de tenir autoestima, hem de creure's que fem les coses bé, que fem disseny, que fem valor afegit i que en el mercat global estem entrant amb total facilitat, no?

He de dir-li que probablement ja ha incidit Estats Units o el que està passant en Estats Units al nostre territori. I és pel que va preguntar. Vull dir, si vam d'exportar més de 2.000 milions d'euros en el 2015, he de dir-li que en el 2016 vam arribar sols, encara mantenint-se com a segona comunitat autònoma per darrere de Catalunya, 1.864. És a dir, que sí que hi ha hagut una baixada de l'11% respecte a l'any anterior. Però també he de dir que el saldo comercial és positiu, el balanç comercial és de 550 milions d'euros en positiu.

I sabent tota eixa situació que vosté ha dit, que el 75% dels economistes pronostiquen, eh, però que tampoc saben a ciència certa que passarà això o passarà una altra cosa, nosaltres hem avançat. I vaig a dir-li quatre o cinc accions en què estem treballant des de ja fa mesos. Per exemple dir-li que la primera acció va ser que el passat 9 de desembre es vam reunir, juntament amb la conselleria d'agricultura, amb les associacions empresarials dels sectors més exposats al mercat nord-americà i britànic per tractar els nous escenaris comercials.

Dir-li que ens vam reunir amb l'Agrupació d'Exportadors de Transformats, amb la Unió Nacional de Fabricants de Catifes, amb l'Associació Valenciana d'Empresaris del Cafè, amb l'Associació Nacional d'Exportadors del Moble, del tèxtil, del joguet, de maquinària agrícola, de fabricants exportadors d'aparells d'il·luminació, d'empreses industrials internacionals i de fabricants del taulell i paviments. És a dir, pràcticament tots aquells que estan implicats.

Fruit d'aquesta reunió, on l'empresariat ens traslladaren les seues inquietuds, es va acordar la creació d'una comissió de seguiment per analitzar l'evolució dels mercats britànic i dels Estats Units i seguir de prop les actuacions que pogueren dur-se a terme en altres països. Aquesta comissió està prevista que es convoque en el mes d'abril, segons es va acordar.

Després dir-li que van a reforçar-se les accions de promoció, tant en el mercat britànic com en el mercat dels Estats Units. Des de la Direcció General d'Internacionalització i des de l'Ivace s'ha programat un Pla de promoció exterior per tal que s'incloguen deu accions de promoció específiques, de les quals vuit es faran als Estats Units i dos al Regne Unit.

Després també estem treballant una estratègia de comunicació dirigida a enfortir la imatge de la Comunitat Valenciana al Regne Unit, bàsicament, i als Estats Units, com també per a destacar la seua idoneïtat com a destí d'inversió al nostre territori.

I després també estem treballant en un pla estratègic exterior, en el qual en estos moments..., vosté sap que tenim 21 ens amb 21 antena, però l'objectiu és arribar a 30, no? I estem treballant eixe pla en companya de totes i cadascuna de les associacions exportadores per natura i per a intentar vore si hi ha mercats que poden suplir en algun moment els problemes proteccionistes que puguem tindre o pel tema del *brexit* tant en el Regne Unit com en els Estats Units.

Però sí que ens hem avançat, estem treballant i esperem que no ens pille el llop, eh, i puguem mantenir eixa quantitat d'exportacions, que en definitiva és la que està ajudant-nos a poder tindre cert benestar en estos moments en el nostre territori.

Moltes gràcies. *(Aplaudiments)*

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor conseller.

Senyor De Miguel, té vosté encara temps, però dubte molt que el conseller li puga contestar.

El senyor De Miguel Martínez:

Voy a aprovecharme que no tiene tiempo el presidente.

Únicamente agradecerle la explicación y hacerle un ruego, y es que no nos quedemos en las comisiones de seguimiento y en las..., lo que siempre decimos, no nos quedemos en las buenas intenciones. Entonces, por eso yo le ruego que escuche a las empresas, que no abandone a las empresas, porque está claro que nosotros no podemos hacer nada por cambiar, ya se lo he dicho antes, las políticas de Estados Unidos ni de ningún otro país.

No vamos a crear empleo aquí ni vamos a destruir empleo aquí. Son las empresas las que lo hacen. Pero sí que tenemos que ir de la mano, la administración tiene que ir de la mano. Por eso en este minuto que me quedaba, insisto y le reitero que, por favor, vaya de la mano de las empresas, ayude a las empresas y escuche a las empresas.

Gracias. *(Aplaudiments)*

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor De Miguel.

Passem a l'última pregunta del dia, de la vesprada, que formula el senyor César Jiménez al conseller d'Educació, Investigació, Cultura i Esports.

Quan vullga.

El senyor Jiménez Doménech:

Gràcies, senyor president.

Gràcies a les representants de les AMPA dels centres educatius afectats per una possible mesura que ara tractarem, que és que, bé, hem llegit en els diferents mitjans de comunicació que la conselleria està estudiant la possibilitat que l'Institut de Secundària Illes Balears, de València, es convertisca en la segona escola oficial.

Vosté ací en moltes ocasions ha manifestat el treball que des de la Conselleria d'Educació, Investigació, Cultura i Esport..., està realitzant vosté un gran treball per a l'oferta d'ensenyament d'idiomes, i en particular amb esta creació de l'escola oficial.

A la vegada també ha manifestat que està treballant per una millor oferta en formació professional i en formació de secundària. Bé, este és el context; vosté ara ens dirà si és compatible amb les reivindicacions de la comunitat educativa afectada, que vosté segurament ja coneixerà, però que volem fer que s'escolte en estes Corts.

Els representants de les AMPA d'Illes Balears, el districte marítim, el CEIP Tomás de Montañana, CEIP 103, CEIP San José de Calasanz, CEIP El Grao y CEIP Angelina Carnicer volen manifestar el seu rebuig total a la possibilitat del tancament de l'IES Balears i exigixen el compromís de conselleria de comptar amb les comunitats educatives abans de realitzar qualsevol canvi. Demanen que es resolga aquesta situació abans del període de matriculació del curs vinent, ja que açò crea en els pares incertesa i inseguretats a l'hora de triar centre. Encara que s'ha promès que no es farà per al curs vinent, és una notícia que fan molts alumnes i moltes alumnes dels CEIP adscrits a l'IES afectat es plantegen cercar una altra alternativa en perjudici de l'escola pública.

Cal que se cerque una solució diferent al tancament de l'IES Balears per a permetre que els diferents centres desenvolupen el seu projecte educatiu de qualitat, que siga conforme al tipus i nombre d'alumnat, i aquest tancament s'interpreta com una pèrdua d'oferta educativa en la zona.

Hi ha una demanda real d'escolarització de la zona per als pròxims anys. No es pot permetre que es concentre tot l'alumnat en un sol institut, donant motiu al doble torn per als alumnes de batxiller. Si el motiu del tancament de l'IES Balears és la creació d'una segona seu de l'Escola Oficial d'Idiomes se demana que se cerque un altre edifici. Ens consta, i sense un ús específic per a resoldre l'augment de l'oferta de places en l'Escola Oficial d'Idiomes, sense que açò supose el tancament d'un centre públic d'ensenyament obligatori.

Atés que este govern aboca per la transparència, ens agrada que fera gala d'aquesta i siga transparent en les seues intencions en aquest sentit per a la tranquil·litat de les famílies.

Finalment, han d'expressar el seu suport i l'exigència d'un ensenyament públic i de qualitat, que és el seu desig, fer un desig, i creuen que també ho és per l'actual conselleria.

Estes són les exposicions dels motius de la comunitat educativa afectada, i més concretament el claustre de professors de l'IES Balears també ha volgut manifestar la seua posició, que acurtaré perquè no hi ha temps. Però interprete que esta mesura suposaria una massificació de l'alumnat

en un macrocentre que no reuneix les instal·lacions i els recursos necessaris, forçaria la creació d'un segon torn. L'administració no hauria de prioritzar l'ensenyança voluntària d'adults front l'educació obligatòria de menors. Caldria buscar una altra ubicació per l'escola oficial, com s'ha dit abans, perquè existixen altres edificis alternatius.

I, finalment, que s'han de prioritzar sempre les necessitats de l'alumnat, apostant per models que contribuïsquen a la formació de les persones i no prendre decisions basades únicament en criteris econòmics i en la racionalització dels recursos.

Moltes gràcies. *(Aplaudiments)*

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Jiménez, per la seua pregunta.

El conseller li contestarà, tot demanant-li que es dirigisca al micro; si no, no es gravarà la intervenció.

Quan vosté vullga, senyor conseller.

El senyor conseller d'Educació, Investigació, Cultura i Esport:

Gràcies, president.

Gràcies també, diputat, per la seua pregunta.

Gràcies també a les comunitats educatives, precisament els centres que avui ens acompanyen i que han traslladat aquestes demandes i aquestes preocupacions.

Primer que res començar dient que efectivament compartim la immensa majoria de les reclamacions que han fet i de les demandes que tenen, compartim els fulls de ruta. Volem una escola pública de qualitat. No som nosaltres precisament els que tanquem centres, això eren altres administracions. I que estiguen tranquils que el que vaig a explicar-los és el que ha passat.

Nosaltres estem fent un mapa del conjunt de necessitats educatives de tot el territori. Només en la ciutat de València –ja ho saben–, va haver una reunió, crec que va ser el 24..., no fa molt va haver-hi una reunió a la conselleria en què el secretari autonòmic, el director territorial es van reunir amb representants del consell escolar i allí els van explicar què estàvem fent.

Estem fent un mapa de l'oferta i les necessitats per a ampliar eixa oferta, per a millorar l'oferta, de secundària, d'escoles oficials d'idiomes, de Formació Professional, d'ensenyaments musicals, del conjunt, a la ciutat de València i en determinats barris de la ciutat de València per al conjunt del país.

Hem fet més reunions, com la que es va fer amb els diferents directors d'instituts el dia 20 de febrer, que va ser abans prèvia a la que van tindre vostés amb el secretari autonòmic i el director territorial. S'han fet eixes reunions també en el conjunt del territori.

I el que estem fent en eixes reunions és precisament el que se'ns demana en este sentit, i és: dir, preguntar, escoltar, mirar, proposar què és el que la comunitat educativa pensa de les diferents propostes. ¿Si s'ha entès que això com a proposta és una decisió definitiva? No, en cap cas. I crec que ja ho vam dir en la reunió. En cap cas, en cap cas és una decisió definitiva.

El que anem a fer és el que vostés demanen. I, efectivament, això es farà. Primer, la decisió que es puga prendre. En cap cas, en cap cas afectarà l'any que ve. I vostés diuen, «que es diga abans de la matrícula perquè això no genere ningun dubte». Es dirà. Abans d'un mes donarem la solució no només a quina és la millora de l'oferta del conjunt del barri pel que fa a ensenyaments d'idiomes, també pel que fa a la Formació Professional prèvia als processos de matrícula. I una posició a llarg termini, és a dir, que no siga: l'any que ve no, ja vorem els altres anys. No, no, tranquils, que tindran eixa resposta, i la tindran abans d'un mes.

I com no pot ser d'una altra manera, com no pot ser d'una altra manera, ho farem traslladant-la també, primer, a la comunitat educativa per a parlar-la, tenint en compte el que vostés han demanat i el que vostés mateixos estan vivint en el dia a dia, i és que allí el que hem de saber és quina és l'oferta del barri, com es podria reorganitzar, si és que s'ha d'organitzar. Sobretot com s'ha d'ampliar l'oferta, eh?, perquè el que nosaltres volem és ampliar, no volem reduir l'oferta. Eixe és el nostre sentit.

Per això, en el conjunt, en el conjunt de centres que estan en eixe barri. I també per al conjunt del territori. Però això ha passat en el conjunt del país i, en canvi, la reacció no ha seguit el que ha passat ací. Per tant, segur que no s'ha comunitat res, segur que no, segur que no perquè la reacció no ha seguit igual ací que en altres llocs davant de propostes que no eren, en cap cas, definitives.

Nosaltres diem: continuarem en el mateix procés, continuarem en el mateix procés, que no és una altra cosa que anar estudiant com millorem, com ampliem l'oferta, com revertim la situació que ens van deixar en l'educació pública per tal que siga..., cada dia tinga unes millors condicions i avancem cada dia cap a l'educació pública que totes i tots volem i millorem l'oferta de tot el territori.

Abans d'un mes, com els he dit, farem eixa proposta i es comunicarà a la comunitat educativa. Tornarem a parlar-ne i estic segur que estaran contents de l'oferta que els podrem fer per allò que estem veient que es podria arribar a un acord.

Per tant, gràcies per la seua reivindicació, és bo. Tranquils, perquè este govern no és el govern anterior. (Veus) Seguirem treballant perquè a l'educació pública es generen oportunitats, es generen oportunitats i no que es tanquen perspectives de vida.

Gràcies. (Aplaudiments)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpel·lació al conseller d'Economia Sostenible, Sectors Productius, Comerç i Treball, senyor Rafael Climent González, sobre les línies generals del seu departament en matèria d'obertures en festius i horaris comercials, que formula el diputada senyor José Salas Maldonado (GP Popular) (RE número 14.178, BOC número 57)

El senyor president:

Senyories, passem al següent punt de l'ordre del dia, que és la interpel·lació... Ens queden dos interpel·lacions, dos interpel·lacions. La primera és la que formula al conseller d'economia sostenible, sectors productius, l'il·lustre diputat José Salas Maldonado, en nom del Grup Parlamentari Popular.

Senyoria, quan vosté vullga.

El senyor Salas Maldonado:

Buenas tardes, señor *conseller*.

Mire, me va a permitir que yo no sea tan valiente como mi compañero Juan Carlos Caballero y yo no voy a llamar al 112, porque si él con una pregunta concreta, fíjese cómo le contestaron, si yo llamo preguntando por horarios comerciales, lo que me pueden decir. (Rialles i aplaudiments)

Pero, señor Climent, lo suyo es de nota, pero de nota alta, porque usted ha conseguido lo más difícil, que es rizar el rizo. Ha conseguido hacerlo rematadamente mal sin hacer nada en casi dos años. Y eso, *conseller*, tiene mérito.

Yo, la verdad, *conseller*, estoy casi seguro de lo que usted ahora después me va a contestar, porque su discurso durante casi estos dos años ha sido siempre igual, ha sido el mismo. Algunos dirán que es usted muy consecuente, pero –me va usted a perdonar, *conseller*– lo que yo creo es que usted no sabe hacerlo mejor. Que alguien un día le habló de horarios comerciales y le vendió la moto. Y usted lleva casi dos años intentando venderla y no se la compra nadie. Pero es que la moto no funciona, *conseller*, la moto es antigua. Con esta moto, ni usted ni nadie va a ningún sitio.

Y yo sé que a usted no le gusta hablar de horarios comerciales, que usted ha dicho que sería fantástico dejar de hablar de horarios, y lo dice usted y se queda más ancho que largo. Pero, *conseller*, claro que no, ni a mí tampoco, ni al comercio, ni a los ciudadanos que llevan casi dos años sin saber cuándo se cierra o cuándo se abre, ni a los empresarios que quieren montar un negocio en nuestra comunidad, ni a la hostelería, ni a tantos y tantos sectores que dependen directa o indirectamente del comercio.

Y ¿dice usted que no quiere hablar de horarios comerciales? Pero si en este charco se han metido ustedes solitos, usted y su director general, que es otro de los que se les está atragantando este tema. Usted solito la ha liado y bien liada en un tema que funcionaba y funcionaba bien. ¿Que se podía haber mejorado en algo? Seguro que sí, pero en algo. Pero es que ustedes o corto o cortijo, y es ahora cuando no saben cómo salir de este tema.

A usted hay que reconocerle que es un central estupendo, reparte la pelota como nadie. Usted, cuando se dio cuenta de que la habían montado, primero le pasa la pelota a los ayuntamientos, tanto al de Valencia como al de Alicante, esperando que fuesen ellos los que le resolviesen su problema. Pero, claro, se encontró con unos alcaldes que todavía saben menos que usted, en este tema.

Y mientras, el señor Echávarri le descalifica a usted y le contradice, tanto en prensa como a través de las redes sociales que tanto le gustan. Y en alguna ocasión hasta se iluminó el señor Echávarri y pensó que ya tenía la cuadratura del círculo, convencido de que el resto de los comercios de Alicante se conformarían con sus decisiones.

Y no contento con todo esto, le pidió al juez que los tres centros que recurrieron a los tribunales depositaran una fianza de 9 millones de euros. Y, claro, una vez más, y ya llevan ustedes algunas, la justicia no les da la razón y falla a favor de la libertad horaria, comunicándole al alcalde de Alicante que los comercios no tienen que depositar fianza alguna y dejando la puerta abierta para que estas empresas que se sienten perjudicadas puedan reclamar daños y perjuicios al Ayuntamiento de Alicante. Yo espero, sinceramente, que esto no se produzca, que no ocurra, por el bien de Alicante.

Y como los ayuntamientos no le solucionan a usted nada, usted entonces le pasa la pelota al observatorio del comercio, que dicho sea de paso, me parece muy bien que el observatorio del comercio sea un foro donde se pueda hablar de mejorar el comercio en nuestra comunidad. Posiblemente es por donde usted tendría que haber empezado y no tirarse a la piscina, como usted se tiró, sin ver siquiera si había agua.

Pero, señor Climent, está usted creando falsas esperanzas, porque usted como yo sabemos que es imposible se pueda llegar a ningún acuerdo desde el observatorio de comercio, sobre todo en este tema, máxime cuando la ley le da la razón a la libertad horaria.

Y lo último que sabemos es que usted recurre ahora a los sindicatos y a las grandes superficies –que es curioso, las grandes superficies a las que usted hasta hace poco las denominaban el enemigo–, pidiéndoles que cedan en sus pretensiones. Una vez más, *conseller*, pide usted que le resuelvan lo que usted es incapaz de resolver o solucionar.

Señor *conseller*, haga un favor, pídale usted también a los sindicatos que denuncien a las empresas que no cumplan con la ley de los trabajadores, que no respeten los días de obligado descanso de los empleados. Pídaselo, y así se quedará usted mucho más tranquilo cuando le digan que hay empleados que trabajan los domingos. Yo soy el primero en pedir que si alguna empresa no cumple con esta obligación, se le sancione. Claro que sí.

El caso es, señor *conseller*, que usted ha creado una inseguridad en el comercio muy preocupante, tanto para los comerciantes de nuestra comunidad como para los comerciantes que en algún momento pensaron en establecerse en ella. Quiero aprovechar, señor *conseller*, para preguntarle –y si lo sabe, le rogaría que me contestara ahora después–: ¿sabe usted si el Consell del señor Puig y de la señora Oltra van a cumplir con la legalidad de los horarios comerciales?

Y ¿usted, *conseller*, va a cumplirlo o va a seguir recurriendo a los tribunales? ¿Qué le va usted a decir ahora después a los comerciantes sobre este tema?

Señor Climent, yo ya se lo avisé en una anterior intervención mía, y está todo saliendo como yo le dije, pero, claro, usted no me quiso escuchar. Y es ahora cuando, una vez más, son los tribunales los que tienen que decidir por su mala gestión. Yo creo que algo tendrían que decir el presidente y la vicepresidenta sobre este tema, ya que llevamos dos años de fracaso en fracaso, ya que son ellos los que le mantienen a usted como *conseller*.

Mire, *conseller*, yo no voy a caer en eso tan recurrente de decirle que si usted estuviera en la empresa privada ya lo habrían echado, yo no lo voy a decir, pero sí que es verdad que cada vez que veo un nuevo fracaso suyo, y eso por desgracia ocurre con bastante frecuencia, lo pienso, aunque no lo diga.

Y con todo esto, *conseller*, ¿dice usted no quiere hablar de horarios comerciales? Pues dígame usted entonces, señor *conseller*, de qué quiere hablemos.

Gracias, presidente. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Salas.

Senyor conseller, per a respondre a la interpel·lació.

El senyor conseller d'Economia Sostenible, Sectors Productius, Comerç i Treball:

Gràcies, president.

Senyor diputat, jo pense..., vosté fa un *totum revolutum*, ho mescla tot, jo no sé si té una clara concepció de la realitat. Jo crec que des de l'última intervenció de vosté a ara, no ha passat res en el comerç, és a dir, segueixen en els horaris, obrint quan toca, tancant quan toca i funcionant molt bé, mesclant allò que és competència municipal d'allò que creu que té de ser competència de la conselleria.

Sembla que vosté no creu en el diàleg, no creu en el diàleg perquè diu: «Impossible que l'observatori..., impossible que l'observatori pugui arreglar el tema.»

I després, una altra qüestió. No malinterprete allò que jo normalment sempre dic, i dic que m'agradaria deixar en un moment determinat parlar d'horaris perquè parlarem de comerç, perquè pràcticament quasi tot el que es parla de comerç és d'horaris. I cal vore com es pot ajudar al xicotet comerç, com es pot ajudar que tinga més ocupats el xicotet comerç, perquè a la millor pugui obrir quan li done la gana, que pot, etcètera, l'*online*, etcètera, etcètera, mil coses.

I això ens ho impossibilitat tota la qüestió estrictament mèdica i que algun partit en determinat l'interessa que vaja eixint contínuament.

Però, bé, jo, si vol, li ho torne a explicar, ¿eh? Ho tinc ací tot detallat, no em sap greu. Per tornar a fer-li memòria, perquè en este embolic, si algú mos ha clavats, són vostés. I això, si vol, li ho torne a dir.

Mire, una vegada més, la nostra actuació respecte aquest assumpte ha estat centrat en posar ordre a tot el seu desgavell: la inseguretat jurídica que van provocar, el caos que havíem heretat amb enfrontament entre formats comercials i una sèrie de pleits oberts. Recorde-se'n, Gran Túrria Xirivella, Ikea Alfafar, les ZGAT d'Alacant... Tot això ho provoquen vostés. I que estem treballant molt i de valent, i amb rigor i, sobretot, amb diàleg, amb diàleg. I dir-li que estem més avançats del que vosté pensa, més avançats del que vosté pensa.

I si vol, comencem. Mire, Decret 1/2015, 27 de febrer, del Consell, d'horaris comercials de la Comunitat Valenciana, que va modificar la Llei 3/2011, de 23 de març, del comerç de la comunitat, on vénen regulades les zones de gran afluència turística, normativa totalment condicionada per la regulació estatal, acollint-se... En aquesta norma es van declarar les diverses ZGAT, entre les quals estaven les de la ciutat de València i la d'Alacant declarades en 2013, que sàpiga, vosté sabrà qui governava.

Però aquest Decret llei 1/2015, quasi dóna lloc a la interposició d'un recurs d'inconstitucionalitat contra ell. I sap qui va parar això? Este govern, este govern.

Totes aquestes normes dicten que s'estableix un horari comercial amb caràcter general i que les obertures en diumenge o festius són excepcions permeses en determinades circumstàncies previstes en la normativa.

També he de dir-li que el procediment regulat en l'article 22, bis, de la Llei 3/2011, redactat segons el Decret llei 1/2015, no preveia un tràmit de modificació de les ZGAT, esdevenint en una situació absurda en la qual no es podien ni reduir ni la seua grandària, ni ampliar una zona de gran afluència turística com tampoc eliminar-la.

Vol que continuem amb l'embolic? Continuem amb l'embolic. Mire, la Llei 3/2011, de comerç, de la Comunitat Valenciana, no contemplava la realització del tràmit d'audiència a les persones físiques i jurídiques interessades, incomplint el que disposava l'article 84, de la llavors vigent Llei de règim jurídic de les administracions públiques i dels procediments administratiu comú.

Basant-se amb açò, en maig de 2016, els processos de modificació de les zones de gran afluència turística per a tot l'any, que a final de 2015 i principis del 2016 van sol·licitar els ajuntaments de València i Alacant, es van paralitzar en acceptar-se un recurs d'alçada interposat per El Corte Inglés contra el primer dels processos de modificació. Les resolució de modificació de les ZGAT són la resolució de 30 de març de 2016 per a València i la resolució de 16 de desembre de 2015 per Alacant.

Aquests recursos, amb informe previ de l'advocacia de La Generalitat, són acceptats per falta de participació i audiència pública dels interessats en el mateix procediment, deixant sense efecte les resolucions esmentades i retornant la vigència de les ZGAT en els mateixos en què van ser declarades en desplegament del Reial decret 20/2012, de les ciutats de

València i Alacant. És a dir, es retrotrau a tot el que vostés van fer.

A continuació, la Direcció General de Comerç i Consum va demanar informe a l'advocacia general per ampliar el del 13 d'abril per a conèixer quin havia de ser el procediment més adient per a efectuar el tràmit d'audiència. I ens diuen que ens corresponia a nosaltres, a La Generalitat, i no als ajuntaments.

A tot açò dir-li que en l'informe s'afirma que si l'òrgan competent estimara que en el procediment dut a terme per a declarar la zona de gran afluència turística del centre d'Alacant, que va culminar amb la resolució de 25 de gener de 2013, de la direcció general de Comerç i Consum, es va incórrer en algun dels defectes que fan que un acte administratiu siga nul o anul·lable ho considerem nul o anul·lable, perquè és necessari eixe procediment de revisió d'ofici o de declaració de la mateixa lesivitat.

Com a conseqüència d'aquest informe es van revisar els expedients de les declaracions tant de València com d'Alacant de 2013 de les ZGAT i es va comprovar que no hi hagué tràmit d'audiència, per la qual cosa van incórrer en els mateixos defectes de nul·litat al·legats contra les resolucions de modificació. A més a més, vam parlar amb el Consell Jurídic Consultiu i ens va dir absolutament el mateix.

Per això, i per acabar aquesta primera part, pel que fa a la nostra actuació dir-li que hem seguit les recomanacions fetes per l'advocacia, és a dir, basant-se amb el rigor i la claredat jurídica de la mateixa advocacia, que és la que dictamina les possibles contradiccions entre la Llei de Madrid i la seua, així com la del Consell Jurídic Consultiu. És a dir, no hem fet el que ens ha donat la gana, no hem anat a la nostra; hem buscat el rigor, no un *totum revolutum* o *tot valia* com feien vostés o l'arbitrarietat a la que vostés jugaren. I això ho han tindre clar d'una vegada per totes. Vostés són part de la responsabilitat del problema en el que estem ara i deurien d'assumir-ho d'una vegada per totes, però tenen ganes que li ho diguem unes quantes vegades. Li ho direm.

Per tant, nosaltres el que hem fet és rigor, diàleg, conciliació, transparència, legalitat, gestió per a intentar solucionar el tema d'horaris comercials. És a dir, des d'eixa base, des d'eixos valors, estem intentant solucionar el problema dels horaris.

Tenim com a base aquests principis, que són la nostra línia de treball, i és arribar a un model de comerç equilibrat on s'abaste una regulació d'horaris conciliadora amb les necessitats concretes dels consumidors i consumidores, treballadors, treballadores, empresaris i empresàries i dels turistes i de qualitat.

I com vosté *accusatio non petita, accusatio non petita*, que sol fer des d'aquesta tribuna, a mi m'agradaria que d'una vegada per totes açò ho aprenguera.

Moltes gràcies. (Aplaudiments)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor conseller.

Per a respondre a esta interpel·lació, el senyor José Salas acabarà de concretar la interpel·lació en la rèplica.

El senyor Salas Maldonado:

Gracias, presidente.

Señor *conseller*, si hablamos de horarios es porque de comercio no podemos hablar, porque ustedes no hacen nada con el comercio. Entonces, por eso en la prensa se habla de horarios y por eso seguimos hablando de horarios. Pero, señor *conseller*, casi dos años y estamos como el primer día. Bueno, como el primer día tampoco, peor, porque ahora ya sabemos lo que tenemos, ahora ya sabemos lo que ustedes dan de sí.

Conseller, esto que usted pretende tumbar está ayudando a que el comercio valenciano lidere el aumento de ventas en España, según se ha publicado por el Instituto Nacional de Estadísticas. Y el empleo en el sector del comercio minorista también ha crecido un 1,4 con respecto al año anterior. Y en la comunidad, el comercio minorista ha aumentado un 6% respecto al año anterior, por encima de Canarias y Baleares que aumentó un 5,6. Y esto *conseller* es el modelo que usted quiere tumbar, con el modelo que usted se quiere cargar.

Mire, *conseller*, estoy de acuerdo en que dejemos de hablar de horarios comerciales, pero eso no depende de mí, eso depende de su *conselleria* y de usted.

Pero, en fin, *conseller*, hay algo en que todos los partidos estaremos de acuerdo, porque están de acuerdo hasta los jueces en España. Se dice que la justicia es lenta. Pero, mire, *conseller*, todavía es usted más lento que ella. No ha resuelto usted nada y ya hay sentencias. Fíjense. Pero tampoco me gustaría que se me vaya usted abajo, porque no es el momento.

¿Señor Climent, usted se ha parado a pensar que todo lo que sale adelante comercialmente en nuestra comunidad sale a través de los juzgados? Le recuerdo Alcoinnova, tema de horarios comerciales, Ikea y el puerto del Mediterráneo llegará, no se preocupe, todo llega.

El caso es que desde su *conselleria* de gestión poca, por no decir nada. Pero, señor *conseller*, le pido con toda humildad que empiece a ejercer de *conseller* y empiece a tomar decisiones reales para el comercio de nuestra comunidad. Si tanto le preocupa el pequeño comercio ayúdelo. Pero no solo de palabra, con medidas pensadas para que el pequeño comercio pueda competir y siga siendo motor de nuestra economía. Pero no vendiendo humo, como acostumbran a hacer, no anunciando hace un año en Alcoy que se va a flexibilizar las normas para facilitar las aperturas de los comercios en los cascos antiguos de las ciudades y al día de hoy nada de nada. Pero es que aunque quisieran seguramente no podrían hacerlo, porque para todo eso también hay unas normativas, que no creo que se las salten. Pero eso sí, ustedes lo sueltan y que salga el sol por Antequera, que ahí queda.

Y como *conseller* que es le pido que por favor llame al orden al alcalde de Alicante. Es una vergüenza que un alcalde

recomiende a sus ciudadanos que no vayan a comprar a unos comercios de su ciudad, es vergonzoso, sin pensar en los trabajadores de esos comercios, en esos trabajadores que hasta hace poco decían que venían a salvar y que les miraban a los ojos, pues vaya manera, sin pensar en los perjuicios que le pueden causar a esos comercios, que lo único que hacen es defender sus derechos.

Mire, señor Climent, esto solo se le puede ocurrir al que quería inventar la máquina de cuadrar guisantes. (*Rialles*) Yo no sabía quién era el iluminado, pero empiezo a pensar que se podría tratar del señor Echávarri, que tiene grandes ocurrencias faraónicas y como no le ha salido adelante lo del túnel acuático, pues, puede ser que ahora esté pensando en cuadrar los guisantes.

Muchas gracias, presidente. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Salas.

Conseller, té vosté la paraula.

El senyor conseller d'Economia Sostenible, Sectors Productius, Comerç i Treball:

Gràcies, president.

Senyor diputat.

Poquetes coses al final haurà hagut de dir del comerç o de mi quan se n'ha anat a parlar del senyor Echávarri i de los *guisantes*. I quan no trau Ikea, quan no trau Alcoinnova i quan no trau les ATE, que també la responsabilitat l'haurien d'assumir vostés d'allò especialistes que són en fer una gestió impressionant, perquè gestionaven de categoria, en hui mesos tindriem ja indústries en el carrer i han passat cinc anys i encara no en tenim cap.

Però, mire, estic content perquè vosté ha tret una qüestió que per a mi és important. Parlar de model comercial. Mire, el País Basc, i atenent la Llei 1/2004, de 22 de desembre, d'horaris comercials, País Basc ha tingut fins ara un règim comercial més restrictiu i en canvi té una renda per càpita de quasi 31.000 euros, de les més elevades d'Espanya, la mitjana d'Espanya 24.000, així com un nivell d'atur del 12% o inferior, enfront del 19 que té Espanya. La Comunitat Valenciana té una renda per càpita de 20.500 euros, és a dir, dos terços de la basca. I el País Basc, encara que pendent de regularitzar, ¿sap quants festius obri el País Basc? Ho sap? 0, cap. Navarra, 6. La resta de comunitats autònomes, exceptuant Castella-la Manxa que obri 12 i Múrcia 15, 10. Imagine's, perquè vegem eixa causaefecte. Això és important analitzar i saber cap on anem, quin model volem.

Madrid, cas radical liberalitzador, que sembla ser que és el de vostés, perquè estan defenent-lo, ells han imposat la liberalització total, però no cal oblidar el seu efecte de ser capital de l'estat i aprofitar-se d'eixa situació de privilegi. També li he de dir que una gran quantitat, més de setanta associacions

comercials, ja li han demanat a la presidenta de la Comunitat de Madrid que lleve la liberalització, per alguna cosa serà.

Per tant, ja està bé de fer demagògia, ja està bé. No es pot, ni s'ha de desinformar. I vostés estan fent-ho de manera continuada, desinformació absoluta. I no es pot fer voler valdre sempre la part pel tot, els ho he dit algunes vegades, són metonímics, metonímics. El que val per a un territori no val per a tots. Això del *café para todos* ha acabat, ha acabat i ho han de tindre clar, ho han de tindre clar. (*Aplaudiments*)

I ara anem-se'n a Europa, anem a fer una comparativa europea. Veiem que no és homogeni, no existeix correlació, entre major nivell de renda i major liberalització comercial, és a dir, que no es pot establir una relació causa-efecte, no es pot establir. Fixe's, Alemanya i Noruega amb regulacions menys liberalitzades que en Espanya i amb una renda per càpita i un nivell de desenvolupament molt superior.

Per tant, ahí és on hem d'anar. Quin model de desenvolupament volem? Quin? El seu o el nostre? (*Remors*) Ara parlarem. Si un model basat en les activitats manufactureres industrials, agroalimentàries, amb el complement de turisme, el comerç i la construcció amb jornades a temps complet i ocupació de qualitat i estable o bé un model especulatiu basat en la construcció, una indústria i una agricultura residual i un sector comercial totalment liberalitzat, com el de Madrid, amb ocupacions a temps parcial i baixes remuneracions, que és el que vostés volen obligar i han seguit amb la precarització i devaluació salarial provocades per la seua reforma laboral? Eixe és el model que volen? Nosaltres volem el primer i estem treballant per aconseguir el primer. I vostés volen seguir ancorats en el passat, la liberalització que al final el que fa és matar moltíssima, moltíssima gent.

I, per tant, deixen-nos treballar que, al final, aconseguirem que hi haja un model més equilibrat, més equànim i que realment ajude totes i cadascuna de les persones que viuen en aquest territori.

Moltes gràcies. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, conseller.

Interpel·lació al Consell, que contesta el conseller d'Economia Sostenible, Sectors Productius, Comerç i Treball, senyor Rafael Climent González, sobre les accions que té previst dur a terme per a millorar el funcionament i la implantació de les diferents polítiques del Servof durant l'exercici 2017, que formula el diputat senyor Antonio Joaquín Woodward Poch (GP Ciudadanos) (RE número 49.399, BOC número 155)

El senyor president:

Senyories, passem a l'últim punt de l'ordre de dia de hui, que és huitè, que és la interpel·lació que planteja el Grup

Ciudadanos, senyor Woodward, sobre la implantació de les diferents polítiques del Servof durant l'exercici 2017.

Senyor Woodward, té vosté la paraula.

El senyor Woodward Poch:

Sí, buenas tardes, señor *president*.

Buenas tardes, señor *conseller*, *conseller* comodín.

Mire, el motivo de esta interpelación creo que está muy claro y preciso con el título de la misma: ¿qué acciones tiene previstas llevar a cabo el Consell para mejorar el funcionamiento y la implantación de las distintas políticas del Servef para el ejercicio 2017?

Desde Ciudadanos pensamos que, tras casi dos años al frente de la *conselleria*, ya debería quedar atrás cualquier tipo de alusión al pasado por la mala y envenenada herencia recibida de los gobiernos del PP.

Una vez que ya están resueltos los problemas con los fondos europeos y que se ha vuelto a reconciliar con la Unión Europea una falta de seguimiento que había de los distintos programas a ejecutar o ejecutados o también el obstáculo de la Ley de hacienda 1/2015, de la cual –perdone usted, señor *conseller*– todos sabíamos de su aplicación, hay que ponerse manos a la obra. Y no lo digo porque no se esté trabajando en el Servef actualmente, lo digo por el recorrido que ha habido hasta la fecha.

Mire, por ejemplo, los compromisos. Los compromisos de Morella, en su momento, ni rastro del empleo. Aquella acción provocó numerosas críticas entre diversos sectores y se acusó a la *conselleria* de no considerarlo una prioridad, pese a tener una tasa de paro superior a la media española, cosa que aún persiste.

Los compromisos de Torre vieja, Avalem Experiència, se hablaba ya del Avalem Experiència. Con este plan se pretende realizar un plan similar al Avalem Joves, pero para los mayores de treinta años y que lleven más de doce meses en el paro.

Pero es que el recorrido de este plan también es largo. Basta mirar con la memoria de actividades del Servef de 2015, que ya estaba anunciado en la misma.

Y le leo, en relación a Avalem Experiència: «El Consell impulsará el empleo para mayores de treinta años con más de sesenta millones», eso era un titular del 18 de abril de 2016. «El Servef lanza un plan para emplear a mayores de treinta años», 23 de diciembre de 2016. Esta vez ya hemos incrementado a 167 millones y se espera que se beneficie, de una manera directa, a 155.000 personas.

Además, se indicó que se había consensuado con los agentes sociales y que se remitiría a los diferentes grupos parlamentarios para que se pudieran realizar aportaciones y hacerlo aún más participativo.

Hoy, a fecha 8 de marzo de 2017, no tenemos constancia de este programa Avalem Experiència; en nuestro correo

electrónico, al menos, no aparece. Esperemos que no sea un programa o un nuevo programa al cual no podamos contribuir, como fue el caso de Avalem Joves. Pero es posible que, próximamente, se decida realizar otro anuncio para recordar lo beneficioso que va a ser el plan, sin poner ni un euro todavía, tras un año de anuncios.

Compromisos de Sagunto. Aquí se habla de las escuelas taller para jóvenes en situación de vulnerabilidad en barrios de acción preferente. Nos parece correcto, no tenemos ninguna objeción al mismo. Sin embargo, esperamos que para el siguiente retiro espiritual hayan cumplido este proyecto.

Mire, a estas alturas, casi en la mitad de la legislatura, tenemos nuestras reservas. El pasado 22 de octubre de 2015, el señor Puig anunciaba la refundación del Servef y un plan de empleo para 82.000 jóvenes.

No es hasta el 4 de mayo de 2016 cuando encontramos un nuevo titular: «El Servef se refundará para ganar credibilidad de parados y empresas, y asume su falta de credibilidad y de reputación.» Y de ahí nuestra interpelación de hoy, porque estamos descolocados con sus eslóganes en prensa, muy llamativos, pero sin una estrategia y un rumbo marcado o, al menos, que tengamos constancia o que así se detalle en la página web del Servef. No hay más que leer el titular, de fecha 2 de julio de 2016, en el que se decía: «Luz verde al nuevo plan estratégico del Servef, con el aval de sindicatos y patronal. Un plan con el que se pretende convertir en un referente de prestigio y confianza, en materia de empleo y formación de calidad para las personas, por un servicio cercano y orientado a las personas, un modo de trabajar personalizado, colaborativo y participativo, y con un equipo humano, profesional y comprometido.»

El anterior Consell ya tenía un plan estratégico, denominado 2014-2020, con las empresas y los ciudadanos por el pleno empleo. Parece que no era suficientemente bueno. Ustedes indican que se ha aprobado por unanimidad el nuevo plan estratégico 2016-2022, con fecha 2 de julio de 2016. Pero, claro, una cosa es la noticia y otra la realidad de este gobierno; y es que, nos vamos a la página web del Servef y, ¿qué nos encontramos? Pinchamos en el plan estratégico Servef y, a fecha de hoy, 8 de marzo de 2017, nos aparece la leyenda: «Estamos llevando a cabo un proceso de revisión del plan estratégico del Servef.» ¿Cómo puede ser esto?

Tampoco nos vale que salgan noticias, como la del 9 de noviembre de 2016, como que el Servef prevé ejecutar en 2016 el 78% del presupuesto, cuando al final, según sus datos, a fecha 30 de diciembre, ha sido del 62,15%. Es decir, que de un presupuesto de 318 millones de euros, faltan por ejecutar 120 millones de euros. Como le digo, datos a 30 de diciembre de 2016.

Sí que agradecemos que, por ejemplo, las convocatorias del programa 322.52, formación y cualificación profesional, y la línea de subvención S021800, para 2017, por importe de 49 millones, o el subprograma 322.51, fomento de empleo, con la línea S2240, para el fomento de empleo de personas con discapacidad o diversidad funcional en centros especiales de empleo y enclaves laborales, por importe máximo de 18.880.000, también para 2017, con resolución de 30 de diciembre de 2016, hayan sido ya publicadas en el DOGV, con fechas 21 de febrero de 2017 y 7 de marzo de 2017.

Pero, claro, la problemática, como todos conocemos, para los centros estos especiales, con respecto a 2016, es la dotación de 18.880.000 euros que tienen, que está en el aire el pago de la misma, con expedientes resueltos..., y como el riesgo de expedientes pendientes de resolver, unos veintiocho. Nos gustaría saber qué va a pasar con esto.

Y ya, por último, me quedo con unas palabras tuyas, y así no lo haremos más largo: «El Servef necesita que le demos una vuelta, como a un calcetín.» Eso lo dijo usted en 2015. Y yo le pregunto, ¿qué medias se han llevado a cabo? ¿Qué cambios sustanciales se han producido? ¿Dónde se ha producido la reestructuración total que afirmaba el Consell en 2015 que se iba a producir? Igual no hay que darle una vuelta al calcetín solamente –utilizando el mismo lenguaje suyo–, sino que, además, hay que coser los agujeros o, tal vez, comprarse unos calcetines nuevos.

Muchas gracias. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Woodward.

Senyor conseller, per a respondre a la interpel·lació.

El senyor conseller d'Economia Sostenible, Sectors Productius, Comerç i Treball:

Gràcies, senyor president.

Gràcies, senyor diputat; i gràcies pel to.

Bé, jo, abans d'entrar en l'estratègia i la implantació de polítiques del Servof, que és la pregunta que vosté m'ha fet, sí que voldria dir-li que sí que és de veres que ens agradaria anar més a pressa, eixa és una realitat. Però moltes vegades és impossible, no? És dir, la Llei 1/2015, de què vostés en són sabedors, ens impedia això.

Però moltíssimes altres coses. Jo sempre faig el símil que este govern s'ha trobat una casa enderrocada, però plena d'enderrocs. I, aleshores, la primera faena era llevar els enderrocs per a poder tenir un solar, un solar net, i poder començar a preparar els fonaments, des de la planificació i el màxim rigor, perquè eixos fonaments, realment, siguen potents en un futur per a tindre una casa conforme toca, no?

I, aleshores, estem encara aquí, a pesar de. I anem a marxar forçades. I ens agradaria córrer més. Jo moltes vegades també els he dit, des d'aquesta tribuna, que m'encantaria ser Embrujada, no? I, aleshores, doncs, tot seria més fàcil. Però la realitat és la que és i no podem anar, de vegades, en tanta pressa com voldríem, no?

Jo simplement ja li done una notícia: 2017-2019, pla Avalem Experiència, que presentarem el 20 de març..., no, ¿20 de març...? Crec que sí. No, 20 de març no; 20 d'abril, perdó. El 20 d'abril el presentarem. Però això no vol dir que no estigam fent coses. Estem traguen ordres, com vosté ha dit, val?

I ara després, doncs, li comentaré algunes ordres més, perquè el nostre objectiu per a enguany és que les ordres estiguen en el primer quadrimestre. I, de fet, estem traent ja moltes ordres i esperem traure'n moltíssimes més.

Però, torne a repetir-li, vosté demana per a 2017, no? I el 2017 seguim en millorar allò que tenim en el Servof, i estem anomenant-lo Nou Servof, bàsicament, sobretot per a intentar pegar-li eixa volta, com un calçetí, i, si n'hi ha algun forat, també estem intentant cosir-lo. Vull dir, que ens agrada, doncs, després, posar-nos eixe calçetí i no tindre massa problemes, no?, a l'hora d'anar anant. I ahí estem treballant.

Per tant, accions d'informació, formació professional, motivació i orientació laboral, així com la potenciació de la intermediació laboral és en què estem treballant. I aquestes línies són l'essència dels diferents projectes que hem engegat i que marquen el nostre camí.

Avalem Joves, que ja estan traient-se moltes ajudes. A més a més, també he de dir que estem treballant en connivència en la base en l'empresariat perquè a nosaltres el que més ens interessa és la inserció laboral; i eixa inserció laboral que tinga continuïtat. I tot allò que no fem en companyia d'aquells que realment ocupen, no tindrà resultats. I estem treballant-ho, estem en connivència continua amb ells i estem amb ells. I estem reunint-nos, tant el Servof com educació, per a intentar, doncs, prendre les millors decisions perquè tota la formació vaja encaminada a eixa inserció laboral, val? I, a més a més, traent ajudes per a eixa contractació, que també és important, per part de l'empresari.

Avalem Territori, que és important, perquè anem a traure tot el que se necessita des de baix, des del territori, política de baix cap a dalt, en tots els agents socials del territori, perquè tenen característiques molt diferenciades, tant si un viu a Torrevella i el sector de Torrevella com el sector, probablement, del Comptat, l'Alcoià o, fins i tot, de la Plana, no? I això ho hem de constatar. I això no és fàcil. Això són moltes hores de feina, moltes. És a dir, ací parlem i pareix que el fet de parlar les coses ja estiguen fetes. No. Es necessita molta acció. I eixa acció és moltes hores i moltes hores i moltes hores.

Pla estratègic del Servof, com vosté ha dit, 2016-2022, que parteix de quatre eixos, que jo crec que els he comentat, però li'ls torne a comentar, que són:

Les persones. Busquem una gestió innovadora, flexible, intel·ligent i eficient de les persones que treballen al Servof, amb l'objectiu d'aconseguir la seua satisfacció laboral i la generació d'un bon clima laboral que permetrà ser el motor de l'èxit d'aquest organisme. Per açò, volem augmentar la seua motivació, implicació i assumpció de responsabilitats, així com aconseguir un alt nivell de formació, capacitat, especialització, fomentant i promovent una cultura de reconeixement, igualtat i atenció a les persones i a la diversitat.

El segon, recursos i aliances. Creiem que el Servof, tant des d'un punt de vista de fons de finançament com des de la perspectiva d'execució de les polítiques actives d'ocupació, vol relacionar-se, de forma intensa, amb organitzacions públiques i privades, per la qual cosa la gestió d'estes aliances és clau per a aconseguir els objectius pretesos, que és el que li acabe de dir, és a dir, bàsicament en les empreses.

De la mateixa manera, a més de les persones que formen l'organització, són claus recursos tecnològics, els sistemes d'informació i coneixement, les infraestructures i els recursos econòmics financers. En aquest cas, dir-los que ja hem llançat l'aportació es pot accedir a ofertes d'ocupació i formació, a més de realitzar gestions, sense desplaçar-se a les nostres oficines.

A més a més, estem treballant en la Universitat Jaume I de Castelló, en un estudi per a veure quines variables resulten més predictives per a trobar ocupació, així com en altres estudis estadístics, mitjançant l'anàlisi de factors interns dels demandants d'ocupació que poden influir en la seua ocupabilitat.

El tercer eix és l'organització. Estem treballant en un sistema de gestió basat en la millora contínua i l'excel·lència en l'objectiu que el Servof done un servei públic de qualitat a la ciutadania. Per açò s'està millorant la gestió de processos de funcionament del Servof, augmentant la gestió i els resultats de la comunicació externa i afavorint coordinació i optimització de les sinèrgies entre direccions generals i direccions territorials, i els centres de formació i ocupació.

I el quart eix, serveis. Dins del marc de la prestació dels serveis a les persones, les empreses i altres ocupadors, els nostres objectius son millorar el servei d'orientació a les persones per a la seua adequació al mercat de treball. Formar adequadament les persones per a possibilitar la seua inserció en el mercat de treball. Millorar els serveis d'intermediació laboral i la seua adequació a les necessitats dels ocupadors. Fomentar i sostenir la contractació de qualitat, promovent la igualtat d'oportunitats en l'accés a l'ocupació.

I quant al nou reglament d'organització i règim jurídic del Servof, a més de modificar aspectes puntuals, té el seu fonament en una aposta inicial per reforçar el servei públic d'ocupació, dissenyant un nou sistema valencià d'ocupació, que reconega tots els agents, participant en una xarxa col·laborativa, i permeta perfilar polítiques d'ocupació adaptades a les necessitats dels diferents territoris i les seues potencialitats.

Modifiquem també l'estructura administrativa de la direcció del Servof, és a dir, que part de la formació professional per a l'ocupació passa a dependre de la Direcció General de Formació Professional per a l'Ocupació, Planificació i Administració.

I quant a les unitats administratives, es pretén crear i reforçar determinades àrees funcionals contemplades en la normativa sobre concessió de subvencions i en la reglamentació comunitària, com són la verificació i avaluació dels programes i plans, especialment quan es refereix a la gestió de fons europeus.

I dir-li que amb aquestes modificacions que estem acabant de treballar en el ROF volem augmentar l'eficàcia, eficiència d'aquest organisme, que incidisca en la millora de les polítiques actives d'ocupació, perquè arriben a les persones i contribuïxca a l'augment de la seua ocupabilitat i a trobar una ocupació digna.

I ja estem fent-ho. Vosté ja ha anomenat totes eixes ordres que han eixit de manera anticipada, com són accions formatives per a persones desocupades i ocupades, o les destinades a fomentar la contractació de persones amb diversitat funcional

i amb col·lectius vulnerables. Dir-li que hui mateixa també han eixit les ajudes als centres especials per l'ocupació.

Per tant, estem treballant per a eixe nou Servof, per a pegar-li eixa volta, com un calcetí, i que les polítiques actives d'ocupació realment servixquen per a eixa inserció laboral, que és en definitiva la que volem totes i tots, perquè això milloraria la vida de moltíssima gent al nostre territori.

Moltes gràcies. *(Aplaudiments)*

El senyor president:

Moltes gràcies, conseller.

Senyor Woodward renuncia a la inter... Ja està substanciada la interpel·lació.

Senyories, doncs acabat este punt, només ens queda suspendre la sessió fins demà a les deu del matí i desitjar-los que passen una bona nit. Som poquets però bons.

Es suspén la sessió. *(Aplaudiments)* *(El president colpeja amb la maceta)*

(Se suspén la sessió a les 19 hores i 53 minuts)

D'acord amb l'article 18.2 del Reglament de les Corts, s'indiquen les senyories assistents a la sessió:

Alcón Soler, Eva
Almería Serrano, José Francisco
Álvaro Cerezo, Mònica
Andrés Sanchis, Concha
Argüeso Torres, Emilio
Arqués Cortés, Vicent
Bachero Traver, Belén
Barceló Chico, Ana
Bellver Casaña, Jorge
Bernal Talavera, María
Bertomeu Vallés, Antoni
Betoret Coll, Vicente
Boix Pastor, Alfred
Bonig Trigueros, Isabel
Briet Seguí, Rafael Francisco
Caballero Hueso, Mercedes
Caballero Montañés, Juan Carlos
Cabedo Laborda, Cristina
Campello Moreno, Marian
Calpe Saera, José Ramón
Casanova Claramonte, Vicente
Castelló Sáez, Alfredo
Catalá Verdet, María José
Cerdán Pastor, David
Císcar Bolufer, José
Climent González, Rafael
Córdoba Cortijo, Juan Ginés
De Miguel Martínez, David
Díaz González, Elisa
Domínguez Pérez, Miquel
Escrig Monzó, María Sabina
Estañ García, Antonio
Ferrer Matvieychuc, Graciela Noemí

Ferrer San Segundo, María José
Ferri Fayos, Fran
Font de Mora Turón, Alejandro
Gallén Peris, Marta
García González, Rosa María
García Jiménez, María José
García Latorre, Francisco Javier
García Muñoz, Teresa
García Salvador, Alberto
García i Tomàs, Víctor
Garrigues Francés, María Blanca
Gascó Enríquez, Beatriz
Gascó Verdier, Beatriz
Geffner Sclarsky, Daniel
González Delgado, Fernando
Hernández Sánchez, Noelia
Ibáñez Bordonau, Rubén
Jiménez Doménech, César
Juan i Huguet, Jordi
Marcos Puig, Verónica
Marí Malonda, Alexis Frederic
Martín Pérez, Sandra
Martínez Ramírez, Carmen
Marzà Ibáñez, Vicent
Mata Gómez, Manuel
Meco Tébar, Fabiola
Mollà Herrera, Mireia
Montiel Márquez, Antonio
Morera i Català, Enric
Mulet Taló, Miguel Ángel
Muñoz Lladró, José
Mustafá Ávila, Rosa de Falastín
Nadal Sendra, José Ramón
Navarro Caballero, Juan de Dios
Navarro Casillas, Isaura
Oltra Jarque, Mònica
Ortega Requena, Maria Josep
Ortiz Vilella, Eva
Pallarès Piquer, Marc
Parra Almiñana, María Teresa
Pastor Llorens, Fernando
Peremarch Palomares, Covadonga
Pérez Fenoll, Manuel
Peris Cervera, Rosa
Pineda Cuenca, Manuel
Ponce Guardiola, Juan
Puig i Ferrer, Ximo
Quiñonero Hernández, Llum
Rodríguez Armigen, Cristina
Rojo Sánchez, Domingo
Salas Maldonado, José
Sánchez Zamora, María del Carmen
Santamaría Ruiz, Luis
Serna Serrano, Toñi
Soler Beneyto, Víctor
Subías Ruiz de Villa, Juan Ignacio
Subiela Chico, Antonio
Tirado Museros, Clara
Tormo Moratalla, Emigdio
Torres García, David
Ventura Campos, Mercedes
Woodward Poch, Antonio Joaquín
Yáñez Motos, María Remedio
Zaplana López, José Juan

DIARI DE SESSIONS DE LES CORTS VALENCIANES
Subscripcions: Servei de Publicacions de les Corts
subscripcions@corts.es
Plaça de Sant Llorenç, 4 • 46003 València
Telèfon: 96 387 61 00
http://www.cortsvalencianes.es
Edita: Servei de Publicacions de les Corts
ISSN: 1133-2492
Dipòsit legal: V-1013-1983

DIARI DE SESSIONS DE LES CORTS VALENCIANES
Subscripciones: Servicio de Publicaciones de Les Corts
subscripcions@corts.es
Plaza de San Lorenzo, 4 • 46003 Valencia
Teléfono: 96 387 61 00
http://www.cortsvalencianes.es
Edita: Servicio de Publicaciones de Les Corts
ISSN: 1133-2492
Depósito legal: V-1013-1983
